

ZÁMEČEK

Čtvrtletník Cibule a Kebule pro dětské domovy

Mukačevo:
Plyšáci a bída

104

Kluci a holky z českých děčáků
v ukrajinském sirotčinci

Podzim 2011

Úvodník z Ukrajiny

Byli jsme na Ukrajině. I když už jsme tři měsíce zase doma v Česku, tak mám pořád před očima spoustu okamžiků, při kterých mi šel mráz po zádech. Bylo nás tam bezmála třicet. Vybral jsem jen dva okamžiky, ale narovinu, na Ukrajině to bylo velké.

Kde je Fanda?

František Miker z mikulovského domova se staral o ty nejmenší děti, které si ho natolik oblíbily, že potom po celou dobu, co jsme byli v Mukačevu, chodily s jedinou otázkou: „Fanda?“ Začal jsem mu jen tak soukromě říkat fotr.

Největší machr a řval jak želva

Můj oblíbenec patnáctiletý Slávik z ukrajinského domova na začátku moc nevěřil, že by mohl najít kámoše z Česka. A tak se stranil a když měl hrát nějakou hru, tak jenom tu, kde mohl být šéf nebo kde musel běžet. Když jsme se loučili a nastupovali do autobusu, Slávik byl první, který brečel a ptal se: „A přijedete? Prosím přijedete přibližně zase?“

Podívejte se na fotky a reportáž z ukrajinského domova a spoustu dalšího, nový Zámek je tady!

Gracián Svačina
šéfreportér Zámečku

Prázdniny na webu

Během prázdnin tragicky klesla návštěvnost našeho webu www.zamecek.net, což se vzhledem k dovoleným a různým výletům našich čtenářů dalo očekávat. Zato vzrostl počet registrovaných uživatelů. Stále více dětí se chce rvát o body a vkládat si příspěvky na web samy, a to nás těší. Mým cílem, jakožto cílem webmastera, je v nejbližší době zařídit opět větší návštěvnost webu.

František Berger, webmaster
DD Olomouc & Open Gate

Prosím zavřete nám dětské domovy!

Takto bych začal, kdybych se dostal za velkými šéfy, kteří o tom mohou rozhodovat. Konečně ty pány a dámy na ministerstvech napadlo, že je úplně blbost mít velké děčáky pro kluky a holky, když v Česku je moc hodných lidí, kteří třeba nemůžou mít děti anebo by chtěli dítě adoptovat nebo být pěstounem. Stát chce zavřít všechny kojeňáky - a to je dobře! Pořád víc se také mluví o tom, že by se zavřely děčáky. Je to určitě správná cesta, jen bych chtěl říct: „Dejte jen pozor, ať se nedostaneme do špatných rukou!“ (Více k tématu na str. 6-7)

Gracián Svačina
DD Jemnice

Malá Markéta, velké gesto

Sedmiletá Markétka Velková se ve škole dozvěděla o závodě Albert Triathlon Tour, který se konal 13. září v Třebíči. Byl to poslední regionální závod před velkým finále. Moc tam chtěla jít, ještě nikdy na žádném závodě nebyla. A na kole jezdí moc ráda, tak proč to s ostatními dětmi nezkusit.

Ve skupině závodila i s dětmi z dětských domovů z celé Vysočiny. Markétka bojovala ze všech sil a cílem doběhla jako první. Ta radost z vítězství a navíc ještě vyhraje kolo! Ani se nenadála a už stála na stupni vítězů. Poprvé v životě! Jenže - ona už doma od rodičů jedno kolo má. A tady je spousta dětí, které se taky v závodě snažily, a taky by rády jezdily každý den po škole na kole, jenže jim ho žádná maminka ani tatínek nekoupí. Ve vteřině se rozhodla. Spontánně a tak opravdově, jak to umí jen děti, oznámila všem a pěkně nahlas, že svoji výhru, krásné zbrusu nové profesionální kolo, věnuje dětem do dětského domova. Bez očekávání vděku a bez falešného hrdinství udělala Markétka to, co všem přítomným vzalo dech. Ať je víc podobných Markétek a dechberoucích příběhů mezi námi!

Tomáš Slavata

Co najdete v Zámečku ?

5

Křížový výsledek

Franta Berger z DD Olomouc a Open Gate chystá sérii rozhovorů s hejtmany. Myslíte, že hejtman Kraje Vysočina Jiří Běhounek zná Zámeček?

30-31

Závislost – na DD?

Lukáš Kotlár z DD Uherský Ostroh (a taky z Open Gate) se zamyslel nad závislostí dětí na DD a vytvořil originální projekt REALITA.

32-35

DD CUP

DD CUP pokračoval předposlední částí – velkým turnajem ve beach přehazované. Miloš Nguyen napsal a nafotil vše důležité.

37-39

Pecka CUP

Fotbaloví nadšenci si dali sraz ve Vysoké Peci na druhém ročníku turnaje Pecka Cup. Jaká byla cesta Dlačkovic k druhému titulu?

64-66

Albert Triathlon Tour

Úžasná akce, které se zúčastnily desítky domovů, dospěla do závěru. Z dějiště finálových závodů se hlásí osobně Tomáš Slavata.

68-71

Revoluce v Open Gate

Čtenářům Zámečku dobře známé gymnázium má menšího bratříčka – základní školu. Jak proběhl první školní den?

Expedice Mukačevo

Jak si užívali dva týdny v ukrajinském sirotčinci Matěj a Jesika z DD Jeseník?

Malí Ukrajinci měli radost ze všeho

Nejlepší zážitek

M: Radost ukrajinských dětí.

J: Památky, výlet.

Nejhorší zážitek

M: Sociální zařízení.

J: Jídlo, záchody, sprchy.

Dojmy z mukačevského domova

M: Bylo to zajímavé, ale hrozné.

J: Představovala jsem si to úplně jinak, horší.

Jídlo, jak jsem si zvykl?

M: Jídlo bylo katastrofa a nezvykl jsem si.

J: Taky jsem si nezvykla.

Co mi chutnalo nejvíc?

A nejhůř?

M: Nejvíc ty "buchtý" a nejhůř byla ta omáčka s koprem.

J: Nejlepší špagety a nejhůř kolínka s masem.

Zážitek, na který budu vzpomínat

M: Noční stezka odvahy. Líbilo se mi, jak se děti bály a nečekaly, co se na ně vše vymyslelo.

J: Když mi pletla ukrajinská dívka vlasy.

Rozdíly mezi našim DD a ukrajinským

M: Záchody, jídlo a ubytování.

J: Jídlo, ubytování a sociálky.

Jak na mě zapůsobila Ukrajina?

M: Krásná země, ale mají tam drsné podmínky.

J: Země se mi líbila, a to moc.

**Více z Ukrajiny
na stranách 8 – 27.**

MÍR A LÁSKA V DĚČÁKU?

**JE TO JAKO V RODINĚ. POHODA NEZÁLEŽÍ JEN
NA RODIČÍCH, ALE HLAVNĚ NA STARŠÍCH BRATRECH
A SÉGRÁCH. TAK SE SNAŽÍM**

„Normální“ lidi si to nedokážou představit. Už jen kvůli tomu, že nikdy nic podobného nezažili. Tu situaci, kdy je člověku do pláče, křiku a možná by byl schopný i zabít. Jek kvůli tomu, že jejich rodiče se na ně vykašlali. Možná jen nejsem dostatečně trpělivá. Křičím a potom si to vyčítám. Oni za to přece nemohou...

Držet blbý přibor...

Mohla bych se na to vykašlat, tak jako to dělají ostatní. Nemusela bych vychovatelům pomáhat, ale nechci, aby ty děti trpěly jen kvůli tomu, že jich je moc a rodiče se vykašlali na jejich výchovu. Mluví o malých dětech, které běžně přicházejí do domovů s tím, že nic neumí. Neumí poprosit, poděkovat, neumí ani držet ten blbý přibor. A když jim dáte pastelky, jen tak čmárají po papíře. A nedokážou ani říct, co nakreslili. A vychovatelé nechápou, vychovatelé nechválí, vychovatelé nelitují a vychovatelé neslyší. Protože na to není čas. Příliš děti na lidskou emoční kapacitu.

Kolik dětí na lásku?

Kdysi jsem četla, že člověk má emoční kapacitu maximálně na šest lidí. Šest lidí. A přitom je v domově třicet dětí, které potřebují lásku. Třicet dětí, které potřebují vědět, že mají někoho, komu na nich záleží. A třicet je ještě nic. V některých domovech je dětí mnohem více.

Roztomilá holka to má jednodušší

Já si nemám na co stěžovat. Jsem jedna z těch starších a s vychovateli si rozumím už odmala, protože jsem měla to štěstí, že jsem do domova přišla jako šikovná a navíc roztomilá malá holčička. Ale co ti „nepovedení“, za jejichž osudy můžou jejich vlastní rodiče anebo jen genetická „nedokonalost“. Ti, co neposlouchají, protože doma poslouchat nemuseli. Jsou sprostí, protože jejich rodiče se běžně oslovovali těmi nepsanějšími jmény. Je mi jich líto, a tak se snažím. A usmívám se, i když mi přetékají nervy. A snažím se nebrečet, nekřičet, nezabíjet a hlavně nikomu nic nevyčítat. A snažím se chápat, chválit, litovat a naslouchat, abych se mohla v noci zhlu-

boka nadechnout a rozplakat. Ale je to jedno. Můžu plakat, když mě nikdo nevidí. Jde o to, nenechat všechno na vychovatelích.

Někdy stačí málo

Hlavně my máme přeci jít těm menším příkladem! Jde o to pomoci těm a strejdům a snažit se pochopit, že i když je to jejich práce - starat se o nás - zvládnou všechno mnohem líp s naší malou pomocí. Stačí umýt ná-

dobí, na chvíli pohlídat nejmenší, postarat se o to, aby si po sobě každý utřel stůl nebo aby si všichni vyčistili po snídani zoubky. Mohlo by mi to být jedno. Ať si děti dělají, co chtějí, stejně jako to dělá většina z vás. (Sáhněte si do svědomí, kdo dojde bez keců pro děčka do školky, když ho o to vychovatel poprosí?)

Aby od kakaa neutekl...

Stojím si ale za tím, že v domovech nám bude mnohem lépe, budeme-li vychovatelům pomáhat a snažit se nepřidělavat jim zbytečně starosti už jen tím, že nám musí šestkrát připomenout, abychom si ustlali postel. Čím více vychovatelům my starší pomůžeme, tím vstřícnější budou, a tím více času budou mít na nás a naše malé trable. A taky vám z vlastních zkušeností, že když tetě pomůžu, je v domově mnohem větší klid. Teta může klidně psát zápis a nebat se, že malouš zboří dům. A já nevím jak vy, ale já si ráda po večerech povídám s tetou nebo strejdou nad hrnkem teplého kakaa s vědomím, že mi během rozhovoru nikam neutече, protože malí už leží, úklidy jsou hotové a v domově panuje mír a láska.

Tereza Navrátilová

Zámeček očima hejtmanů

Už víme, co si o Zámečku myslí děti i vychovatelé. Ale jak Zámeček vnímají hejtmani devíti krajů, které tento časopis podporují? Rozjíždí se nová anketa, ve které se zeptám postupně všech hejtmanů podporujících Zámeček na to, jak se k němu dostali a jak se jim líbí.

Zde je první rozhovor – s hejtmanem Kraje Vysočina Jiřím Běhounkem.

Kdy jste se poprvé setkal se Zámečkem?

Náš kraj dlouhodobě Zámeček podporuje. O vaši činnosti tedy vím již několik let.

Kraj Vysočina finančně podporuje Zámeček. Proč jste se rozhodl(i) jej financovat?

Osobně fandím všem aktivním lidem, kteří mají zájem o okolí, ve kterém žijí. Proto oceňuji tuto vaši mimoškolní aktivitu, které se věnujete nad rámec svých povinností. Pro čtenáře dospěláky je přínosná možnost pozorování názorů dětí na různá témata.

Chodí Vám tento časopis, máte čas nebo chuť si ho přečíst?

Pokud Vám nechodí, chtěl byste jej odebrat?
Časopis mi sice fyzicky nechodí. Nicméně pokud se v mém programu objeví prostor, projdu si časopis v archivu na webových stránkách. Rád pročítám zprávy z domovů či opravdu poutavou rubriku „Vaše příběhy.“

Víte o webu Zámečku

www.zamecek.net? Navštěvujete jej?

Web Zámečku znám. Velmi mě zaujalo jeho nynější originální grafické zpracování. Znatelný je postupný kvalitativní vývoj webových stránek.

V květnu proběhl sraz dětské redakce Zámečku v Jihlavě. Jak jste se o akci dozvěděl a z jakého důvodu jste ji podpořil?

Byl jsem velice rád, když členové redakce Zámečku měli možnost setkat se nejen s pracovníky našeho tiskového oddělení, ale byl pro ně přichystán i další zajímavý program. Věřím, že jste získali nové znalosti i zkušenosti z práce starších kolegů. Můžete mi napsat, jak hodnotili návštěvu účastníci?

MUDr. Jiří Běhounek
hejtman Kraje Vysočina

(To je příležitost pro vás. Kdo tam byl, může v jednom odstavci ohodnotit průběh akce, zaslat hodnocení k nám do redakce a my to přepošleme panu Běhounkovi, pozn. autora.)

Osobně jste navštívil benefiční koncert Úsměv ukrajinským dětem.

Jak se Vám akce líbila?

Benefičního koncertu jsem se zúčastnil. Musím ocenit moc přátelskou a milou atmosféru, na které měli zásluhu hlavně účinkující. Dík samozřejmě patří i organizátorům, kteří odvedli profesionální výkon při uspořádání společenské akce tohoto rozměru.

Chtěl byste něco vzkázat dětem?

Rád bych všem popřál vydařený zbytek letních prázdnin plný nezapomenutelných zážitků (rozhovor jsme připravovali v srpnu – pozn. autora), do nového školního roku hodně sil k dosahování těch nejlepších výsledků.

Připravil:
František Berger

RUŠENÍ DĚTSKÝCH DOMOVŮ?

Před několika týdny jste asi všichni překvapeně koukali na televizi a četli noviny – stát chce prý zrušit dětské domovy. A nám o tom říknou až stěhováci, když přijedou pro nábytek?, ptali se asi mnozí. Nebojte se, nic nebude tak horké, jak to vypadá podle českých novin, které potřebují mít hlavně poutavý titulek.

Jisté je jedno: Domovy se opravdu budou postupně rušit, alespoň některé. Jak to bude vypadat ve skutečnosti, to asi ještě nikdo přesně neví. Snad si lidé, kteří o tom všem budou rozhodovat, uvědomí základní věc: Domovy by se neměly zavírat, protože se tak jmenují. Jsou domovy dobré a špatné. Stejně tak jsou dobré a špatné Klokánky nebo pěstounské rodiny. Někomu je lépe tam i jinému zas onde. V dalších letech by mělo být dost času o tom všem přemýšlet a povídat si. Můžeme začít třeba dnes v Zámečku.

**Hospodářské noviny:
Česko začne zavírat dětské domovy. Děti do 12 let budou žít u pěstounů**

Od roku 2016 mají děti mladší 12 let vyrůstat jen v rodinách. Skončí i jejich odebrání kvůli chudobě. S menšími zaříze-

ními typu Klokánek nebo S.O.S. dětské vesničky stát nadále počítá.

Česko se zbavuje nálepky země, která hromadně posílá děti do ústavní péče. Po kojeneckých ústavech, které skončí k roku 2014, bude následovat i naprostá většina dětských domovů.

Po roce 2016 má totiž většina dětí do 12 let, které nyní vyrůstají v dětských domovech, přejít do péče pěstounských rodin.

„Klasická velkokapacitní zařízení, jako dětské domovy, by do budoucna neměla existovat,“ řekl HN ředitel odboru rodiny a dávkových systémů ministerstva práce Miloslav Macela s tím, že vláda chce zákonem zakázat také to, aby byly děti z rodin odebírány jen kvůli ekonomickým a sociálním problémům.

V nejrůznějších ústavech je nyní v Česku asi 11 000 dětí. Stát to stojí v přepočtu na jedno dítě zhruba 40 tisíc korun měsíčně, tedy výrazně více než pěstounská péče. Výchovu v náhradních rodinách podporují i odborníci.

Jak si novináři představují dětské domovy? Tyto obrázky doprovázely zprávy o rušení DD v ČTK, Hospodářských novinách (ihned.cz) a idnes.cz.

CO VY NA TO?

GLOSA O ZRUŠENÝCH DĚTSKÝCH DOMOVECH:

STÁTNÍ ZLODĚJI DĚTÍ

Kojící matce úřad odebral dítě, protože ho pojmenovala Půlnoční bouře. Jiné kvůli tomu, že nechodila na prohlídky v těhotenství. Až do takových zvrlostí dospěla praxe, kdy soudy rozhodují o umístění dětí do ústavu bez jasných důkazů o jejich přímém ohrožení. A jestli vláda slibuje, že zruší kojenecké ústavy, musí to být první krok k proměně našeho systému opatrovnictví. Odebrání dítěte matce by se mělo stát něčím tak výjimečným, jako je trest doživotí.

Vždyť většinu dětí, jež se ničím neprovinily, poznamená pobyt v ústavu na celý život. Vycházejí z nich citově poškozené, neschopné navázat normální vztahy. Podle analýzy ministerstva vnitra jich více než polovina končí na kriminální dráze.

V lobby kojeneckých a dalších ústavů pro nezletilé to už vě. Útočí na plán nahradit ústavní péči profesionálním pěstounstvím, jež by se stalo normálním zaměstnáním. Co to bude za výchovu, ptají se. Jako by v přeplněných kojenách a dalších zařízeních nepracovali vychovatelé za plat. Přičemž mnoho z nich si doluje svou autoritu z úředního glejtu.

Navíc i předání dětí do péče pěstounů by mělo být úplně posledním, zoufalým řešením. Poté, co selhaly všechny prostředky pomoci ohrožené rodině. Kdy uhasla poslední naděje, že matka najde sílu a novou energii se o dítě postarat.

Vláda tvrdí, že nemáme „diagnostický nástroj“ jak určit míru ohrožení dítěte, kdy už je nutné ho matce vzít. Ale vždyť Ústavní soud to řekl jasně v nedávném nálezu: Porušení nejpřirozenější lidské vazby je možné pouze v případě absolutní absence péče a jen tehdy, je-li dítě ohroženo bezprostředně.

Přeloženo byrokratům: Důvodem k odebrání dítěte nemůže být bída rodiny, hořobyt, vlekloucí se nezaměstnanost, dokonce ani notorické gamblerství otce nebo alkoholismus matky. To všechno dítě přechká v blízkosti rodičů s menší citovou újmou, než mezi neprostopupnými stěnami ústavu, v němž vládou zákony studeného chovu.

**Jiří Leschtina, komentátor
Hospodářských novin**

Pan Leschtina zřejmě nikdy v žádném domově nebyl, jinak by nemohl takto psát. Nic není černé ani bílé. A třeba analýza ministerstva vnitra o tom, že přes polovina dětí končí v kriminále, zahrnovala i výchovné ústavy – novináři ale vždy píšou jen o dětských domovech a tak si lidé myslí, že z vás tety a strejdové vychovávají zloděje a násilníky. Chcete to panu redaktorovi vysvětlit? Napište do Zámečku, my vaše dopisy a mejly předáme jemu i všem dalším redaktorům, kteří o DD píšou.

- Souhlasíte, že z domova odejdete citově poškození a neschopní navázat normální vztahy?
- Jak by to s vámi dopadlo, kdybyste nešli do DD? Myslíte, že byste na tom dnes byli lépe nebo hůř?
- Myslíte, že jste v domově jako rodina nebo tam vládou „zákony studeného chovu“?

Vaše názory pošlete na mejl: redakce@zamecek.net nebo na adresu uvedenou v tiráži.

redakce

POVÍDKY (NEJEN) Z DĚTSKÉHO DOMOVA

Ahoj holky a kluci, jmenuji se Sváťa Votruba, jsem z Prahy, je mi 57 roků, mám rodinu, dvě děti, Moničku (15) a Tomáška (12) a již delší dobu sleduji dění na webu Zámček a můžu s potěšením říci, že je tu hodně radosti, optimismu a lásky člověka k člověku. Více než toho, nad čím se krabatí čelo, srdce a mysl. Byl jsem také v děčáku, celých šestnáct roků, takže si myslím, že máme hodně společného. Nechci touto „zdravicí“ příliš okrádat váš čas, ale chtěl bych poskytnout malý a výmluvný úryvek z mého dětství.

Světlo ze smetiště

Naučil jsem se číst, psát a počítat. Někteří písmenka a číslice, jsem znal již dříve, ale až nyní jsem objevil úplné tajemství, které se za písmenky a slovy skrývalo. Otevřel se mi svět pohádek, příběhů a fantazie. Otevřel se mi svět knížek. Začal jsem číst. První knížka, kterou jsem přečetl, se jmenovala Timur a jeho parta. Napsal ji pan Arkadij Gajdar. Nejraději jsem četl v noci, když všichni spali. Pravda, ponocovat bylo přísně zakázané, ale tresty mi nijak nevadily. Kničky to plně nahrazovaly. Toník, kde to sehnal, jsem netušil, mi „prodal“ světlo, tedy plochou baterii se žárovíčkou. Byly spojeny nití. Žárovíčka dlouho svítit nevydržela.

Příštích několik roků jsem důvěrně poznal všechna smetiště v okolí, která mi poskytovala flašky od piva, za které jsem světlo vyměňoval.

Paní maminka

Jednou nám paní učitelka řekla: „Děti, někteří už umíte psát, napište mamince dopis.“ Maminka. Mnohokrát jsem slyšel, že mám maminku. Vnímал jsem to jako samozřejmost. Mám maminku, ale nevím,

kdo to je. Nevím, jak vypadá, kde bydlí a tak. Proč jsem si vzpomněl na vlaštovky? „Milá paní maminko!“ začal můj dopis. Uběhlo několik dní, na dopis jsem úplně zapomněl. Až jednou. „Sváťo, přišel ti dopis od maminky,“ oznámila mi paní učitelka. Hrklo ve mně.

Dopisy

Pomaloučku jsem zvedl hlavu s vykulenýma očima od sešitu. „Tady je.“ Opatrně mi dopis vložila do ruky. Skutečně, JÁ dostal dopis. Od MAMINKY. Na obálce bylo napsáno moje jméno. Položil jsem dopis na lavici. Srdce se mi rozbušilo. Maminka si na mě vzpomněla. Moje maminka. Co tam asi bude? Pyšně jsem se rozhlédl po třídě. „Přišel mi dopis od maminky,“ polohlasně jsem si slova vychutnával. Byl příliš vzácný, nečekaný, drahý a voněl. Dopis jsem tehdy neotevřel. Otevřel jsem až dopis druhý a třetí. Psal jsem mamince každý den. Paní učitelka se vždycky usmála a podala mi dopisní papír a obálku.

Dopisy?

Od maminky jsem dostával dopisy jednou za týden. Prožíval jsem nekonečné dny štěstí. ... To odpoleadne mě zavolali do kanceláře pana ředitele. Žádného průsvihu jsem si nebyl vědom. Asi to čtení pod dekou, zrovna včera mě vychovatelka natchytala. V kanceláři stál pan ředitel a hovořil s paní v uniformě. „...brý den,“ utrousil jsem s obavami. „Ahoj Sváto,“ zahlaholil ředitel a pokračoval. „Přijel tě někdo navštívit.“ „Já budu vedle, paní...“ pokynul ředitel a odešel. Obavy z trestu zmizely. Zadíval jsem se na paní. „Ahoj Svatiku...“ přistoupila ke mně. „Já jsem tvoje maminka.“ Vykulil jsem oči. V hlavě se mi rozhučelo. Srdíčko divoce tlouklo, v puse mi vyschlo. Stál jsem bez pohnutí. Po chvíli jsem zašeptal: „Ale paní, já... já...“ „Odpusť mi synku, já jsem dříve nemohla za tebou přijet.“ Přitiskla mě k sobě. A plakala. Cítil jsem, jak mi na vlasy dopadají slzy. Moje slzy ne a ne přijít.

„Maminko, děkuji Vám za dopisy,“ vzpomněl jsem si. „Jaké dopisy?“ udiveně zašeptala mezi slzami. „Co jste mi posla...“ najednou jsem ztuhl. A já klukům nevěřil, že dopisy píše paní učitelka, běželo mi

rychle hlavou. Odstrčil jsem ji. „Vy jste mi žádné nenapsala!“ „Co to povídáš Svatiku? Jaké dopisy?“ Sklonila se ke mně a natáhla ruce. Snad dlouho tlumený stesk, beznaděje, zoufalství, to vše propuklo v jediné, okamžité peklo. Napřáhl jsem se a udeřil. „Bože můj, Svatiku...“ vykřikla a chytla se za tvář. Do kanceláře vběhl ředitel. „Sváto, co to děláš, okamžitě přestaň!“ Divoce jsem se zmlítal v jeho sevření. Někam mě odnášel. Nenapsala mi, ani slovo mi nenapsala... Ucítil jsem slabé bodnutí do zadku. A pak už nic.

Jsem moc a moc s vámi, držím palce ve všem, kde je šance na kousek malého štěstí, mějte rádi své tety a strýce, mají dobré srdce a tím že vás mají rádi, svojí láskou utvářejí i vaše srdíčka. Lidí s dobrým srdcem je stále zoufale málo, tak proč to nemůžeš být třeba Ty? Nebo Ty? Mějte se moc a moc fajn.

Svatopluk Votruba
www.povidky.asp2.cz

JAK JSEM NAŠEL SVATOPLUKA

Jednou večer jsem brouzдал po internetu a najednou jsem narazil na webovou stránku, která mě velmi zaujala. Jde o projekt ke knížce „Dětský domov – záchrana i prokletí“. Kniha vznikla v roce 2009 a byla napsána panem Svatoplukem Votrubou.

Seznamte se...

„Narodil jsem se na Jižní Moravě u Břec-lavi. Dětský v rodičů mi trochu nevyšlo, protože mě ve třech letech úřady umístily do dětského domova v Jaroslavicích, kde pobývaly děti předškolního věku. Do školy jsem začal chodit v dětském domově v Budkově. Ve čtrnácti letech jsem byl na zkoušku vrácen rodičům, ale po několika měsících jsem byl umístěn do dětského domova ve Vizovicích u Zlína (tehdy Gotwaldova). Tam jsem pobýval do osmnácti let, kdy mi soud ústavní výchovu zrušil. No, dnes jsem ženatý, mám dvě děti - Moničku (15) a Tomáška (12). V roce 2005 mě postihla mozková mrtvice, tedy jsem v invalidním důchodu a píšu. Moc rád píšu, knihy, fejetony, glosy, povídky.“

Spolupráce

Informace na webu mě zaujaly natolik, že jsem okamžitě panu Votrubovi napsal e-mail. Nabídl jsem mu spolupráci se Zámečkem. Odpověď mě potěšila, Svatopluk se spoluprací souhlasí. Brzy se vás pokusím blíže seznámit s knihou „Dětský domov – záchrana i prokletí“. Už ji mám už přečtenou. Nejsem sice vášnivý čtenář, ale příběh o klukovi z děčáku jsem hlál od začátku až do konce.

Podívejte se sami

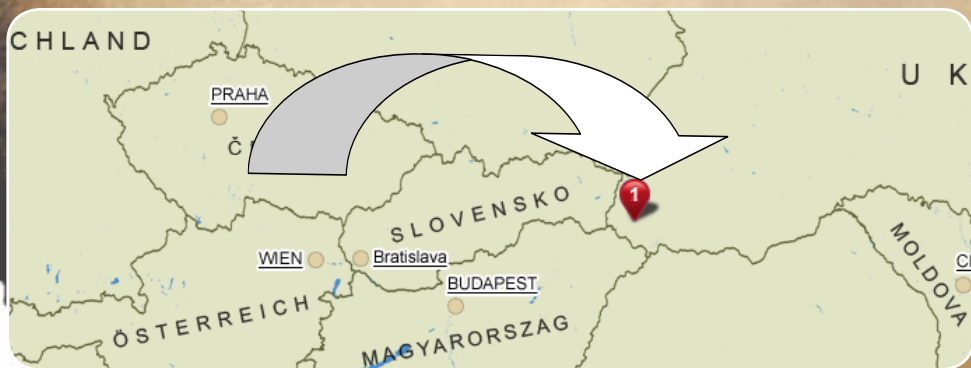
Navštivte web pana Svatopluka Votruby. Dozvíte se na něm mnoho zajímavých věcí. Je tu i možnost v sekci „Diskuze“ napsat panu Svatoplukovi a zeptat se jej na vše, co byste rádi věděli o něm, ale také o jeho knize a webu. Stránky najdete na adrese www.povidky.asp2.cz.

František Berger
DD Olomouc a Open Gate

UKRAJINA

ZEMĚ STATEČNÝCH DĚTÍ

KLUCI A HOLKY Z TRINÁCTI ČESKÝCH DĚČÁKŮ PROŽILI DVA TÝDNY
V UKRAJINSKÉM SIROTCINCI

CESTA DO NEZNÁMA

Vzpomínáte si, jak to všechno začalo? Přesně před rokem psal Gracián v Zámečku o svém prázdninovém zážitku, kdy strávil dva týdny jako dobrovolník organizace Adra v mukačevském sirotčinci. A zároveň mi říkal: Tohle by měli vidět a zažít i děcka z našich domovů...

Popisoval hrozné jídlo i záchody, ale taky nadšené děti, které si z takových „drobností“ nic nedělají. Vysvětlil mi, že Ukrajina je země statečných dětí a že by jim měli kluci a holky z našich děcáků pomoci, a tím vlastně pomůžou i sami sobě. Neuplynul ani rok a odvážný nápad se stal skutečností. Na konci června vyrazila expedice zájemců z DD ze všech koutů naší republiky o pár stovek kilometrů na východ – do ukrajinského Mukačeva.

Ve zdejší domově žije kolem 150 dětí. V době našeho příjezdu jich tam bylo asi 70, další byly na prázdninách u příbuzných. Tábor mohl začít, i když vlastně nikdo nevěděl, jak.

V autobuse jsme dojedli poslední řízky a bagety, a tak není divu, že nás večere na uvítanou (vločková kaše s jakousi omáčkou a plátkem podivného salámu) příliš nenadchla. Usínali jsme s podivným mrazením v zádech a s očekáváním, co všechno přijde v dalších dnech.

Flík

ZÁŽITKY NA CELÝ ŽIVOT

MÍSTO MODLENÍ RADOST

Myslela jsem si, jak tam dojedu, že se budu modlit, ať už je konec a ať jedu domů, ale naopak vůbec neližu mého rozhodnutí jet na expedici do Mukačeva. Mých nejhezčích zážitků je mnoho, ale ten největší byl jet na Ukrajinu a seznámit se s dětmi. Bylo to tam všechno moc úžasné a moc se mi tam líbilo. Pokud by to šlo, ráda bych tam zase někdy jela. Jsem velmi ráda, že jsme si všichni dokázali jako kolektiv poradit a vše tam spolu ve zdraví přežít. Děkuji za krásný zážitek.

*Veronika Smítalová
DD Fulnek*

CO BY ZA TO DALY...

Největší radost jsem měl z toho, že děti z mukačevského domova měly usměvavé tváře z našich her. Nejhorší pro mě naopak bylo sociální zařízení, vybavenost domova a hlavně strava.

Dá se říct, že děti v Mukačevu na Ukrajině mají úplně jiný život než my v České republice. Nám s prominutím dávají vše pod čumák. A mnozí si toho neváží. Co by za naše jídlo, televize, počítače a vůbec vše, co máme, daly děti z ukrajinského domova...

*Jakub Pěkný
DDŠ Býchory*

NA VLASTNÍ KŮŽI V UKRAJINSKÉM SIROTČINCI

Nastal den „D“, tedy den odjezdu na Ukrajinu. Autobus byl plný dobrovolníků z dětských domovů a vedoucích - těch, co celou expedici pořádali. Se zkušenými řidiči byla vcelku hračka dojet bezpečně do cíle. Na hranicích s Ukrajinou jsme museli čekat, protože cíl naší akce byl špatně objasněn, ale po podrobném vysvětlení byla cesta opět volná. Od hranic to bylo ještě asi 60 km do internátu v Mukačevu. Čím blíže jsme byli, tím větší bylo v autobuse napětí, nedočkavost a zatím ještě hodně energie. Dorazili jsme konečně do cíle.

Po příjezdu do domova v Mukačevu nás přivítalo kolem padesáti ukrajinských dětí. Najednou jsme stáli před budovou, která byla oprýskaná, nehezka a podle nás pro děti ne úplně vhodná. Už to byl jeden ze zážitků, a to hned na začátku expedice. Šli jsme si odnést své věci do pokojů, ve kterých bylo běžně 13 postelí, pár nočních stolků a jedna skříň na oblečení. Vůbec nešlo poznat, že tam někdo žije. Děti nemají vlastní věci, oblečení mají na týden, pak se vypere a má ho někdo jiný. Moc to nevoní, ale děti jsou docela zvyklé. Toalety byly turecké - špinavé a smradlavé, když jsme jeli na výlet do malé vesničky, tak toaleta byla díra v zemi.

Jídlo se nedalo jíst a bylo toho málo, většinou kaše, co možná nejvýživnější. Všichni jsme ohrnovali nosy a nebylo divu, téměř ve všech jídlech byl kopr, který se nám brzy „přejedl“.

Děti? Vděčné za vše

Autobus českých vedoucích a dětí z domova přijel dělat program pro místní děti. S dětmi si nikdo nehraje a moc nepovídá. Nejspíš proto, že přes školní rok jich tam je 160 a vychovatelek je jen 5. Děti tam jsou do 15 let, pak musí odejít, ale ředitel je i poté nechává přespát a dá jim najíst. V ukrajinském domově jsou za každou hru velmi vděční, i když ji nepochopí, a hlavně se těší na odměny. Dětem

jsem připravovali program, protože podle informací a později i našich zkušeností bylo jejich naplní celého dne jen jídlo. Třetí den pobytu se z Máry, jako nejstaršího účastníka expedice, stal vedoucí a parta byla úplně vynikající.

Město Mukačevo je docela pěkné, ale je tam moc divokých psů. Autobusy mají ekologické

a ty plynové bomby mají na střeše, a když jsou rekordní teploty, tak někdy bouchnou. Pro nás to tam bylo velice levné, ale pro občany Ukrajiny to bylo akorát. Mají kvalitní jídlo, ale hned se kazí, protože je bez konzervačních látek. Maso se prodává na pultu a ne v ně-

jakých chladničkách. Jeli jsme i na několik výletů po okolí, např. do místa života Nikoly Šuhaje, známého z knihy Ivana Olbrachta, který zde má i muzeum. Během desetidenní expedice jsme pozorovali a zkoušeli nelehký život v ukrajinském domově. Vyčerpání se dostavilo rychle, protože nikdo (kromě zkušených vedoucích) jsme ani v nejmenším netušili, co nás čeká nebo nečeká. Nezdá se to tak hrozné, ale bylo těžké jen si to zkusit na vlastní kůži.

Zkušenost, jakou má málokdo

Všichni jsme se těšili domů na věci v našem českém životě, samozřejmě na své postele, jídlo, toalety... Přivezli jsme si velké množství zkušeností a zážitků, ne všichni mají takovou příležitost je mít. Setkali jsme se s úplně jiným životem. Moc bychom přemýšleli, zda do toho jít ještě jednou, snad kvůli partě a ukrajinským dětem. Bylo to ale přesto všechno moc fajn a děkujeme všem, co nám toto poznavání umožnili.

Anna Marčíková (14)
Marek Trnčák (17)

SMS Z UKRAJINY

Po čtrnácti hodinách cesty z Ukrajiny domů do České republiky jsem myslel na změny, které v mém životě nastanou. Nej důležitější změna je DD Mukačevo. Dvanáct dní jsem strávil se skvělými dětmi a též jsem toho viděl hodně a rozhodl se, že chci spolupracovat stejně jako Zámeček s DD Mukačevo na Ukrajině.

Nejkrásnější představa byla, když jsem věděl, že místo pohankové kaše na oběd dostanu skvělý český řízek a brambory, že místo vody a čaje bez cukru to zapiji českou kofolou, že budu ležet ve vařící vaně a ne se sprchovat ve studené vodě, a že když půjdu na záchod, tak, budu moct po sobě i spláchnout. Nevěřil jsem realitě u nás. Jakmile jsem dorazil domů, tohle vše mě tam čekalo. Byl jsem rád, že jsem doma, ale zároveň jsem pořád musel myslet na ty děti z Mukačeva, které mi nastartovaly skvělé dva měsíce prázdnin a klidu od školy.

Kdo to může být?

Říkal jsem si: ať už jsou prázdniny 2012, protože to přijedou děti z Ukrajiny k nám do Česka.

První den po návratu začínal jako každý jiný, ráno jsem vstal, šel se nasnídat a přemýšlel jsem, co bych mohl dneska dělat. Jenže mi chyběla jedna věc. Byl to můj mobilní telefon, bez kterého se už neobejdu. Šel jsem si pro něho do pokoje a zapnul jsem ho. Najednou naskočila zpráva, koukl jsem na číslo a mělo předvolbu +380. Říkal jsem si, kdo to může být? Otevřel jsem zprávu a vidím, že text je napsaný v azbuce. Ani jsem se nepodíval na

podpis a už jsem věděl, že sms je z Ukrajiny. Bylo tam: „Ahoj Fando, napiš mi na email, který ti posílám, pozdravuj v Čechách. Ivan“. (viz foto)

Strašně mě to potěšilo. Ivan byl můj kamarád, protože oba dva máme rádi fotbal, tak jsme hodně času strávili spolu. E-mail jsem mu napsal hned, sice s pomocí překladáče na internetu, ale nějak jsem to zvládl. Ještě jestli to bude dávat smysl. Ale snad jo. Teď jen čekám a jeho odpověď a těším se na jeho další e-maily z Ukrajiny.

I přes podmínky, jaké tam v Mukačevu mají, na které nejsem vůbec zvyklý, se moc těším, jak Mukačevo opět navštívím.

Radost z maličkostí

Děti jsou tam jako všude jinde: Někteří zlobí více, někteří méně, jsou tam malí a velcí, někteří kouří, jiní zase nekouří, někteří milují fotbal, jiní zase dají přednost basketbalu, ale v jednu se liší. „Raduji se z maličkostí.“ A potřebuji jako všechny děti mít někoho, s kým si popovídají, kdo jim naslouchá, kdo si s nimi zahraje fotbal, různé stolní hry...

Bohužel, tohle dětem v Mukačevu chybí. Jak to vím? Povádal jsem si s nimi a taky dělal rozhovory pro Zámeček. Jedna z otázek byla: „A co vychovatelky? Povídají si někdy s vámi?“ Nejčastější odpověď od dětí byla: „Ne, a podle mě je to špatně, rád bych si s vychovatelkami povídal...“

My se máme dobře...

Chtěl bych nadále spolupracovat s mukačevským domovem a zároveň chci ještě jednou poděkovat Graciánovi Svačinovi, který byl hlavní organizátor Expedice Mukačevo, že mi nabídl účast. Věřím, že takhle skvělá akce se bude ještě mnoho let opakovat. Myslím, že by jste si to měli vyzkoušet vy všichni, kteří chcete pomoc dětem, které na tom nejsou tak dobře jako my, děti z DD v České republice.

Franta Miker (17)

CO NÁM ŘEKLI MALÍ UKRAJINCI ?

Pro kluky a holky z Ukrajiny jsme připravovali program, ale taky jsme si s nimi povídali – a to měli ze všeho nejraději.

Redaktoři Zámečku pro vás připravili několik rozhovorů, abyste si mohli přečíst, jaké mají názory, co se jim v domově líbí a co ne a jaké mají plány...

Míša (12): Policajt nebo rošťák?

Jak se ti žije v internátu Mukačevo?

Co se ti tady líbí a co ne?

V internátu jsem celkem rád, mám tu několik dobrých kamarádů a celkem mne baví i škola. Nelíbí se mi, jak se k nám chovají naše vychovatelky, které na nás neustále křičí a nepovídají si s námi. Chtěl bych, aby si se mnou povídali hlavně o mé mamce. Také mi vůbec nechutná jídlo, které zde dostáváme, a je to hodně málo.

Co bys nám řekl o své rodině?

Z rodičů mám pouze matku, otec mi již umřel. Málokdy se s matkou vidím, má moc práce a kromě mne se musí starat o mé další čtyři sourozence. Když jsem na návštěvě doma, tak musím pomáhat s chodem domácnosti, například uklízím, umývám nádobí, chodím nakupovat. Když má na mne mamka čas, což moc často není, tak spolu hrajeme různé hry, například karty, koukáme se spolu na televizi nebo zajdeme do restaurace na nějaké dobré jídlo. Kapesné občas dostanu od mamky. Když si našetřím, tak si koupím nějaké oblečení nebo bonbóny.

Jak se ti líbil společný tábor s českými dětmi?

Z tábora s českými dětmi jsem nadšený, nebylo nám tak smutno. Češi si nejen s námi hráli, ale hlavně si dokázali s námi sednout a povídat si o životě, rodině a tak. Nejvíce se mi na táboře líbilo, když nám Češi uvařili špa-

gety, noční hra a taky fotbal. Mezi své největší kamarády z Čech patří Fanda, Patrik, Aleš, Graci a Lukáš. Bude mi po českých dětech i dospělých moc smutno, rád bych je ještě někdy viděl.

Jak si představuješ svoji budoucnost?

V příštím roce chci dobře prospět v 7. třídě. Rád bych se stal policistou, jelikož se mají na Ukrajině dobře. Také bych chtěl založit rodinu, mít dům, auto a jedno dítě, které by se mělo lépe než já.

KRISTY (15): BUDU FOTBALISTA!

Jak se ti žije v internátu Mukačevo? Co se ti tady líbí a co ne?

V mukačevském internátu se mi líbí, hlavně přístup vychovatelek k nám a také škola. Ale nechutná mi jídlo, které tady dostáváme.

Co bys nám řekl o své rodině?

Z rodičů mám jak mamku, tak tatku, za kterými moc často nechodím. Když jsem u nich

doma tak musím pomáhat, například vařit. Kapesné od nich nedostávám, ale někdy mi nějakou hřivnu daruje můj trenér kopané. Za tyto peníze si pak kupuji oblečení na sebe.

Jak se ti líbil společný tábor s českými dětmi?

Když jsem se dozvěděl, že přijedou české děti, měl jsem radost. Byl jsem s nimi na táboře rád, jsou dobří, hráli s námi různé hry, hlavně kopanou. Bez Čechů tu bude smutno.

Jak si představuješ svoji budoucnost?

Rád bych v příštím roce úspěšně dokončil 8. třídu. Žít bych se chtěl jako profesionální fotbalista, jelikož sportovci na Ukrajině mají hodně peněz. Chtěl bych mít velký dům, hodnou a hezkou ženu, auto a svůj obchod.

NATÁLKA (15): KAPESNÉ NEDOSTÁVÁME

Jak se ti žije v internátu Mukačevo? Co se ti tady líbí a co ne?

V mukačevském domově jsem ráda, mám tu plno kamarádů a kamarádek, naše vychovatelky mám moc ráda. Nelíbí se mi ve škole, jídlo tu také za moc nestojí a je ho málo. Oblečení, které zde dostáváme, se mi také moc nelíbí, hezčí a hlavně nové někdy dostávám od své mamky. Kapesné v internátu nedostáváme, představovala bych si asi 400 hřiven na měsíc, za které bych si koupila hlavně nové a moderní oblečení.

Co bys nám řekla o své rodině?

Z rodičů žije pouze mamka, kterou často navštěvuji. Ráda si s ní povídám, chodíme spolu po Mukačevu na procházky. Doma jsem raději, jelikož je tam hezčí prostředí než v internátu.

Jak se ti líbil společný tábor s českými dětmi?

Češi mne moc překvapili, byli na nás milí a hodní. Hráli si a hlavně povídali si s námi o životě u nás i u nich. Nejvíce mne zaujala

noční hra. Jsem moc smutná, že kamarádi z Čech už odjíždějí.

Jak si představuješ svoji budoucnost?

Ráda bych dokončila 8. třídu. Ještě nevím, jakou profesi si vyberu. V budoucnu bych si ráda našla hodného a pěkného kluka, se kterým bych měla hodně dětí, koupili bychom si auto a dům.

ŠAŠA (14) : O SVÉ DÍTĚ SE POSTARÁM!

Jak se ti žije v internátu Mukačevo? Co se ti tady líbí a co ne?

V našem internátu mám nejraději své kamarády. Nelíbí se mi, že musíme pořád chodit do školy. Jídlo mi taky nechutná a nejvíce mne štve naše vychovatelky, které s námi moc nemluví a pořád nás jen napomínají.

Co bys nám řekl o své rodině?

Z rodičů mám jen mamku, za kterou občas zajdu. Když jsem u ní doma, tak musím pomáhat, třeba umývám nádobí nebo opravuji střechu. Doma dostávám od matky také lepší jídlo a více. Kapesné v internátu nebo od matky nedostávám, musím pracovat na černo. Většinou sbírám dýně, to si vydělám 50 hřiven (asi 100 korun) za osm hodin práce. Peníze si šetřím, abych si mohl koupit mobilní telefon. Co se týká oblečení, tak mám raději to, které mi zakoupí matka. To, co dostávám v internátě, je staré a nemoderní.

Jak se ti líbil společný tábor s českými dětmi?

Tábor byl super, bylo stále vesele. Češi s námi hráli různé zajímavé hry, ale hlavně si s námi povídali. Naše vychovatelky si s námi vůbec nepovídají, což je špatné. Mezi Čechy jsem si našel hodně kamarádů, hlavně Fandu, Honzu, Patrika, Jesiku, Járu. Na chvíli strávené s českými dětmi nikdy nezapomenu.

Jak si představuješ svojí budoucnost?

V příštím roce bych rád dokončil 8. třídu, a pak se vyučil automechanikem na učilišti v Mukačevu, kde budu i bydlet. V budoucnu bych si rád našel hodnou ženu, se kterou bych měl jen jedno dítě. Postaral bych se, aby mé dítě neskončilo v internátu jako já.

IVAN (12) : BUDU HRÁT ZA REAL

Jak se ti žije v internátu Mukačevo? Co se ti tady líbí a co ne?

V našem internátu jsem moc rád, vychovatelky se k nám chovají moc hezky a mám zde hodně kamarádů. Zdejší jídlo mi nechutná a je ho stále málo. Také mne mrzí, že nedostáváme žádné kapesné jako Češi. Oblečení, co tady někdy dostaneme, je staré a nelíbí se mi.

Co bys nám řekl o své rodině?

Z rodičů mi žije pouze matka. Každý den ji navštěvuji a pomáhám jí s domácími pracemi, jelikož mám ještě sedm sourozenců. Někdy od mamky dostanu pár hřiven na bonbóny, ale není to moc často.

Jak se ti líbil společný tábor s českými dětmi?

Když nám řekl ve škole ředitel internátu, že přijedou české děti, moc jsem se radoval. Nezklamali mne, bylo s nimi vesele, hráli s námi různé hry. Mne nejvíce bavila noční hra a také každodenní večerní kopaná. Našel jsem se mezi nimi několik dobrých kamarádů – Fanda,

Lukáš, Rado, Jesika, Gracy aj. Bez Čechů tady bude smutno.

Jak si představuješ svojí budoucnost?

Příští rok musím dokončit 7. třídu. V budoucnu bych se rád stal profesionálním fotbalistou, rád bych hrál za Real Madrid.

Ukrajinsko-české rozhovory připravili:

Franta Miker, DD Mikulov

Lukáš Pěkný, DDŠ Býchory

Aleš Dvořák, vychovatel DDŠ Králíky

JAK SI EXPEDICI UŽILI „NAŠI“

Nikdo (snad kromě Graciána) netušil, co nás v Mukačevu čeká. Život ve zdejších domovech je úplně jiný než u nás...

Některých účastníků expedice jsme se zeptali na jejich názory, tady jsou i pro vás, kteří jste s námi na Ukrajině nebyli.

ANNA MARČÍKOVÁ (14), DD ZLÍN: ZKUŠENOSTI A NEZAPOMENUTELNÉ CHVÍLE

Když jsi jela do domova v Mukačevu, co sis myslela, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Vůbec jsem netušila, do čeho jedu, a měla jsem trošku obavy, které se pak změnily ve zkušenosti a nezapomenutelné chvíle.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

Nejvíce mně šokovalo jídlo a způsob ubytování, ale ze všeho nejvíce mne mile překvapily děti, protože většina z nich byla super.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

K této otázce nemám úplnou odpověď, protože vždy se najdou klady i zápory. Ale v tuto chvíli ze strany Mukačeva bylo hodně záporů.

Na co nikdy nezapomeneš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Vzpomínám na super par-

tu vedoucích i nás dětí a hlavně na poznání, že v našich domovech žijeme v přepychu. Na Ukrajinu budu vzpomínat dlouho, ráda a často.

Našla sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Ani ne, kamarádství je pro mne něco velkého a dlouhodobějšího, ale jak jsem se už zmínila, byla tam spousta super dětí.

Co bys navrhovala změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

Nemám k expedici moc výhrad, akorát mne trochu zklamalo to, že z naší celotáborové hry – cestě po Evropě - nezbylo po třech dnech vůbec nic.

Aničku si oblíbily hlavně menší mukačevské holky.

LUKÁŠ SKLEŇSKÝ (16), DD STRÁŽNICE: MOC DĚTÍ, MÁLO VYCHOVATELŮ

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Ze začátku jsem si myslel, že to bude životní vzpomínka na to, jak se hrozně mají děti z internátu. Jak nám bylo řečeno, měli jsme se připravit na vše a podle toho jsem si udělal představu, jaké by to tam mohlo být.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

Byl jsem hrozně překvapený z toho, jak je tam moc dětí a málo vychovatelů. Že děti byly velmi snaživé a důkladné. Ještě mě překvapilo to, že internát byl složen z několika domů a jeho celkový prostor, jak to tam bylo veliké.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Určitě jsou velmi velké rozdíly v hygieně. Překvapilo mě, že děti si umývaly jen nohy a ruce, když byla možnost, tak se šly jednou za čas umýt do sprch. Vychovatelé se určitě snaží udělat to dětem příjemnější a pohodlnější, ale je jich na ně málo a nemůžou posloužit všem dětem. Strava byla chuťově každý den skoro stejná, ale to mě za pár dní přešlo a jedl jsem, co se dalo, ani mi to po čase nepřišlo, že jím v Ukrajině. Všichni si stěžují, ale já se snažím z toho najít něco dobrého. Děti tam byly převážně menší, ale našlo se i pár větších - starších.

Na co nikdy nezapomeň? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Našel jsem si kamarády i kamarádky, spíš oni si mě našli. Ale jsem rád, že jsem tam mohl dělat dětem radost.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Ano našel jsem si mezi Ukrajinci několik kamarádů, ale hlavně kamarádek, se kterými jsem pak tančil na večerních diskotékách.

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

Pokusil bych se vylepšit to, aby děti měly větší možnost poznávat nové, zajímavé věci, třeba více poznat okolí Mukačeva, aby měly taky nějaké skvělé zážitky.

Lukáše neopustila dobrá nálada ani při jídle. Ledaže bychom se v redakci spletli a je to jeho brácha.

FRANTIŠEK MIKER (17), DD MUKULOV: TEPLÁ VODA INTERNET ZÁCHODY

Franta byl jedním z neaktivnějších organizátorů soutěží.

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Myslel jsem si, že to tam bude vypadat aspoň trochu jako v dětských domovech u nás (v ČR). Věděl jsem, že tam jedu hlavně kvůli ukrajinským dětem, které jsou v internátní škole v Mukačevu. Doufal jsem, že děti budou mít zájem se mnou spolupracovat a hodně jsem chtěl srovnávat dětské domovy v Česku a internát v Mukačevu.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

První dny mě doslova šokovala strava, každý den jsme měli kaši, buď ovesnou, pohankovou nebo kroupovou. Občas jsme měli těstoviny, ve kterých byl, ale neustále, kopr. Nejvíce mě překvapilo, že když jsme dojeli, tak děti z internátu z Mukačeva se okamžitě s námi seznamovali. Zeptali se mě na jméno a řekli to svoje. Myslel jsem si, že se budou stydět, ale zmýlil jsem se.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Promiňte, ale můj dětský domov a internát v Mukačevu srovnávat nehodlám. To se ani nedá. Vybavení? Jaké? Však tam děti mají akorát svojí postel. Postavení dítěte? Popravdě řečeno jsem rád, že žiji v Česku. Vychovatelé? Docela je obdivuji, být na 70 dětí pouze 2 vychovatelky chce pevné nervy a myslím, že i odvahu. Opět se to nedá srovnat s českými dětskými domovy. V našem domově jsou 3 vychovatelky na 24 dětí. Hygiena? Koupat se ve studené vodě se někdy překousne, ale sprchovat se denně ve studené vodě, to si mnoho z vás nedokáže ani představit. A to, že v internátu nemají splachovací záchod, to u nás v dětském domově je podle mě i proti zákonu. V internátu v Mukačevu mají takzvané „turecké záchody“. Za 12 dní, co jsem byl v Mukačevu, jsem neviděl ani jedenkrát, že by nějaké dítě bylo u PC a surfovalo po internetu. „Na internet můžeme, jen když si chce-

me přečíst poštu“, řekl mi Ivan, který je v internátu 24 hodin denně. Takže žádný Facebook, hry nebo mít přehled co se děje ve světě. Jako máme možnost my v českých domovech.

Na co nikdy nezapomeneš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Věci, které jsem viděl na Ukrajině, jsem v životě neviděl a určitě v životě nezapomenu jak na stravu, tak na chudobu, která v některé části na Ukrajině byla.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

V mém srdci už na vždy zůstanou: Saška, Kristýna, Ivan, Artur a Slávik. To oni mě pomohli zvládnout celou Expedici Mukačevo. Celých 12 dní jsem strávil nejvíce času právě s nimi. Kdyby to šlo, tak určitě aspoň Sašku bych si vzal s sebou do dětského domova v Česku. Bohužel to nejde.

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

To vím jistě. Určitě bych doslova vynechal výlety, které jsme absolvovali, vždy jsme se vrátili až na večeri. Místo toho jsme se mohli věnovat dětem a oni se nemusely nudit v internátě sami. To dělají celý rok.

RENÉ TĚTHAL (15), DDŠ KRÁLÍKY: JSEM RÁD, ŽE JSEM V PASTÁKU...

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Než jsme přijeli do Mukačeva, myslel jsem si, se tam budu většinu času nudit, ukrajinská děcka mě nepřijmou, všude bude špína, voda poteče jen studená a jídlo bude pro mne nepoživatelné, takže se tam nenajím.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

Co mě nejvíce šokovalo, byl fakt, že znám lidi, kteří do dětského domova v Mukačevu také jezdí (mí pěstouni) a ti mi vyprávěli, jak se to tam postupně vše předělává a vylepšuje, což mne při příjezdu dost překvapilo. Myslím tím hlavně toalety – turecké šlapky, hygienu v kuchyni a v neposlední řadě i to, že v kuchyni jsme běžně viděli se toulat kočku. Jídlo mne naopak překvapilo, nebylo tak špatné a často jsem tam našel i kousky masa.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Jak jsem už říkal, věděl jsem, že se do internátu v Mukačevu dlouhodobě investuje, proto jsem si myslel, že to tam bude na podobné nebo jen o malinko horší úrovni než u nás. Zajímaloby mne, jak vypadají podobné ústavy na Ukrajině, do kterých cizinci nedávají tolik peněz, jako ČR do Mukačeva. Náš domov, ačkoliv je to vlastně polepšovna, je mnohem lépe vybavený, ať už materiálně, jako jsou např. televize na každé herně, lepší postele, pohovky, apod., tak i přístupem vychovatelů, kteří mají na starost nejvíce osm kluků na skupině. Stravu máme u nás výbornou, o čem si i vypráví v jiných domovech. Ačkoliv jsou u nás pouze chlapci, kteří, jak říkají naši vychovatelé, tady nejsou za odměnu, ale proto, že něco provedli (většinou nějakou trestnou činnost), jsem moc rád, že nejsem v dětském domově v Mukačevu.

Na co nikdy nezapomeneš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Nikdy nezapomenu na děcka, která byla v mukačevském dětském domově. Jak byla šťastná, že jsme pro ně připravili různé hry a jak tyto hry většinou svědomitě plnily.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Ano, našel jsem si mezi Ukrajinci několik kamarádů, ale hlavně kamarádek, se kterými jsem pak randil a tančil na večerních diskotékách.

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

Zlepšil bych to, že bych povolil vycházky do města pro české děti. Také se mi nezdály naplánované výlety, jelikož jsme někdy jely skoro celý den, pan ředitel nám během cesty skoro nic o okolí či o tom kam jedeme nic neřekl. Asi bych příště zrušil celodenní výlety.

René se staral nejen o ukrajinské děti, ale také o psy.

JOSEF MLYNÁRIK (17), DD OSTRAVA – HRABOVÁ: S RADOSTÍ BYCH JEL ZAS!

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Můj první pocit z internátu v Mukačevu byl odlišný od mých původních představ. Naše paní vychovatelky nám říkaly, že to tam bude velmi tvrdé. Myslel jsem, že tam nebudu nic moc dělat. Popravdě jsem měl obavy a strach.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

První dny v internátu mě šokovalo jídlo, které nevypadalo moc dobře, ale společně s kamarády jsme si řekli, že by to bylo od nás podlé, kdybychom to nevyzkoušeli. Tak jsme si dali prvních pár soust a nebylo to tak špatné, jak to vypadalo. Nejvíce mne překvapilo přivítání dětí z Mukačeva.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Internát v Mukačevu není zase na tom tak zle, protože náš dětský domov před pár lety vypadal podobně, ale akorát je o něco menší. Děti z domova v Mukačevu se chovali zdvořile ke svým vychovatelům, na rozdíl od našich dětí k našim vedoucím. Strava a hygiena v internátu Mukačevo by těžko procházela tady v České republice. Myslím si, že děti v Mukačevu nemají nic moc co dělat a že naším příjezdem jsme jim to jen zlepšili.

Na co nikdy nezapomeneš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Nikdy nezapomenu na to, jak se děti k nám chovali a na jejich laskavost vůči všem v jejich okolí.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Mezi ukrajinskými dětmi jsem si našel hodně kamarádů a přátel.

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

V internátě Mukačevo bych asi změnil stravu tím, že by mohli podávat jídla v teplém stavu. Jenom bych chtěl dodat, že děkuji všem, kteří tuhle expedici udělali, protože mi to dalo hodně do života a s radostí bych tam jel zase.

Pepovi z Ostravy (vlevo nahoře) říkali místní zkráceně (pštros) Emu. Proč asi?

GERHARD MINÁRIK (16) , DD ÚSTÍ NAD LABEM: NAJEDNOU SE MI NECHTĚLO DOMŮ...

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Když mi vychovatelé a pár spolužáků, kteří pochází z Ukrajiny a Ruska, vyprávěli, jak obecně tato zem vypadá a jak je chudá, tak jsem si představoval, že dorazíme do nějaké vesnice, kde ani nejezdí auta. Co se týká činnosti, pro kterou jsme do Mukačevo jeli, tak sem si ji představoval zcela správně – tedy vytvořit letní tábor pro ukrajinská děvčata.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

Nejvíce mě zaskočilo to, že se nesmí toaletní papír vyhazovat do toalety. Turecké záchody taky nebyly zrovna luxusní, přišlo mi, že to není normální. Co se týká stravy, je úplně odlišná od naší a první dny nám všem po ní nebylo nejlépe!

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Kdybych měl srovnat náš dětský domov s ukrajinským internátem, tak jednoznačně co se týče hygieny a vybavení jsou české dětské domovy kvalitnější minimálně o trojnásobek. Ale na druhou stranu mají ukrajinské děti větší respekt k vychovatelům. To, co řekne vychovatel, dítě bez odmlouvání splní.

Na co nikdy nezapomeš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Na co nikdy nezapomenu? Určitě na poslední den, den loučení. Když jsme přijeli do Mukačevo, tak sem si říkal: „Snad to tady nějak přežiju a rychle nám to uteče!“ A najednou se mi nechtělo domů.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Samozřejmě, spíše ty starší, s kterými jsme hráli fotbal. Protože se skoro každý den konaly diskotéky, tak i pár kluků z okolí, se kterými jsme se ale nakonec kvůli holkám

poprali! Asi nejvíce času jsem trávil společně s několika Čechy ve společnosti ukrajinských holek, které za námi také docházely. Češi jsou lepidlo na ukrajinské dívky. Na začátku jsem se s jednou sblížil (líbání, romantika), ale ta později odjela. Na konci pobytu jsem se více sblížil s další Ukrajinkou, po které se mi moc stýská. Tak až takhle dopadla pro mne dopadla expedice, láskou!

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačevo?

Mukačevu je velmi velké a krásné město! Bral jsem to jako zájezd, dovolenou s ne zrovna dobrým ubytováním. Rád bych příště poznal více z této velké země.

▲ Gerhardovi děkuje za pomoc ředitel ukrajinského domova „Jura“.

JAN ŽOHA (17), DD OSTRAVA – HRABOVÁ: NEJLEPŠÍ BYL MEZINÁRODNÍ FOTBAL

Když jsi jel do domova v Mukačevu, co sis myslel, že tam budeš dělat, jak to tam bude vypadat a co tě tam vlastně čeká?

Po příjezdu do internátu jsem si říkal, že to nebude až tak hrozné. Netušil jsem, co tam všechno zažiju, ale bylo to super.

Co tě v prvních dnech nejvíce šokovalo a naopak co tě mile překvapilo?

Šokovala mne strava, ale naopak mne překvapil přístup dětí z Mukačeva k nám Čechům, protože byli velmi přátelští.

Jak hodnotíš internát v Mukačevu oproti svému domovu – vybavení, vztah dětí a vychovatelů, hygiena, strava, zábava...

Samozřejmě, že oproti českým domovům je to nesrovnatelné, jak tedy ve vybavení, jelikož je to internát. Ale ze strany dětí je to skvělé, nenudí se. Teda aspoň když jsme tam byli my. Strava, ta mne šokovala nejvíc, než jsem si tak trochu zvykl. Hygiena ta byla poněkud divná - chyběla prkénka na WC. Věk dětí v internátu byl asi jako u nás, tedy školní.

Na co nikdy nezapomeneš? Co se ti po návratu vybaví, když si vzpomeneš na mukačevský domov nebo Ukrajinu?

Ano, samozřejmě budu vzpomínat v dobrém a nejvíc snad na ten zajímavý mezinárodní fotbalový zápas.

Našel sis mezi ukrajinskými dětmi nějaké kamarády?

Jasně. Našel jsem si kamarády, na které doufám nikdy nezapomenu. Nejvíce budu vzpomínat asi na Míšu, Sašu, Cyrila, Kristiána, Slávika a další.

Co bys navrhoval změnit - vylepšit, kdyby se pořádala podobná expedice do Mukačeva?

Podle mne bych neměnil nic, protože narušovat jejich zvyky a dělat nějakou činnost podle nás, by nebylo asi až tak dobré.

Ostravský Honza vždy věděl, kdy je ho potřeba.

Rozhovory připravil Aleš Dvořák,
DDŠ Býchory

[illegible][illegible]

iDNES.cz Zprávy Krimi - S
Důsledky Zahraničí Česko
Místo řízku ka
ukrajinský sir
9. března 2011 11:18
Ve zcela jiném světě se
přicestovaly do širokomoří,
si, jak takříka pohodový 2

24

ČEVO V MÉDIÍCH

TROJPOSCHOĐOVKY

V těchto „trojposchodových“ postelích spí nejmenší děti – v největším pokoji jich může nocovat až 30.

ČESKO-ITALSKÉ ŠPAGETY

Jedinkrát za 12 dní se stalo, že všichni své talíře doslova vylízali. To když ukrajinské kuchařky pustily k plotně české holky, aby všem uvařili italské špagety.

TŘÍDA O PRÁZDINÁCH

Takhle vypadá třída ve zdejší škole, která je součástí domova. Nikde žádná televize, počítače... Stejně je to i ve školním roce, přibudou jen děti.

STEZKA ODVAHY KOLEM DD

Pro mukačevské děti jsme připravili netradiční stezku odvahy – vedla v areálu jejich domova. A fakt se povedla!

TURECKÝ ZÁCHOD

Naštěstí jich měli i několik „evropských“. To, že záchody neměly prkýnka, nám už pak ani nevadilo. Horší to bylo s toaletním papírem: Po „utření“ se nesplachoval, ale odložil do krabičky vedle mísy.

KOMINÍK PRO ŠTĚSTÍ V CENTRU MUKAČEVA

Když mu Patrik z DDŠ Králíky sáhl na knoflík, určitě přál štěstí nejen sobě, ale taky svým novým ukrajinským kámošům.

MŮŽU PŘINÉST PSA ? MRTVÉHO!

V místním parku jsme pro ukrajinské děti připravili hru, která měla vysvětlit smysl třídění odpadu, za smetí z parku přinesené na správnou hromádku získaly ukrajinské děti táborové peníze na nákup sladkostí.

Všichni se rozběhli a začali tahat láhve od piva, vodky i různých limonád. Papíru bylo v parku taky spousta. K výkupnímu stanovišti, kde se hromadil směsný odpad, najednou přiběhl Vova: „A můžu přinést psa?“ Vedoucí mu vysvětlil, že ne, protože pejska by určitě někdo postrádal. „Ale to nemusíš mít strach, on už je stejně mrtvej,“ odpověděl mu Vova a běžel tedy pro další lahve.

Večer při nákupu laskomin si děti o hře povídaly. „Škoda, že jsem nemohl donést toho psa, vydělal bych majlant,“ začal zase Vova. „Ještě větší škoda je, že jsem nemohla domů. Já bych mohla od svého otce donést láhve od vodky. To bych měla ještě více,“ poznamenala suše malá Nataša.

Gracián Svačina

ANETA: JSME BOHATÍ A ROZMAZLENÍ

Cestou do Mukačevo jsem si říkala: „To není možné, těch 10 nebo 12 dní tam nemůžu přežít, bez normálního jídla, záchodu, teplé sprchy...“ Myslela jsem, že to bude nějaká vesnice, kde půjdeme daleko do kopce ze zavazadly v ruce, kde jsou turecké záchody... Tohle byly moje myšlenky.

Místo toho jsme přijeli k velké šedé budově, kde si děti hrály na hřišti a některé seděly na lavičkách před vchodem venku. Pokoje měly velké. V jednom pokoji spalo jedenáct dětí, v jiném více než 20. Nemají žádné soukromí. My spíme po dvou. Sprchovat se chodily 1x týdně. Denně se umyly v umyvadle. Záchody tam byly jako v Česku, ale s velkým rozdílem. Nemají prkýnka, toaletní papír nesplachují. Házejí ho do koše, až je koš plný, vyne-

se se. Mají úzké potrubí. Na jídlo tam mají na jeden den 36 korun, zatímco my 88 korun. Mají tam 3 tety na 70 dětí. Nemají rodinné skupinky, nemohou si jít popovídat o problémech, udělat si skupinkový výlet, protože na to nemají peníze.

Pro děti jsme připravovali denně různé hry. Musím říct, že mě ty hry bavily a mukačevské děti taky. Občas podváděly, nebo když jim to nešlo, tak si nadávaly jako každé děti.

Pro mě to bylo super. Poznala jsem něco nového a jsem za to moc vděčná. Víte proč? Uvědomila jsem si více rozdílů: děvka z ČR jsou rozmazlené, máme všeho dost, žijeme si bohatým životem. Tety, strejdové či příbuzní nám dávají všechno, mohou se pro nás rozkrájet, ale nám to nestačí. Chceme stále víc a víc. Ukrajinským dětem by to u nás připadalo jako v pohádce. Jsou rády za dary, které jim někdo přiveze nebo pošle poštou. Je to chudá země.

Byla bych ráda, kdyby ukrajinské děti z DD Mukačevo mohly přijet k nám do ČR, a mohly tak poznat naší zemi jako my jejich.

Aneta Boháčová (17)
DD Budišov nad Budišovkou

BEZ NICH BY TO NEŠLO

Hlavním sponzorem akce byla nizozemská těžební společnost New World Resources.

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Akci významně podpořilo i ministerstvo školství

Všechny tyto firmy věnovaly dárky pro ukrajinské děti, např. ceny do soutěží nebo oblečení, které jsme místním rozdali.

Závislost na DD je opravdu špatná Řešení: Projekt REALITA!

Jak píše ve svém článku šéfredaktorka dětské redakce Sandra Pikartová z DD Maštov, závislost na DD je špatná. Myslí si, že je nutno, abychom se zamysleli nad řešením. Je vše v domovech v pořádku? Můžeme něco s něčím udělat? V následujících řádcích se pokusím shrnout svou myšlenku.

Založit projekt mě napadlo téměř před rokem. Řekl jsem si, že i já můžu přispět k zlepšení nevyhovujícího stavu v dětských domovech. Přišlo mi divné, že všichni, kteří odešli z našeho dětského domova, byli nepřipraveni. Nikdo z nich neměl ukončený obor ani střední školu a neuměl si zařídit základní potřeby na úřadě či na poště.

Nový projekt REALITA

Cílem projektu je poukázat na nevyhovující současný stav, kdy obtížná startovní pozice stovek, možná až tisíců odcházejících dětí z dětských domovů znesnadňuje jejich uchycení v reálném světě. Zvolili jsme takovou formu, která vytvoří z našeho webu www.projekt-realita.mypage.cz místo, kde může kdokoli nejen sledovat náš projekt, ale také vyjádřit svůj názor či myšlenku k situaci, v jaké se děti ocitají po odchodu z ústavního zařízení. Život „tam venku“ není mnohdy jednoduchý a neexistuje přitom univerzální pravidlo (metodika), podle kterého by děti byly adekvátně připravovány na odchod z domova.

Dětské domovy od přijetí nového zákona o ústavní výchově v roce 2002 urazily velký kus

cesty, ale ještě nejsou zdaleka v cíli. Do této doby se domovy zaměřovaly na přizpůsobení vnitřního vybavení, aby děti bydlely v lepším prostředí. Vznikly rodinky, pokoje max. po třech a materiální vybavení je většinou velmi dobré. Nyní je však důležité zdůraznit, že je potřeba zaměřit se primárně na psychologickou stránku pobytu dětí v domovech – tedy průběžná příprava na samostatný život a pomoc s odchody dětí z domovů, nenechat je ve štychu a aktivně se zajímat o jejich osudy.

Tímto článkem bychom vás chtěli požádat o spolupráci s projektem REALITA. Myslíme si, že změnit příslušné zákony by byla sice hezká a možná i jednodušší věc, ale mnohem důležitější jste vy, ředitelé a ředitelky domovů, vychovatelé a děti a vaše osobní citění něco změnit. Je samozřejmé, že direktívou se toho moc nezmění.

Web našeho projektu najdete na www.projekt-realita.mypage.cz. Uvítám také vaše osobní názory a předem vám děkuji za vaši spolupráci.

Lukáš Kotlár (15)
zakladatel projektu REALITA,
lkotlar@seznam.cz

Byla to rána...

Je mi 17 let a jsem v děcáku už šestým rokem. Až teď jsem si uvědomila, že jsem nejspíš závislá na DD. Kdyby mě na to pár lidí neupozornilo, že bych s tím měla něco udělat, že pak bude pro mě těžké odejít, tak bych si toho asi nevšimla.

Minulý rok jsme šla poprvé na internát, a to teprve pro mě byla rána, že už nebudu tolik v domově. Ještě teď bych byla radši doma než na intru. Ale za rok mi bude 18 let a já se budu muset osamostatnit a pomalu po škole odejít pryč, i když to bude pro mě asi ještě větší rána, budu to stejně nejpozději v šestadvá-

ceti letech udělat, a tak doufám, že to zvládnou a nebude to tak hrozné.

Sandra Pikartová

Ohlasy z webu www.projektrealita.mypage.cz

- Ahoj, jmenuji se Lukáš Orság, je mi 17 let, v DD Černá voda jsem od 11 let a budu zde nejspíš ještě 3 roky z důvodu doděláné školy. Studuji na hotelové škole v Jeseníku. Chtěl bych říct něco ohledně připravenosti dětí, které opouští DD. Já osobně si myslím, že většina z nich není ani z daleka tak dobře vybavena jak by měla. Ve většině případů je to způsobeno tím, že jsou děti zvyklé, že za ně vše zařídí teta. Vidí jako samozřejmost to že každý den dostávají jídlo a že mají kde přespát. Ale ani malá část z nich nepřemýšlí nad tím, co bude, až budou muset opustit domov. Vychovatelé by si s nimi měli více povídat o tom, co je čeká, a měli by je psychicky podporovat. Já sám pomalu začínám plánovat
- Já jsem v Dětském domově se školou v Býchorech moc rád, máme vynikajícího pana ředitele Aleše Bureše, který pro nás dělá vše, abychom se ve zdejším dětském domově měli krásně.. Až odejdu, tak budu vždy na moje dětství v domově vzpomínat, a taky věřím, že budu na život připravený.

DD CUP - Beach přehazovaná: Podruhé vítězí Ústí - Severní Terasa

V Praze Kobyliších pokračovala předposlední část DD Cupu - beach přehazovaná pro kluky a holky z 30 domovů z celé republiky. Vítězem turnaje se staly děti z Ústí nad Labem - Severní Terasy, podruhé v tomto roce. Nejvzdálenějším domovem byla opět Čeladná. Patronem akce se i tentokrát stal Michal Novotný, reprezentant ČR ve snowboardcrossu, několikakanásobný mistr ČR a vítěz závodu světového poháru.

Fair play pro Marka z Ústí

Areál Bechclubu Ládví je v září pravidelným místem turnaje v přehazované, který letos hostil největší počet výprav v historii. DD CUP si přitom stále drží primát - svým rozsahem patří k největší události mezi dětskými domovy. Přehazovaná je rok od roku přitažlivější. I když se zdá, že házet přes síť umí každé dítě, chce to pílí a být dostatečně soustředěný. To připouští také Filip Rác z Býchor. „Víc než spoléhat na vlastní síly je lepší hrát týmově. V tomto sportu to vlastně ani jinak nejde. Ale je fakt, že kdo přehazovanou netrénuje, může mít trochu problém,“ zmínil Filip.

Nejlepší domov z Ústí Severní Terasy na turnaji zase zazářil. Kromě prvního místa získal ještě cenu za fair play pro Marka Vytlačila. Ústí je na vrcholu poněkolkáté. Bude zajímavé sledovat, jak dopadne poslední cyklistický díl, na kterém se rozhodne o konečném pořadí. Loni touto dobou byl znám již celkový vítěz, letos se výsledky poněkud zamotaly a nechávají účastníky v napětí.

Někteří usnuli na vavřínech?

„Karty ještě nejsou úplně rozdány. Pořád zde máme několik silných hráčů, kteří si vzájemně šlapou na paty. Na jednu stranu je to dobře, domovy tak zcela neztratí motivaci zabrat na cyklistice, která proběhne už začátkem října,“ přiblížil Martin Lněnička, ředitel DD Dolní Počernice, jehož domov DD CUP od roku 2004 pořádá.

Úspěch slavila výprava z Nepomuku, která skončila na druhém místě a tým z Dlačkovic, fotbalový mistr republiky, jehož reprezentanti obsadili třetí místo. V případě Nepomuku jde o velký posun v žebříčku týmové výkonnosti v rámci DD CUPu. Některé domovy na turnaji v beach ztratily „své“ pozice, třeba jinak výtečný

Horní Slavkov se v tomto případě posunul až na 26. místo. Silný tým z Jemnice skončil přesně v půlce, tedy na 15. místě a Mikulov, vítěz Memoriálu Lucie Hanušové, na pěkné sedmé příčce. „Hodnotím to dobře. Měli jsme občas namále, ale zvládli jsme to vskutku bravurně. Jsme se svým výsledkem spokojeni,“ hýřil sebevědomím Patrik Miker z Mikulova.

Zámeček oceňuje DD CUP

Časopis Zámeček měl na přehazované historicky nejpočetnější zastoupení – svědčí to o velkém významu DD CUPu pro všechny děti. Zámeček si rovněž váží své dlouhodobé přítomnosti na veškerých turnajích včetně samotného vyhlášení. Na akci nechyběli šéfredaktoři dětské redakce Sandra Pikartová z Maštova a Franta Miker z Mikulova. Dále zvláštní zpravodaj v Dolních Počernicích Miloš Nguyen a šéfreportér Zámečku Gracián Svačina.

Účastníci beach přehazované odehráli turnaj za jediný den, po skončení se děti a vychovatelé přesunuli do oblíbeného campu v Dolních Počernicích. Tam si mnozí přišli na skvělé ubytování v luxusních karavanech a chatkách. A také dobré jídlo. V neděli dopoledne se uskutečnilo vyhlášení výsledků a předání hodnotných cen za účasti českého reprezentanta ve snowboardcrossu Michala Novotného.

ho. Pro prvních osm domovů byly navíc zakoupeny moc pěkné poháry.

„DD CUP mě baví, protože je tady hodně sportu a ještě je velká sranda. Čeladná je moc ráda, že tady můžeme být. Přál bych si, abychom někdy v příštích letech získali putovní pohár,“ doplnil Lukáš Kopečný.

Miloš Nguyen

zpravodaj Zámečku v Dolních Počernicích

www.ddcup.cz

Poděkování patří partnerům:

Beachklub Ládví, Hlavní město Praha, MŠMT ČR, Crocodile, České dráhy, Klan, Dorty Domů, Hewlett Packard a Dětský domov Dolní Počernice

Celkové výsledky:

1. Ústí nad Labem – Severní Terasa

2. Nepomuk

3. Dlažkovice

4. Pardubice

5. Pyšely

6. Ostrava – Hrabová

7. Mikulov

8. Mašťov

9. Nová Ves u Chotěboře

10. Hora sv. Kateřiny

11. Klánovice

12. Sedlec

13. Ledce

14. Dolní Počernice

15. Jemnice

16. Nymburk

17. Čeladná

18. Česká Lípa

19. Nové Strašecí

20. Kašperské Hory

21. Tachov

22. Býchory

23. Volyně

24. Krompach

25. Česká Kamenice

26. Horní Slavkov

27. Žichovec

28. Dolní Lánov

29. Vysoká Pec

30. Tuchlov

Strejda Dan Foldyna z DD Pyšely: Máme jeden velký sen...

Dětský domov v Pyšelích se nachází v nejvyšších patrech úspěšnosti v rámci DD CUPu. Loni dokonce vyhrál vysněný putovní pohár. Letos by trofej děti rády obhájily. Jak to vidí Pyšeláci nejlépe vystihuje jejich trenér a duše výpravy strejda Dan Foldyna - ve speciálním rozhovoru pro Zámeček.

Nazdar strejdo, tak jak se ti líbí v Pyšelích?

Díky za optání. Jsem u nás spokojený, máme super partu s kolegy na směně, samotná práce mě baví a naplňuje, snad můžu i říct, že je jedním z mých mnoha koníčků...

V minulém roce jste vyhráli DD CUP, jak na ten úspěch vzpomínáš?

Minulý rok byl pro nás výjimečný. Měli jsme neskutečně silný tým ve všech disciplínách, od začátku byla motivace dětí jasná – pokusit se celý DD CUP vyhrát. Mám neskutečnou radost, jaký zájem naše děti o tento sportovní seriál

projevují. Pochťivě se na všechny díly přípravujeme a výsledky se pak dostaví. Dětem opakuju, že je to jako v životě – mít cíl, makat a jít si za ním. Dřív nebo později úspěchy přijdou.

Jak bys charakterizoval svůj tým?

Sešla se nám výjimečně nadaná generace starších kluků okolo Jardy Šimečka a Vaška Kobese, díky kterým jsme uspěli v ping-pongu a zvládli ve fotbale a přehazované. Ovšem i mladší děti jako např. Káťa Urbanová, Martin Bláha a Honza Urban nám velice pomohli a do budoucna by náš tým měli i nadále táhnout. Podstatné je, že tyto úspěchy motivují ke sportování i další děti, které se snaží dostat do nominace.

Má podle tebe sport význam pro děti z domovů?

Sport a jakákoli aktivní činnost má obrovský význam pro psychiku dětí. O to jsem hluboce přesvědčen. Ale nejen to. Sport učí děti disciplíně, férovému chování, úctě k soupeři, pozi-

tivně je motivuje, má blahodárný vliv na jejich zdraví. Je jen škoda, že je některými lidmi pracujícími s dětmi neustále podceňován, někdy i záměrně zesměšňován...

Máš nějakého svého oblíbeného sportovce?

Jako dítě jsem miloval kolumbijský fotbalový tým v čele s kouzelníky Reném Higuitou a Carlosem Valderramou. Dneska se na vrcholový sport dívám více s nadhledem, spíš jako fan- da dobrých výkonů. Mám ale moc rád tenistu Rafu Nadala a Jardu Jágra. Nejen pro jejich nesporné sportovní umění, ale uznávám je i jako charakterní frajery, kteří mohou být skvělými vzory pro sportující děti.

A co ty sám, dělals někdy nějaký sport závodně?

Jo, od mala jsem hrál závodně tenis a až donedávna i fotbal. Mám spoustu zážitků spojených s vlastním sportováním. A protože se mé skvělé dětství odehrávalo nejvíce na hřišti, snažím se o podobný přístup i ve své práci. Aby děti sportovaly co nejvíc a aby tak později na své dětství vzpomínaly co nejlépe. Bez ohledu na to, že vyrůstají v dětském domově.

Vraťme se ještě k DD CUPu. Jak tuto akci hodnotíš?

Naprosto geniální nápad!!! A jeho realizace je stejně skvělá! Smekám klobouček před Martinem Lněničkou, Míšou Bártú a všemi, kteří se podílejí na jeho uskutečňování. Za ty čtyři roky, co DD Cup s dětmi objízdim, si nevzpomínám na jediný organizační zádrhel. Opravdu velká akce na špičkové úrovni! Snad můžu za všechny strejdy

a tety organizátorům poděkovat a popřát jim mnoho dalších spokojených dětí, které si tuto akci vždy užívají na plné pecky.

Jaké jsou letošní ambice Pyšeláků?

Chceme titul obhájit! O tom máme jasno. Uvědomujeme si ale, že konkurence je obrovská a proto zůstáváme pokorní. Jedno je však jisté – naše děti na hřišti vždy nechají srdce. To je naše heslo! A jestli pak budeme první nebo desátí, to už není tak důležité...

Chceš říct ještě něco závěrem?

Děkuji za nabídku k rozhovoru. Zdravím všechny kolegy kamarády (Jirky z Dlažkovic a Ústí- Sev. Terasy, Honzu z Hory Sváté Kateřiny, Pavla z Pece, Honzu z Klánovic) i všechny ostatní. S dětmi máme jeden velký sen, ale nahlas jej říct nemůžeme! Tímto zdravím i legendu mezi kouči strejdu Petra z Horního Slavkova. Jezďte na DD Cup – stojí to za to!

(red)

Vizitka Dana Foldyny:

- 34 let
- vystudoval Ostravskou univerzitu, obor čeština-dějepis
- mezi jeho záliby patří cestování, historie, sport, sázení, vzdělávání se
- má rád férové lidi, smysl pro humor, knihy Milana Kundery a bavení se životem
- od roku 2007 ve službách DD Pyšely.
- loni dovedl děti z Pyšel k vítězství v celkovém hodnocení DD CUPu, kdy se pyšelským podařilo překonat několik rekordů z minulosti

VÝCHOVNÝ ÚSTAV DÍVEK ANEB POHÁDKA O ŽIVOTĚ V JANŠTEJNĚ

Bylo – nebylo, v jedné vesničce jménem Janštejn, malý žlutý domeček. Ten domeček byl určen pro dívky, co doma zlobily, drogy braly a doma nespaly... Trestnou činnost páchaly. Tyhle dívky v tomhle domečku spolu bydlely, celkem spolu vycházely, někdy se však pohádaly...

Máme své dny

Místo rodičů tu vychovatelé pracují, hodně o nás pečují. Školní docházku musíme plnit, abychom měly dobré hodnocení. Pracovníci výchovného ústavu nás tlačí, abychom měly slušné vychování. My však své dny máme, s vychovateli se pohádáme, za to nepřipustné hodnocení dostaneme. Proto dívky utíkají, stejně za čas je pochyťají.

Furt na fetu?

Každou chvíli se to tu mění, nové dívky přicházejí. I přesto, že jsme tu, lítáme furt na fetu. Chvilí nám dobře je, ale nemyslíme, co z toho pak bude. Hlavní je, že si dáme, dobré stavy máme. Když však na to ale příjdou, dovolenku nám zadržnou. Pak si všechno uvědomíme, ale to už je pozdě. Pak z okna koukáme, slzy v očích máme. Pak z nervu díváme se do rohu, připadáme si jak z hororu. Ale jaký si to uděláme, takový to máme. Nejsme tu za odměnu, ale za trest. My své chyby máme, ale časem si je napravíme. Chce to jenom čas. V 18 ode-

jdeme, na ústav si vzpomeneme...možná. Až se za námi zavřou dveře, co v životě nás čeká ještě? Některé se napravíme, některé však zůstanou stejné. Vychovatelé zlaté rady měli... teď už nám však nikdo neporadí. Teď jsme na to sami, v životě to takhle chodí, je na člověku jak si to zvolí. Teď litujeme toho, že špatné věci jsme dělaly. V dětství jsme se tomu smály..., ale už jsme zmoudřely. Ale na flašku se občas složily. Radost jsme si udělaly, na špatné věci zapomněly.

Chvilé pěkné i pekelné

Na ústavu jsme kamarádky byly, pěkné i pekelné chvíle byly, na vycházku jsme chodily, i když jsme občas ven nemohly. Když jsme venku byly, tak jsme se mezi sebou pobíly, druhý den jsme se vzbudily a už se spolu bavily, jen jsme se tomu zasmály. Když jedna na podmínku odjela, za pár dní se zase vrátila. Druhá utekla s přítelkyní, co na ulici jí nechala a srdce jí zlomila. Našla si přítele, aby zapomněla, ale byla to špatná volba. Proto na autobus sedla a v Brně se nahlásila. Druhý den pro ní přijeli, do žlutého domečku jí odvezli.

Zazvonil zvonec a ústavaček je konec.

(Věnováno dívkám z VÚ Janštejn. Nikdy na vás nezapomeneme. Klára + Kateřina)

**Klára Pavelková (18)
a Kateřina Toufarová (16)**

PECKA CUP 2011: TITUL OBHÁJILY DLAŽKOVICE

Dospěláci z Dětského domova Vysoká Pec a Chomutovské liga malého fotbalu uspořádali druhý ročník turnaje ve futsalu (tedy v malé kopané) Pecka Cup 2011. Turnaj se odehrál v pátek 2. září v Multifunkčním sportovním areálu Duha v Chomutově a zúčastnilo se jej sedm dětských domovů, Dlažkovice postavily do turnaje dva týmy.

Družstva byla rozdělena do dvou skupin po čtyřech týmech a postupovala do K.O. systému turnaje. Celý turnaj zahájila ředitelka DD Vysoká Pec Libuše Houdová čestným výkopem.

Čtvrtfinále: Dlažkovice vyřadily samy sebe

Již v základních skupinách předvedli hráči všech týmů dobré výkony a vše gradovalo ve vyřazovacích zápasech. Loni druhý Chomutov si v prvním čtvrtfinále poradil s Horou Svate Kateřiny. Ve druhém čtvrtfinále se potkaly kuriózní oba dva týmy Dlažkovic a překvapení se nekonalo, postoupil A tým. Ve třetím čtvrtfinále se střetl domácí tým složený převážně z dívek, ale z dalších bojů jej vyřadil tým Tuchlova. V posledním čtvrtfinále se opakoval loňský souboj o třetí místo a podobný byl i výsledek, protože vyhrál Žatec nad Tachovem. Před semifinálovými zápasy se rozhodovalo v pokutových rozstřelech o celkové páté až osmé místo.

Semifinále:

Opakování loňského finále

V prvním semifinále se opakovalo loňské finále, ale letos měli překvapivě lepší úvod zápasu hráči Chomutova. Už se schylovalo k překvapení, ale ve druhém poločase se podařilo Dlažkovcům snížit. A v úplném závěru zápasu se parádně trefil z přímého kopu nejlepší hráč turnaje Patrik Čonka a přišly na řadu pokutové kopy. V těch měli lepší mužšku hráči Dlažkovic a po roce postoupili do finále turnaje, Chomutov čekal zápas o třetí místo. Ve druhém semifinále vystřílel postup do finále pro Tuchlov hattrickem David Čonka. V zápase o třetí místo si poradil Chomutov se Žatcem a obsadil třetí místo, Žatec čtvrté místo.

Finále: Tuchlov ztratil nadějně vedení

Ve finále se v prvním poločase lépe dařilo hráčům Tuchlova, když jej o branku vyhráli. Ale ve druhé půli zabrali hráči loňského vítěze Dlažkovic, zápas čtyřmi brankami otočili a obhájili své loňské vítězství.

Poděkování

Velké poděkování patří všem, kteří se na turnaji podíleli, i samotným účastníkům turnaje za jeho hladký průběh. Turnaj připravil a vedl Pavel Fára, s organizací mu pomáhal Jiří Kupec. Futsalové zápasy řídili rozhodčí CHLMF Luboš Neumayer a Martin Jackl, zdravotní dozor vzorně držela Věra Segešová. Velké poděkování patří také partnerům turnaje, bez jejichž pomoci by se turnaj nemohl uskutečnit. Sportovní den se rozhodně vydařil, dětem se líbil a odměnou pro pořadatele byla jejich spokojenost, radost ze hry a nadšení, se kterým do zápasů všichni nastupovali. Ceny pro všechny týmy a nejlepší jednotlivce předávali vedoucí turnaje Pavel Fára, ředitelka DD Vysoká Pec Libuše Houdková, předseda CHLMF Jiří Kupec a majitel areálu Duha Vojtěch Čihař, kterému patří speciální poděkování za poskytnutí sportovního areálu.

Pavel Fára

ČTVRTFINÁLE:

Chomutov - Hora Svaté Kateřiny 5:0 (3:0)

2x M. Horváth, 2x T. Horváth, Chodúr

Dlažkovice „A“ - Dlažkovice „B“ 8:3 (3:1)

4x Patrik Čonka, 2x M. Čonka, Martin Čonka, Gorol – 2x Šamko, Hamburg

Tuchlov – Vysoká Pec 14:3 (7:1)

6x M. Ferko, 4x Jan Novák, 2x M. Tokár, D. Tokár, Jakub Novák – 2x Dominik Horvát, David Akak

Tachov – Žatec 0:3 (0:3)

2x Čipčala, Prandl

SEMIFINÁLE:

Chomutov - Dlažkovice „A“ 2:2 (2:0)

M. Horváth, T. Horváth – 2x Patrik Čonka, na penalty 2:3

Tuchlov – Žatec 3:1 (2:1)

3x David Čonka – Jakub Novák

O 3. MÍSTO:

Chomutov – Žatec 5:0 (1:0)

3x M. Horváth, T. Horváth, Grundza

FINÁLE:

Dlažkovice „A“ – Tuchlov 6:3 (2:3)

4x Patrik Čonka, 2x M. Čonka – 2x M. Ferko, N. Totár

Celkové pořadí:

1. Dlažkovice A

2. Tuchlov

3. Chomutov

4. Žatec

5. Tachov

6. Dlažkovice B

7. Hora Svaté Kateřiny

8. Vysoká Pec

Nejlepší hráč: Patrik ČONKA (Dlažkovice A)

Nejlepší střelec: Marek HORVÁTH (Chomutov)

Nejlepší brankář: Lukáš FERKO (Tuchlov)

PARTNEŘI TURNAJE

Severočeské doly
Chomutovská liga malého fotbalu
Město Chomutov
Pojíšťovna Slavia
Víceúčelový sportovní areál Duha
Lešení ELEXA, s.r.o.

Petr Hasenöhrl – cukrářská výroba Vysoká Pec
NONAC Chomutov
Žaluzie LENA
Petr Wojtowicz – Koupaliště Vysoká Pec
Václav Novotný
Dukla Praha

HAMR NA JEZEŘE: ČESÍ, SLOVÁCI, POLÁCI, MAĎAŘI A CHORVIATI NA SPOLEČNÉM TÁBOŘE

V severočeském Hamru na Jezeře proběhl prázdninový tábor s širokou mezinárodní účastí.

Rád rytířů sv. Václava ze Svijan v tomto místě každoročně organizuje letní soustředění pro asi 100 dětí z osmi domovů z Česka, Slovenska, Polska, Maďarska a Chorvatska. Redaktor Zámečku přijel na vikend, aby zdokumentoval, jak se dětem daří a co říkají na táborový program připravený českými organizátory.

V Česku nejlepší tábory?

Mezinárodní tábor v Hamru funguje už 14 let, za tu dobu si vysloužil uznání mezi účastníky z pěti zemí střední a jihovýchodní Evropy. Důkazem výborné spolupráce a patřičné organizace je skutečnost, že během této doby se tábor uskutečnil jen dvakrát mimo ČR, a to v Maďarsku a Chorvatsku. Pouze v jednom případě se stalo, že se k pěti stávajícím státům přidali ještě Němci a Rusové.

„Myslím, že táborové podmínky jsou u nás doma v Česku lepší, než jinde ve střední Evro-

pě. Zatím jsme sice byli v Maďarsku a Chorvatsku, ale tam lépe probíhají rodinné dovolené, nikoli však dětské tábory,“ zmínil David Klíma, starosta obce Chudějnice na Plzeňsku a dlouholetý šéf tábora v Hamru na Jezeře. „Neumím si dostatečně vysvětlit, proč tomu tak je,“ dodal Klíma.

Šéf tábora připomíná, jak je příznačná různorodost národních kultur, které se v Hamru setkaly. „Naše země nejsou od sebe tak daleko, ale kulturní a mentální rozdíly mezi dětmi jsou typické. Někteří stále nemohli pochopit organizovanost našeho tábora. Že strávít letní tábor neznamená lenošit a nic nedělat, ale užít si bohatý program a při tom poznávat vzájemné odlišnosti,“ řekl.

Slováci uměli maďarsky

Komunikace mezi táborníky se mohla zdát jako to nejobtížnější, nicméně právě tato záležitost byla naopak docela jednoduchá a nakonec i praktická. Děti a dospělí ze zahraničí povětšinou rozuměli česky, snad jen maďarským účastníkům překládali pokyny jejich slovenští kole-

gové. Ze Slovenska přijely děti z domovů, které se nacházejí v jižní části země, pro něž jsou slovenština a maďarština mateřskými jazyky. Polská a chorvatská výprava měly ve svém středu vychovatele, kteří ovládali češtinu přijatelně. „Největší důraz jsme kladli na to, aby žádný oddíl nebyl izolován od ostatních. To přirozeně hrozilo u Poláků, ale hlavně na maďarské straně. Zaplaťpánbůh za Slováky, kteří uměli výborně maďarsky,“ vložil se do diskuse zástupce hlavního vedoucího „střeďa“ Zdeněk. Složení oddílů kopírovalo jednotlivé dětské domovy. „Do budoucna bychom si přáli, aby oddíly byly namíchány a děti tak musely více „jazykově spolupracovat,“ přiblížil hlavní vedoucí David. Tábor probíhal na skutečně nádherném místě – v bezprostředním okolí Hamru na Jezeře. Tato poměrně bohatá rekreační oblast se chlubí krásnou přírodou a nejrůznějšími turistickými stezkami.

Cílem organizace tábora je odbourávat překážky mezi dětmi z několika států, a také šířit kult sv. Václava a kult křesťanství, což je stěžejní posílání Řádu rytířů sv. Václava.

Česká Lípa a Kolárovo se předhánějí

„Mám z tohoto tábora příjemný pocit. Je zároveň zajímavé poznávat Česko a jeho krásy. Jako cennou zkušenost považuji navázání kontaktů s dětmi ze všech zúčastněných zemí. Přál bych si, aby tento tábor nikdy neskončil,“ zhodnotil Martin Ludwig z maďarského Pécs. Zajímavá byla celotáborová hra „O pohár Velmistra“. Každý den se odehrál jeden turnaj – třeba ve fotbale – ze kterého se průběžně započítávaly výsledky do celkového skóre. Odvěkyými rivaly jsou děti z České Lípy a slovenského Kolárova. „Českolipákům se mnohokrát dařilo, ale někdy nám úspěch vyfoukli Kolárovcí, proto jsme na ně vždycky tak ostražití,“ poukázal na sousední Slováky Lukáš Mirga z DD Česká Lípa.

Mezinárodní tábor je také o příležitosti ukázat své národní zvyklosti. Všechny státy včetně Česka měly za úkol spojit denní program se svou kulturou a národními zvyky. Největší poprask v dobrém slova smyslu způsobily táborové Vánoce. Někteří účastníci se převlékli do vánočních obleků a všichni pak slavili Vánoce.

Děti pekly cukroví a zdobily stromčky, k večeri se podávaly tradiční pokrmy „šité na míru“ všem pěti národům. A na závěr si děti a vedoucí rozdali dárky.

Závod loďek na „stříbrném“ jezeře

Kromě nabitého programu se účastníci mohli těšit na táborové „speciality“. Tak třeba výlet horkovzdušným balónem si našel mnoho příznivců. Ale stejně tak i noční hra – stezka odvahy, do které se rovněž zapojil i redaktor Zámečku, aby kontroloval trasu se zapálenými svíčkami. Jednoznačně mezi nejlepší atrakce patřil akvapark v libereckém Babylonu. „Akvapark se mi moc líbil, takových v Chorvatsku moc není, ale zase na druhou stranu tam máme moře, což je velká výhoda. Jinak bych do akvaparku jezdila asi častěji,“ pochválila vodní zážitek Brenda Oršů z chorvatského hlavního města Záhřebu. Dalším zážitkem bylo střelení ze vzduchovek a luků v rámci táborové olympiády.

„Velkou událostí je závod loďek, který každý rok tábor pořádá. Utkáni na vodě probíhá na hamerském jezeře, kde děti soutěží na určené trase ve dvou i vícečlenných skupinkách. Turnaj má už tradici a je jedním z nejoblíbenějších,“ poznamenala Ivana Preusslerová, vychovatelka z České Lípy.

Červencové soustředění dětí z dětských domovů je svým druhem unikátní v České republice. „Řád rytířů sv. Václava se snaží šířit kult sv. Václava, protože tento český velíkán pomáhal chudým a bezmocným lidem. Chceme pomáhat dětem z dětských domovů nejen z Česka, ale i z jiných zemí. Zatím se nám to doufám daří dobře,“ uzavřel šéf Klíma.

Miloš Nguyen

WWW.EOSW.INFO

ANKETA ZÁMEČKU:

JAK SE VÁM LÍBÍ TÁBOR V HAMRU NA JEZEŘE?

Slovensko, Dědina mládeže:

Líbil se mi Babylon v Liberci, který byl suprový. A pak se mi líbila noční hra – stezka odvahy.

Alexander Banda (14)

Nic moc, ale jinak se to dá...

Kaloman Dmă (10)

Maďarsko, Pécs:

Líbí se mi tady, protože se v České republice pokaždé cítím dobře. Rád si také pochutnám na českém jídle.

Ignácz Mihály (6)

Jsem zde počtvrté, letos to akorát strašně rychle utíká. Mám z tohoto tábora příjemný pocit. Je zároveň zajímavé poznávat Česko a jeho krásy. Jako cennou zkušenost považuji navázání kontaktů s dětmi ze všech zúčastněných zemí. Přál bych si, aby tento tábor nikdy neskončil.

Martin Ludwig (17)

Česká Lípa:

Jsem tady podruhé, ale minulej rok to bylo asi lepší, protože tady byli úplně jiní lidé. Letos se to hodně obměnilo. Dřív bylo taky víc diskoték.

Pavel Ferko (17)

Minulej rok tady byla větší zábava, tentokrát to nějak není ono.

Robert Lundt (14)

Slovensko, Kolárovo:

Jsem na táboře poprvé a líbí se mi tady. Mám něco s nohou, která mě zlobí. Asi to bude vyvrtnutý kotník.

Noro Takács (15)

Je tady sranda. Je dobré, že se setkáváme s dětmi z jiných států. To se mi líbí nejvíc.

Peter Farkaš (15)

DD Frýdlant v Čechách:

Letos tady bohužel není taková parta jako loni, ale snad to bude dobré.

Jesika Horváthová (17)

Mě to rozhodně baví, je to pěkněj tábor. Každý rok někdo zlobí. Všichni si to tady zase užijeme.

Veronika Filáková (18)

Chorvatsko, Záhřeb:

Tábor je velice nádherný hlavně díky tomu, že je tady hodně národností z různých států Evropy. Přála bych si jezdit do ČR pravidelně.

Ivana Galovič (12)

Máte tu moc pěknou přírodu. Akvapark v Liberci se mi také moc líbil, takových v Chorvatsku moc není, ale zase na druhou stranu tam máme moře, což je velká výhoda. Jinak bych do akvaparku jezdila asi častěji.

Brenda Oršuš (13)

DD Žatec:

Docela to ujde, jsem tady poprvé. Nevím, co bych víc řekl.

Martin Součání (13)

Moc mě to nebaví, protože minulej rok to bylo lepší. Je tady hodně trestů a zákazů.

Patrik Šugar (17)

Polsko, Zgorzelec:

Líbí se mi bohaté sportovní vyžití a česká krajina. A všechno ostatní, co jsem tady mohl poznat. A co se mi nelíbí? Nic mě nenapadá.

Darek Barański (17)

Vítám návštěvu v libereckém akvaparku, české jídlo a koupání v jezeře v Hamru na Jezeře. To jsou nejlepší věci.

Lukasz Michalak (16)

Poděkování tetě Květě

Není to jen „teta“, je to zároveň i ředitelka našeho dětského domova v Mikulově. U nás se tyká, takže jí říkáme, jako všem ostatním vychovatelkám u nás, „teto“. Proč a za co jí chci poděkovat?

Bylo pár dní do konce školního roku 2010/2011 a já odjel společně se svými kamarády z dětských domovů ze všech koutů České republiky na expedici do Mukačeva na Ukrajině. Tam jsem strávil 12 dní. Po návratu a dlouhé cestě z Ukrajiny do Ostravy jsem ještě odcestoval do Mikulova. V domově nikdo nebyl, všechny děti byly rozjeté na táborech nebo jely k rodičům. Takže mně zbývaly dvě možnosti, že pojedu na tábor nebo pojedu k mamce.

Jenže na tábor jsem nechtěl a doma bych tak dlouho nevydržel. Tak mě teta Květa vzala k ní domů. U ní jsem byl asi týden. Měl jsem klid, chodil jsem ven, když počasí přálo, tak jsem zašel s kamarády na koupaliště a dokonce jsem u ní měl brigádu.

Za tohle bych jí chtěl poděkovat, protože je to jen její dobrá vůle a dělat tohle vůbec nemusela. Mohla mě klidně odvézt na tábor a vůbec se se

mnou o tom nemusela bavit. Děkuji, teto!

Franta Miker (17)

Můj sen

Mým největším snem je, abych nebyla jako má máma. Nechci, aby mé děti skončily jako já. Chtěla bych pro své děti jen to nejlepší, ale nejprve chci samozřejmě vystudovat střední školu, kde jsem dokončila první ročník, a pak bych chtěla určitě zkusit vysokou.

Chci sama sobě dokázat, že jsem lepší než má rodina. A proto mým heslem je: „Jaké si to uděláš, takové to máš!“ Po škole bych se chtěla usadit a mít nějaké ty děti, nejvíce dvě. Až odejdu z DD, tak si chci být jistá, že vše zvládnou a že dopadnu dobře, a proto sama sobě slibuji, že zkusím udělat pro to maximum. Víím, že se o tom lehce píše a těžce se to dělá, ale radím vám všem, ať se nikdy nevzdáte a bojujete až do konce, i když to není někdy lehké.

Sandra Pikartová

Bahenní zápasy a bingo v Dobrnících

Dva nejlepší měsíce v roce (alespoň podle nás, kteří jsme ještě školou povinni) se pomalu chýlily ke svému konci a pro nás, děti ze Senožat, to znamenalo jediné - pobyt v našich oblíbených Dobrnících. Tentokrát jsme tam ale nebyli sami, po dvou dnech se přidali i kamarádi z Nové Vsi u Chotěboře. Přijelo jich dvakrát více než nás, ale to vůbec nevadilo, protože my jsme zdatní Senožáci a přesily se nebojíme.

To jsme ostatně předvedli i na voru - jestli se tomu ještě pořád dá říkat vor... Ve vodě jsme

si to pokaždé pořádně užili. Já osobně jsem se vždy nejvíce vyřádila u bahenních válek. Fakt mi to šlo, a díky tomu jsem byla až do konce pobytu prohlášena za zákeřnou. No, kdo by tomu uvěřil? Nejsilnější dvojkou byli jednoznačně Barča s Mišou. Překonání jejich důmyslné pádlové hradby nám dalo zabrat, ale nakonec ani ta pro nás nebyla překážkou a domů jsme se vraceli s blátem nejenom za ušima, ale někteří jedinci dokonce i s blátem v uších, au. Aspoň počasí se konečně udobřilo a my jsme mohli na voru strávit co nejvíce času.

Ve randu století se proměnila i světoznámá hra bingo. Už chápu, jak je možné, že Miša v této hře ještě nikdy neprohrál. V kostkách si vedl také velmi dobře. Nejlépe mu to šlo, když začal body psát osobně. Najednou zapomněl někomu napsat body, hlavně, že on měl pokaždé body hned tři, což bylo maximum, a pak není ani divu, že „překvapivě“ vyhrál.

Určitě nepodváděla naše Ivanka. Vařila opravdu poctivě a všem nám moc chutnalo. Nejvíce jsme se obližovali po výtečné domácí sekané. Mňam! Také jsem se dvakrát zúčastnila veřejné sbírky. Jednou pod vedením Markétky do Třebíče a podruhé s Barčou. Řeknu vám, že to není opravdu nic jednoduchého. Vzorem se mi stala Kristýnka, které šlo prodávání jednoduše.

Poslední noc jsme spali venku - další nezapomenutelný zážitek. Díky Tárii jsme si poslední prázdninové dny opravdu užili. Teď hurááá do školy! Děkujeme.

Hanička Pilátová (16)

Stezka odvahy: Lesní duch

Na začátku prázdnin jsme večer vyrazili na stezku odvahy do Fulneckého lesa. Všichni jsme byli překvapení, že jsme cestou viděli mnoho světlušek.

Ze začátku se nikdo nebál, ale poté, co jsme dorazili k Zámku, tak nám teta začala vyprávět strašidelnou povídku o Bílé paní a Černém kočáře. Malé děti začaly hned křičet, protože se bály, a rychle utíkaly k tetám a držely se jich jako klíšťata. My velcí jsme z toho samozřejmě měli randu. Šli jsme dál a v tom někdo zaslechl, jakoby v lese chodil duch, a my i tety jsme začali hned křičet, až na pár lidí.

Všichni jsme se seskupili a drželi tet, ale nakonec jsme zjistili, že si z nás kluci udělali jen randu. Oddechli jsme si a šli zpět do domova.

Jsmo rádi, že se nám nic nestalo a dorazili domů zdraví bez jakýchkoli škrábanců. Všechny děti bychom chtěly poděkovat tetě

Pavle a tetě Lucce za tuto krásnou noc. Vždy si na to s radostí vzpomeneme.

Kristýna Čonková

Kateřina Němečková: Ani nebylo v plánu, že divadlo někomu zahrajeme

Kateřina Němečková (17) z dětského domova v Uherském Ostrohu je bývalá studentka Open Gate a má spoustu koníčků. Především ji baví četba a sledování filmů. Nyní studuje veřejně-správní činnost v Uherském Brodě. Dostala za úkol secvičit divadlo s dětmi.

Jak tě napadlo s někým secvičit divadlo?

Hrát divadlo nenapadlo přímo mě, ale paní ředitelku, která mi to zadala jako hlavní úkol na měsíc červen. S úkolem jsem byla docela spokojená, neboť jsem už dříve navštěvovala dramatický kroužek.

S kým a o čem jsi hrála divadlo?

Divadlo jsem hrála s našimi nejmladšími dětmi v domově. Bylo o tom, jak Natálka vysvobodila Frantíka z pekla. Nám všem se námět líbil a mohlo se začít trénovat!

Jak se vám nacvičování dařilo?

Bylo to opravdu kouzelné. Děti byly šikuly, neboť měly schopnost zapamatovat si větší část textu najednou. Během šesti týdnů jsem si nacvičování uživala, protože všichni byli aktivní a vše dělali s radostí.

Měli jste u nacvičování i nějaké problémy?

Ano, občas někdo zlobil. Jinak celé nacvičování probíhalo v pohodě.

Pomáhal ti někdo v nacvičování s dětmi?

Ano, tetě Krysové patří velké dík, protože mi hodně pomohla. Na zkoušky jsme chodily spolu a pomohla mi vše s dětmi nacvičit.

Pro koho bylo divadlo určené?

Původně pro nikoho. Měla to být pouze večerní zábava. Poté jsme se domluvili, že divadlo zahrajeme v místní mateřské školce.

Jak se vám představení ve školce povedlo?

Děti byly úžasné, protože se nebály a ke konci dokonce zapojily i ostatní děti z publika.

Chystáš s dětmi i něco do budoucna?

Prozatím o ničem nevím. Víím, že děti by hrály dále, neboť jsme společně objevili jejich talent. Byly super a za to jim moc děkuji.

Lukáš Kotlár

DD Uherský Ostroh

Den na farmě

Na začátku září nás pozvala paní Eliška Kloučková na farmu Klíny. Velice pěkně nás přivítali a ukázali nám velikost i rozmanitost celé farmy.

Určitě nás nejvíce zaujalo 31 malých selátek, která se vesele honila po louce, a také jsme byli překvapeni ze soužití psů a opuštěné srny. Poté jsme shlédli stará řemesla a rozhodli se, která vyzkoušíme. Ti nejmenší si se zapojením tet začali vyrábět náušnice a náramky z ovčí vlny, a ti starší pletli košíky z pedigu. Také jsme si vyzkoušeli česání vlny, práci na kolo-vrátku a vyrobili si svíčky z včelího vosku. Farma se zvířátky se nám velice líbila a při prá-

Redaktoři

DD Hora Svaté Kateřiny

Orlice našťestí nebyla divoká

Ke konci školního roku pro nás uspořádali vychovatelé společně s cestovní kanceláří CVOK celodenní výlet – splutí řeky Orlice. Tento výlet náš domov dostal jako dar k Vánocům.

se pádluje, a taky bezpečnostní pravidla, která se musí dodržovat při jízdě na vodě. Rozdělili jsme se do dvojic tak, jak jsme spolu chtěli jet na lodích.

DDŠ Králíky

Sešlo se nás 19 chlapců a pět dospělých – tři vychovatelé a dva učitelé. Ráno jsme si nejdříve zabalili náhradní oblečení a boty do vody a jídlo na celý den. Poté jsme vyrazili na vlakové nádraží v Králíkách, odkud jsme jeli s přestupy do Třebechovic pod Orebem. Odtud jsme došli pěšky k nedaleké řece, kde už na nás čekali dva instruktoři – vodáci. Vysvětlili nám základní pravidla, např. jak se drží pádlo nebo jak

Instruktor vydal povel k vyplutí a celá flotila se dala pomalíčku do pohybu. Zpočátku nám řízení lodi moc nešlo, takže jsme pluli od jednoho břehu k druhému. Všude přítomní dospělí nám trpělivě vysvětlovali, co děláme špatně, takže po nějaké době jsme již všichni dokázali své lodě směřovat správným směrem. Přálo nám počasí, takže jsme nemuseli nikam spěchat a mohli jsme se po cestě osvěžovat. Asi v polovině cesty jsme zastavili u nějakého mostu a poobědvali ze zásob, které jsme vezli na lodi. Taky jsme se všichni vykoupli. Druhá část jízdy už probíhala bez větších problémů a tak jsme v podvečer dopluli na předměstí Hradce Králové, kde na nás čekalo auto s našimi věcmi.

Vodácký výlet nás všechny nadchl, zjistili jsme, že plavba na řece již není tak jednoduchá, jako když plujeme v lodičkách na rybníku. V budoucnu bychom si chtěli podobný výlet na lodích zopakovat a třeba zkusit i několikadenní výlet po nějaké složitější řece.

René Těthal

Konec prázdnin v pohádkovém lese

Prázdniny jsme prožili krásně. Abychom se s nimi rozloučili, udělali jsme den, který jsme prožili v pohádkovém lese.

Nachystali jsme si kostýmy a úkoly pro děti, které za námi na akci přišly. Pohádkové postavičky dávaly různé úkoly, které měly děti plnit. U úkolů byly postavy, třeba drak a víla. Drak roztrhal víle korále a my děti a ostatní jsme mohli pomoci je navléct. Další úkol byl Pat a Mat, kteří chtěli pomoci zatloukat hřebíky. Těch úkolů bylo moc, že bych to nezvládl vše vypsát, ale řeknu vám jedno... Bylo to úžasné, měli jste to vidět na vlastní oči.

DD Vizovice

Pepa

Modroočko a Býchoráci roztančili Hlubokou

Na začátku července vyjeli kluci a holky z DDS Býchory společně s Tanečním klubem Kocour Modroočko na taneční soustředění do Hluboké nad Vltavou. Naším útočištěm se stal Sporthotel Barborka, který navštěvujeme každý rok.

Jako vždy jsme se učili nové choreografie, tak i tento rok jsme vymysleli nová vystoupení pod názvy Klaping song nebo Zvonilka. Každý den jsme tancovali v plném proudu. Další den za námi dojela paní Andrea Myslivečková. Ta má svoji taneční skupinu v Brně, která vystupuje s profesionálním stepem. Mohli jste je vidět v rekreačním středisku ve Zbraslavicích, kde pořádáme celý rok projekt „Tančím, abych žil“, nebo při celovečerním představení Garfield je sám doma. Poté přijela i Soňa, která s holkami dělala také nějakou choreografii. Losovaly se i divadelní scénky a pohádky, které jsme hráli malé dcerce našeho ředitele Amálce na dobrou noc.

Celý týden nám sluníčko přálo. Koupali jsme se v bazénu a skoro na konci týdne jsme vyšli na turistickou vycházku na zámek Hluboká. Předposlední večer byl táborák, opékaly

se buřty. Milan Migel Horvát nám hrál po celý večer na kytaru a zpíval, a my s ním. Poslední večer byl také krásný. Vystoupila skupina The Klients, ve které zpívá Adélka Korejtková.

Děkuji celému kolektivu Sporthotelu Barborka za skvělou péči.

Jakub Pěkný

Letos plazení a pneumatiky Branný den v Hoře Sv. Kateřiny překvapil závodníky novinkami

Na konci května jsme vyrazili se dvěma skupinami a strejdou na branný závod do Hory Sv. Kateřiny. Na tuto akci jezdíme asi už čtvrtým nebo pátým rokem. Každý rok jsme byli na 3. nebo 2. místě, ale letos se to moc nepovedlo, protože jsme byli čtvrtí. Vždyť nejde o to vyhrát, ale zúčastnit se.

Tento den vypadal asi takto: Ráno jako vždy zahájení, poté se vyběhlo po pěti minutách a vždy stejný domov za sebou. My jsme startovali někdy kolem 11 a doběhli jsme po půl hodiny. Na stanovištích byla např. zdravotvěda, uzly, značky, hod granátem a střelba ze vzduchovky, kde nikdy nebodují. Tento rok to bylo o něco pestřejší, jelikož jsme měli překážky jako třeba plazení se po zemi a skákání přes pneumatiky. Ale nejhroší bylo to počasí. Když jsme doběhli zrovna my, tak začalo pršet. Tak jsme se utíkali schovat a rovnou naobědvat. Měli jsme řízky a bramborový salát. No a po obědě, i když zase začalo trochu pršet, bylo vyhlášení, a po vyhlášení jsme jeli domů.

Tato akce se mi vždy líbí, takže pojedu snad i příští rok.

Sandra Pikartová

PO STOPÁCH ČECHŮ DO RUMUNSKÉHO BANÁTU

zprávy z domovů

Chudoba, práce, suché záchody, ochotní lidé, koně, tradice, zpěv, kroje, koláče, seno, dobytek, dojení, pastva, prasata, agresivní psi, sýr, traktory, slivovice nebo třeba obrazy s křesťanskou symbolikou. Nejen tohle se mi vybaví po 14 dnech v kouzelném Banátu v Rumunsku.

Brigáda? Ano, a dokonce za hraniční!

Úkol od paní ředitelky dětského domova zněl jasně. „Na 14 dní si udělejte prázdniny podle svého“. Každý byt se rozhodl pro něco jiného. Většina pro rekreaci v nedalekém okolí, ale my, nejstarší byt, jsme se rozhodli pro zahraniční brigádu. Protože nám všem není 18 let a brigádu jsme žádali jen na 2 týdny, naše expedice do zahraničí byla málem ohrožena. Nikdo o nás neměl zájem. Jelikož jsme už před tím získali peníze určené pro zahraniční brigádu, museli jsme něco vymyslet.

Co tak třeba do Banátu?

Teta přišla s nápadem jet přímo do Rumunska – Banátu, kde se dnes nachází české vesnice. V Banátu můžeme najít 6 českých vesnic: Svatá Hele-

na Gerník, Rovensko, Einbentál, Bígr a Šumice. Zvyky, tradice a způsoby hospodaření, které si přivezli krajané do Banátu, se uchovaly do dnešních dnů. Vesničané se žijí především prací na poli. Ke každodenním činnostem samozřejmě patří dojení krav nebo osmihodinové hrabání sena na rozpáleném slunci. Lidé zde žijí v nazdobených chalupách a spí v pohádkově pruhovaných peřinách. Všichni se navzájem ve vesničkách znají, pomáhají si, jsou pracovití a nesmírně ochotní.

„Mají to tu opravdu drsné.“

Po šesté hodině večer vyjíždíme autobusem z Brna. Kvůli silnému dešti, který v Rumunsku poškodil už tak dost nekvalitní silnice, jsme na místo dorazili o 10 hodin později. Cesta tedy trvala přes 24 hodin. Na prvních zastávkách v Rumunsku jsme si mohli všimnout chudého prostředí. I když vidíte v ulicích většího města světové firmy, před nimi se prochází lidé s koňmi či s krávami. Na lidský život se zde příliš nehledí. Ceny jsou zde téměř stejné, ale s tím rozdílem, že jejich průměrný plat je v přepočtu 3 000 korun. Žijí zde v chudobě a pracují za mzdy, za které se v ČR ani nesmí pracovat. Lékařská pomoc je jen další slabý článek Rumunska. Za vytrhnutí zubu zde vesničané dají 240 korun + úplatek, aby je vůbec do ordinace někdo vzal. Pro vesničana, který se 24 hodin stará o to, aby měla rodina na jídlo, to je opravdu drahé. O to těžší je představa, že někdo potřebuje akutní operaci a přežít.

Traktorem do práce!

S traktorem a dřevěným vozem vyrážíme do malé, české vesnice Rovensko. Kromě ubytování zde najdeme místní školu, kostel a hospodu s obchůdkem. Během prvních dnů se seznamuji s místními lidmi a s drsnou a namáhavou prací. Naše babička, u které jsme byli ubytováni, vstávala už kolem šesté hodiny, čímž začíná její „normální“ den. Během prvního týdne, kdy jsme zůstali na Rovensku, jsme se snažili co nejvíce pomoci. Byla to největší šance poznat každodenní dřinu upracovaných babiček. Když jsme hrabali seno jednu hodinu, byli jsme „zničeni“. Jak se mají babičky, které hrabou celý den?

Po týdnu z Rovenska do Gerníku!

Po 15kilometrové procházce míříme do Gerníku. To už je větší vesnice. Najdeme zde kromě školy, kostela, pekárny a hospod také kulturní dům nebo policejní stanici. Je zde více lidí, kvalitní silnice a lepší pracovní podmínky. Opět se zde všichni znají a pomáhají si navzájem. Ráno v pět jezdí po vesnici auto

s pečivem a odpoledne v pět další auto se ze-leninou.

Pašování nafty do Srbska nebo prodávání slivovice za komunistů

Ubytováváme se u ochotné a usměvavé babičky. Po celý týden nám povídá nejrůznější příběhy, které jsou vždy vtipné, i když šlo o docela vážné téma. Třeba o tom, jak ji před třemi lety hořela chalupa, jak pašovala naftu do Rumunska nebo jak prodávala slivovici za komunistů.

Většina z naší party si vyzkoušela dojení, hrabání sena, pojení krav, pečení buchet, výrobu sýrů nebo třeba kydání hnoje. Odvážní si vyzkoušeli vést krávu na pastvu nebo sekání trávy srpem nebo kosou.

Poznali jsme, co to znamená drsný a náročný život. Myslím, že jsme si společně uvědomili, že v Česku si nemáme vážně na něco stěžovat.

Naše expedice se uskutečnila díky laskavému grantu od Bertika (Nadační fond Al-bert) v hodnotě 80 000 korun. Upřímně Vám děkujeme.

Lukáš Kotlár

Němčina, zábava a kámoška z Indonésie

Moje velké přání bylo jet do Rakouska na jazykový kurz němčiny. Byla jsem moc ráda za tuto možnost, kterou mi poskytl Nadační fond Lívie a Václava Klausových. Vyjela jsem na konci června a strávila ve Vidni 14 překrásných dní, a i když jsem se první den málem ztratila, nakonec jsem dojela na místo v pořádku.

Výuka mi začala druhý den ráno, hned po prvním pohovoru se zástupcem ředitele školy. Každý den od pondělí do pátku jsem měla od devíti do čtvrti na jednu výuku, z toho dvě hodiny gramatiky a dvě hodiny konverzace. Ve třídě nás bylo kolem deseti studentů a studentek z různých zemí světa a celá výuka probíhala jen v německém jazyce. První tři dny jsem moc nerozuměla, ale pak už jsem se chytla a sama jsem se rozpovídala.

Snídaně jsem měla v místě ubytování spolu s dalšími studenty, obědy zajištěné od školy poblíž v restauraci a večere jsem si kupovala v obchodech. Většinou jsem vždy jedla s kamarádkou z Indonésie, kterou jsem poznala ve škole a bydlela se mnou na pokoji.

Po škole a o víkendu jsem měla vždy volný čas a výběr, kam jít. Buď na programy, které zajistila přes týden škola, nebo jsem se mohla rozhodnout podle sebe. Ovšemže jsem přes týden šla se školou na nějaký ten program, jako navštívení kavárny, koncertu, parku či vaření ve škole, ale také jsem se

někdy šla projít s kamarádkou do města či po památkách. O víkendu jsem se buďto učila a dělala úkoly, anebo shledla zajímavosti či zprávy v televizi. Jeden den byl zrovna svátek, a tak jsme si s kamarádkou vyhradily celý den jen samy pro sebe a strávily ho v zábavním parku Prater. Nikdy jsem si neužila tolik legrace, nezískala tolik zkušeností a netroufla si jet sama dále než na 40 km.

Pobyt v Rakousku mi zaručeně pomohl a splnil všechna očekávání z hlediska vývoje německého jazyka. Myslím si, že je to dobrá zkušenost pro všechny, co usilují o maturitu jako já, ale i pro ty, kteří si chtějí zlepšit znalosti němčiny. Kdybych mohla, určitě bych jela v co nejbližší době na tento kurz znovu, a proto ho všem vřele doporučuji.

Diana Pechočová

Den otevřených dveří v DD Rovečné:

Tohle byla před lety moje postel!

Třináctého srpna se v Dětském domově Rovečné konal Den otevřených dveří. Všechny děti z domova měly nějaký úkol. Moje kámoška a já jsme varily kávu. Rozpuštěnou a turka. Ke kávě jsme podávaly koláčky, které jsem pomáhala péct předešlý den. Pavel čepoval limonády jak zaslouzilý výčepník. Alča obsluhovala u kloubás a už byla cítit jako jedna z nich.

Pro malé návštěvníky byly připraveny elektrické motorky, trampolína a skákací hrad. Když se

hrad stavěl, najednou začalo pršet. Řekli jsme si, že z toho nic nebude. Přšlo asi 20 minut. Moc jsem se na tuto akci těšila, a když jsem viděla, že prší, všechna moje naděje klesala. Najednou se vyjasnilo a vše mohlo začít. Tato akce se pořádala, aby se děti, které už hodně dávno odešly z domova, mohly podívat, jak se domov za 50 let změnil. U vchodu byli připraveni Vašek, Matěj a Katka, jejichž úkolem bylo hosty provést celým domovem.

Každý si domov pamatoval jinak. A proto jsem slyšela, jak někdo říká „Tady byl můj pokoj!“ nebo „Tady jsem měl postel!“ Den se chýlil ke konci. Návštěvníků tady bylo asi 180. Prohlíželi celý areál DD a na 100% se jim zde líbilo. Na každém kroku jsem slyšela: „Jé, tady to máte moc krásné, a ta jídelna se moc nezměnila.“ Byla jsem moc ráda, že ten den se vydařil.

Gábina

Dva týdny v Anglii

Jednoho dne za mnou přišla paní ředitelka a zeptala se mě, jestli náhodou nechci jet do Anglie na letní jazykovou školu. Já řekla: Ano!

Dala mi tedy přihlášku a já k tomu musela napsat životopis a motivační dopis, vše v angličtině. A byla jsem vděčná za pomoci mojí učitelky angličtiny. Poslala jsem to i s pololetním vysvědčením na Výbor dobré vůle Nadace Olgy Havlové, která mi vše umožnila.

Měla jsem strach z letu, ale bála jsem se zbytečně, protože let byl přímo skvělý, a nechybělo ani občerstvení. Když jsme přistáli v Anglii a já zjistila, jak tam mluví, tak jsem si říkala, že si tu dvojku z angličtiny nezasloužím. Moc jsem totiž nerozuměla.

Byla jsem ve městě Salisbury a navštěvovala jsem školu Kaplan. Bydlela jsem v rodině. Vyučování jsem měla dvě hodiny, potom byl oběd a odpoledne různé aktivity – plavání, návštěva památek, sport, divání se na filmy, ruční práce a spousta jiných. Navečeřeli jsme se u rodin a někdy byl potom ještě

tě večerní program – sport a plavání v Leisure centru, disco nebo kvíz. Byli jsme taky na různých víkendových výletech. Navštívili jsme města Bath a Oxford a viděli jsme i Stonehenge.

Když jsem měla odjíždět, říkala jsem si: Těch 13 dní pro mě bylo nezapomenutelných! V Anglii se mi líbilo a klidně bych si to někdy zopakovala.

Zdenka Suchánková

Juchali jsme na slavnostech vína

Na začátku září jsme vyrazili na Slavnosti vína v Uherském Hradišti. Zatímco se většina dětí z našeho DD válí na pláži v Recku, my, kteří jsme zůstali v DD, jsme vyrazili „slavit“.

Naše teta se ve „folklorním světě“ pohybuje už mnoho let a folklorem přímo žije. Na službách jsme si o folkloru mnoho povídali. Do konce jsme i zpívali a zhlédli několik videí, ve

kterých naše teta působí jako vedoucí ženského souboru Drmolice z Polešovic. Na slavnostech Drmolice nechyběly a tentokrát vystoupily s tématem „Na jarmarku“.

Z vlakového nádraží míříme přímo na náměstí. Už cestou jsme z dálky slyšeli první slovácké tóny cimbalové muziky a první výskání tančících šohajů. Vstupujeme na náměstí. Na pódiu zrovna hrají a tancují nadšenci folkloru z Kunovic. Jednou z věcí, která samozřejmě nesmí chybět, je jarmark. Náměstí plné stánků se stalo dominantou celých oslav.

Během celého odpoledne jsme s radostí poslouchali slovácké písně. I když se někomu klasická dechovka nelíbí, dnes by se přesvědčil, že je velmi zajímavá a umí potěšit.

Lukáš Kotlár

Zdolali jsme Tatry

V letošním roce jsme jeli o prázdninách na horskou chatu do Žiaru na Slovensku. Je to krásné městečko na úpatí Západních Tater. Byli jsme ubytováni v malebné chatičce, kde jsme trávili menší část času. Z větší části jsme dali prostor přírodě, která nás obklopovala.

se s nimi již dlouho a za chvíli budeme slavit „kulatiny“ našeho přátelství. Tímto bychom jim chtěli poděkovat za umožnění krásného pobytu v přírodě a za to, že jsme mohli poznat další část Tater. Děkuje se za vzpomínky, které budeme uchovávat po celý život.

Jezdili jsme na různé výlety, chodili jsme na turistické výšlapy po stezkách Západních Tater. Kolem nás byla příroda, která nás okouzila svojí pestrobarevností. Hlavně se nám líbily výhledy do krajiny, čisté potůčky, které nás lákaly k uhašení žízně, a nádherné tvary kamenů, která nám připomínaly různé postavy či věci. Kochali jsme se přírodou a upoutaly nás krásné květy, o kterých jsme neměli ani zdání. Chodili jsme do lesa, kde jsme našli plno hub, malin a lesních jahod, ze kterých nám v kuchyni uvařili báječné knedlíky. Nesmíme zapomenout ani na hřbitov zesnulých, kteří podlehlí horám, protože podcenili sílu svou i sílu přírody.

Rekreační středisko Žiar patří strýčkům z Trince (Základní organizace Odborového svazu KOVO), kteří za námi jezdí každý rok. Známe

DD Vizovice

Chcete-li vidět, jak jsme se měli, podívejte se na naše webové stránky www.ddsvizovice.cz.

Pepa a Jarda

ČR proti Ukrajině na Letné

Se strejdou Honzou jsme 6. září jeli na fotbalové přátelské utkání reprezentace do Prahy, kde hráli naši čeští fotbalisté proti Ukrajině. Zápas probíhal moc dobře a my ze všech sil fandili, až nás ruce i hlasivky bolely. V první polovině zápasu jsme byli všichni unešení z hráčů a z výkonů, které předvedli, a ve druhé polovině už jsme jen čekali, o kolik že vyhraje.

Ukrajínští fotbalisté se sice snažili, ale marně. Češi je jasně přehráli a zápas skončil 4:0 pro nás. Po zápase nebyly žádné výtržnosti, i když bylo vidět, že jsou ukrajínští fanoušci velmi naštvaní. Někteří z nás byli na stadionu poprvé a byl to pro nás obrovský zážitek vidět hráče, ale i samotný stadion a zažít atmosféru, která zde vládla. Po skončení zápasu jsme se radovali z výhry, ale i ze všech zážitků.

Redaktoři

DD Hora Svaté Kateřiny

Fair Play

Naše teta Ivett vymyslela projekt s názvem FAIR PLAY, který znamená v překladu „čestná hra“. Její pravou rukou byla teta Dona z České Lípy. Cílem obou tet bylo naučit nás hrát hry a nepodvádět. Hráli jsme běžné hry, např. stolní fotbalík a ping pong, ale také hry, které v DD nehrajeme, a to šipky a kulečnick.

V sobotu 4. 6. jsme projekt společně s dětmi z České Lípy začali. Rozdělili jsme se – opět spravedlivě. Družstva byla promíchána. Nehrály Semily proti Lípě, ale kamarádi z DD spolu. Byly z nás dvě družstva a náš turnaj začal.

Na hry dohlíželi tety, strejdové a další kamarádi, abychom nepodváděli. Fair play se konal v Benšově u Semil v penzionu DJ M@rthina, který nám na závěr připravil rozlučovací diskotéku. O pupíky se nám staral strejda Pepa. Hlady jsme rozhodně netrpěli, spíš naopak. Hra byla napínavá. V neděli turnaj končil a vyhodnocovalo se. Byli jsme odměněni dárky, které samozřejmě udělaly radost. Seznámili jsme se s dalšími dětmi a těšíme se na další výlety a akce s nimi.

Hezky nám to tety vymyslely! Děkuje.

Ivana Šanová

zprávy z domovů

Grafitáckou soutěž jsem (díky Zámečku) vyhrál

mžité do práce. Každý mohl do soutěže přihlásit maximálně tři výtvary. Těsně před večerí jsme měli své grafity hotové a odevzdali jsme je paní vychovatelce.

Vyhlášení soutěže proběhlo po večerí, kdy nám paní vychovatelka společně s panem vychovatelem Dvořákem, který se zúčastnil jako porotce, sdělila, jak jsme dopadli. Velice mne překvapilo, že jsem se umístil na prvním místě, a to s grafitem ZÁMEČEKU. Všichni umělci jsme dostali od vychovatelů sladkosti a další ceny, jež nám pan vychovatel pro nás od sponzorů.

V červenci nám paní vychovatelka oznámila, že má pro nás zajímavou výtvarnou soutěž, na celé odpoledne. Vzhledem k tomu, že celý den pršelo, byli jsme jejím nápadem nadšeni. Během prázdnin nás v domově zůstalo jen pět, a tak pro naše vychovatele je celkem složité vymyslet nějaký zajímavý program.

Po obědě nám paní vychovatelka rozdala čtvrtky, pastelky, tužky a fixy. Vyhlásila soutěž o nejhezčí a zároveň o nejzajímavější grafit. Jelikož všichni rádi malujeme, a nejraději ze všeho právě grafity, dali jsme se oka-

Z této soutěže jsem měl velmi dobrý pocit. V našem domově není mnoho vychovatelů, kteří by dokázali na poslední chvíli, např. když počasí nám nedovolí jít ven, vymyslet nějakou podobnou soutěž, při které bychom se všichni zabavili.

Rajko Balog

Pendolinem na Jágra

Již druhým rokem jsme využili možnost jet s Českými dráhami do Prahy. Vyjížděli jsme z Hodonína v 6 hodin a v Břeclavi jsme přestupovali na pendolino. Jet tímto vlakem bylo zážitkem nejen pro nás starší, ale i pro menší děti.

Po příjezdu do Prahy jsme šli na Pražský hrad, kde jsme navštívili Muzeum hraček, a odsud procházeli krásnými zákoutími na Petřín do zrcadlového bludiště, kde jsme si užili spoustu legrace. Bylo krásné počasí. Cestou z Petřína jsme se zastavili u pomníku Karla Hynka Máchy. Pak nás tety pozvaly na oběd (neb nám vyhládlo).

Menším dětem se určitě líbilo v Železničním mu-

zeu a nám starším na Staroměstském náměstí, kde právě promítali hokej z MS 2011 (hráli naši a Jarda Jágr dal právě gól). Myslím, že se nám celodenní výlet hodně líbil a příští rok ho zopakujeme.

Martin Veselý (17)

Garden party v Maštově se vydařila

Jako každý rok se i letos uskutečnila naše Garden party. Máme ji vždy poslední týden před letními prázdninami v sobotu odpoledne. Vždy k nám přijde mnoho lidí, jako třeba naše paní učitelky, kamarádi, sponzoři a také naši bývalí chovanci a vychovatelé.

Překvapivě méně lidí...

Tento rok mě ale docela překvapila návštěvnost, jelikož vždy tu bylo kolem šedesáti a i více lidí, ale letos jich bylo méně. A k tomu tu spíše byli naši kamarádi než dospělí. Učitelky tu nebyly ani naši sponzoři a bývalí chovanci a vychovatelé, těch také moc nebylo, a jestli tu někdo z nich byl, tak jen menšina.

...i tak se vystoupení vydařilo

Ale i přestože lidí moc nebylo, naše vystoupení se nám povedla. Já jsem s holkami tancovala zumbu a street dance. S našimi malými dětmi jsme měli taneček s názvem PRACKA, který jsem se letos naučila na tanečních. Pro děti byl jednoduchý, tak jsme to spolu secvíčili a předtáčili. No a hlavním programem byl šerm, který předváděl strejda se svými lidmi, ale pro malé děti to bylo asi moc dlouhé, ale i pro mě i některé dospělé.

Takže i přes malý počet lidí se naše Garden party povedla, všichni se dobře najedli a napili, spokojeně poseděli a v dobré náladě zase odešli domů. A já byla ráda, že ten den mám za sebou.

Sandra Pikartová

Tenisová „lajna“ v lese

Neobvyklá spojnice mezi brněnským diagnostikem a univerzitou

V květnu a červnu se děti z Veslady aktivně a velmi tvořivě zúčastnily projektu studentů pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Kluci a holky vytvořili mnoho jedinečných a originálních děl a dílek. Vlna nadšení postupně strhla všechny a výstupů rozhodně stojí za to.

Vzniklo několik krátkých animací, barevně se vyzdobila naše čajovna, kde trávíme s dětmi čas na skupinových sezeních... Akademická atmosféra na půdě pedagogické fakulty jakoby děti čímisi velmi kultivovaným nakazila a místy byly naše děti k nerozeznání od studentů. Těm mimochodem patří velký dík a uznání za jejich nasazení a nadšení do společné práce.

Poslední den jsme všichni společně vzali hřišto-

vou „lajnovačku“ a od budovy fakulty šli lesní cestou až do DUM na Veslařské. Zůstala za námi symbolická spojovací čára mezi těmito dvěma domy. A nutno dodat, že k dnešnímu dni - téměř po měsíci - je ta spojnice ještě stále i po několika deštích viditelná.

Tedy díky všem zúčastněným a nezbyvá, než si přát opakování nebo pokračo-

vání takových projektů.

Eda

zprávy z domovů

O pohár DD Zašová

Mezinárodní házená na plný plyn

Na konci května se uskutečnil v hale ZŠ Zašová již 5. ročník mezinárodního turnaje dětských domovů v házené „O pohár ředitele DD Zašová“. Turnaje se zúčastnily dětské domovy z Polska – Cieszyn, Slovenska – Dětské městečko Trenčín a Moravy. Pozvány byly i společné výběry ZŠ Lešná + ZŠ Šafaříkova + ZŠ Zašová a ZŠ Zubří + ZŠ Zašová. Turnaj se odehrál ve dvou věkových kategoriích, systémem každý s každým.

Vyhráli „prckové“ z Val-Mezu

V mladší kategorii se střetly týmy DD Valašské Meziříčí, ZŠ Lešná + ZŠ Šafaříkova + ZŠ Zašová a domácí DD Zašová. Vítězem se stalo družstvo z dětského domova ve Valašském Meziříčí, které neokusilo hořkost porážky a po zásluze obsadilo 1. místo. Stříbrná pozice patřila domácímu domovu ze Zašové.

Školáci ze Zašové porazili domováky

Ve starší kategorii obhajoval loňské prvenství DD Lipník nad Bečvou, který se ale na poslední chvíli omluvil a nabídl možnost domácím ze Zašové zvítězit po třetí a získat tím putovní pohár ředitele natrvalo. K spolu favoritům patřila družstva ze ZŠ Zubří + Zašová a z Cieszyna, která taky oprávněně pomýšlela na prvenství. Roli favorita splnil nakonec výběr ZŠ Zubří a Zašová, který neprohrál a v přímé konfrontaci porazil domácí Zašovu 10:8 a remizoval s Cieszynem z Polska 7:7. Konečné druhé místo obsadil Dětský domov Zašová, který po boji porazil polské kolegy 12:10. Třetí místo získali chlapci

z Cieszyna, kteří obdrželi nejméně vstřelených branek. Příjemným překvapením byli kamarádi a kamarádky ze slovenského Trenčína, kteří sice skončili na posledním 6. místě, ale většina jejich výsledků byla velmi vyrovnaná a prohráli velmi těsně.

Nejlepší brankáři:

Iveta Snozová (DD Valašské Meziříčí)
Miroslav Berky (DM Trenčín)

Nejlepší střelci:

Daniel Maculík (DD Valašské Meziříčí)
Jakub Holík (DD Kroměříž)

Nejlepší hráči:

Barbora Vozáková (DD Zašová)
David Petřek (ZŠ Zubří)

Velké poděkování náleží rozhodčím Davidu Smutkovi a Davidu Pernickému, házenkářskému oddílu TJ Handball Valašské Meziříčí za partnerství a spolupráci a také mnoha sponzorům, které jsme zveřejnili na stránkách domova www.ddzasova.cz.

Aleš Zwettler
ředitel

Víkend byl jenom náš

Kluci a holky z Nechanic si svůj výlet sami naplánovali a zorganizovali

Loni na podzim jsme dostali za úkol zařídit a vymyslet si víkendový pobyt. Peníze nám na něj sehnal strejda psycholog. Úkol se zdál být nejdříve těžký, protože jsme ho museli celý vymyslet my děti. Tety nám jen mohly maličko poradit. Nejdříve nás teta seznámila s projektem. Potom jsme rozhodovali, kam pojedeme. To bylo lehké, protože si už dávno celý byt přál zimní pobyt na horách.

Také jsme se domluvili s tetami, jestli mají čas a pojedou s námi. Obě souhlasily. Od jině tety z našeho domova jsme sehnali tip na jednu chatu v Krkonoších na Benecku. Tam jsme napsali mail a s paní vedoucí si začali domlouvat pobyt a jeho cenu i jídlo. Nabídl nám i možnost lyžařské školičky. A taky setkání s horskou službou. Potom jsme měli ještě spoustu starostí. Také jsme tvořili seznam věcí, co potřebujeme, ale na někoho nepasovaly lyže, tak jsme si je museli půjčit od hor. Museli jsme vypočítat cestu tam i zpět. Pak jsme se bavili s tetami, jestli by nebylo fajn jet na hory už v pátek ráno, abychom si ten víkend co nejvíce užili. Přesto jsme ale začali zjišťovat, kdy jede autobus dříve.

Jak jsme přijeli na hory, tak jsme si vybalovali, a pak jsme šli bobovat. Druhý a třetí den jsme se učili lyžovat. Pak jsme jeli domů. Hory byly fakt suprové. Všichni by tam chtěli jet znovu.

Michal Novák (12)

Velký Napoleon

Byl poslední předprázdninový víkend a všichni se na něj těšili. Pořádali jsme totiž na Všemíně akci „Velký Napoleon“. Pozvali jsme i děti z jiných dětských domovů. I když nám počasí moc nepřálo a hned ráno začalo pršet, přesto jsme akci rozjeli. Děti a vychovatelé z pořádajícího domova se oblékli do dobových kostýmů. Někteří byli v prodejních stáncích, druzí pomáhali dětem plnit úkoly a dvě tety celou akci moderovaly a provázely nás dnem. Přijelo spousta významných hostů a navštívil nás samotný Napoleon, na kterého všichni netrpělivě čekali.

Po celý den toho bylo mnoho k vidění – vojenská bitva, ukázka práce policie, divadlo, finalistka Superstar Alžběta Kolečkářová, rocková skupina Svátý Pluk a vystoupení dětí z dětských domovů. Mimo jiné děti plnily různé úkoly, za které dostávaly sladkou odměnu. Celý první den jsme ukončili diskotékou a táborákem.

V neděli jsme pokračovali polní mší a na závěr jsme si poslechli cimbálovou muziku. I když

jsem překonávali déšť a kroupy, sluníčko se včas umoudřilo a celá akce se nám vydařila.

Simona

zpráva z domovů

Princ snů

Petra Dedíková,
DD Dagmar Brno

Dnes už nechci být sama,
proto píši ti dopis,
a strašně doufám,
že odpovíš rychle,
a budeš chtít,
mým princem být!
Strašně se mi líbíš,
ještě jsem to neřekla,
ale přeji si, ať taky o mně sníš!
Pro tebe bych se zřekla,
svého jména Monteg.
Jsi můj a to už mi nikdo nevezme,
chci líbat ústa tvoje,
a jednou budou moje...

Proč?

Kateřina Stankeová (16),
VÚ Velké Meziříčí

Proč jsi mě opustil?
Proč jsi mě zradil?
Proč jsi mě naposled nepohladil?
Proč jsi naší lásce nedal čas?
Proč na to musím myslet zas a zas?
Proč jsi mě miloval jen tak z dlouhé chvíle?
A proč mi ty chvíle společné byly tak milé?
Nadosmrti kamarádi?
Ne mít se z lásky rádi?

Báseň pro Lenku

Rajko Balog, 14 let,
DDŠ Králíky

Sním o Tobě mnoho nocí,
máš mne zcela ve své moci.
Chtěl bych křičet „chci Tě“,
zavolej a přijdu hbitě.
Stále sním o Tvých očích,
jak se houpeš ve svých bocích.
Vím, že naše velká láska,
je víc než v loterii sázka.

Růže a její život

Monika Kadaňková (17)
VÚ Velké Meziříčí

Růže červená uvadla a její síla veliká ji
opustila.
Růže teď smutku podlehla, stává se z ní
růže bez života.
Mění se v černou růži, lásku svojí ztratila.
Život měla krásný, ale teď nemá nic.
Červená růže černá ještě víc.
Chtěla ještě život žít,
ale teď už nemá s kým tu být.
Svoje lístečky pomalu ztrácí,
smutná růže už ví, že láska k ní se nevrátí.
Cítí, že její život už se králí.

Plamen svíce

Jana Machalová,
DD Čeladná

Zapálím svíčku pro mou zesnulou matku,
zakopu růží pod veliký balvan smutku,
zvednu hlavu se slzami v obličejí,
že matka zemřela a už tady není.
Budu plakat a modlit se za její památku,
myslet na ni v hlavě pozpátku,
myslet, že už jí je dobře a že se netrápí,
jen ta vzpomínka chmúry zahání,
budu sice plakat, ale s úsměvem na rtech
svíčku opět zhasnu
a vzpomenu si na její krásu.
Tak jako ona na mě v bolesti se smála,
tak já ji mám neskutečně ráda,
přeji ji vše dobré v jiném světě.
S úsměvem na rtech usnu a budu spát
a na tebe mysliovat. Miluji tě, matko moje.

Svíčka

Jana Machalová,
DD Čeladná

Odcháším se slzou na víčku,
a pomalu zhasínám svíčku,
v hlavě mám jen tebe,
proč daleko to jest do sedmého nebe?
Jen zklamání a nešťastná láska,
na čele přibyla mi další vráska,
ptám se proč to tak musí vše být,
proč nemůžeme spolu šťastně žít?
Nemohu zapomenout krásných chvil,
proč nepřibývá pohádkových vil,
mocných a čarovných, co přeji lásce,
vždyť to se nedá vyhrát v sázce.

Muž!

Petra Dedíková,
DD Dagmar Brno

Hrdý náčelník svého rodu,
kráčí si vlastním světem,
a dává život novým dětem,
bojuje proti chudobě a hladu,
tak zeptej se ho o radu,
a odpoví ti klidně:
Život to je dar, co přinese ti zmar,
ale taky plno krásných citů.

PROJEKT DEJME ŠANCI DĚTEM SPLNÍ VAŠE PŘÁNÍ!

spolu dětem

9.9. 2011 oslavil projekt Dejme šanci dětem své 12. narozeniny. K tomuto výročí jsme připravili zbrusu nové webové stránky, kde se můžete přihlašovat rovnou on-line! Neváhejte a navštivte WWW.SANCE.CZ

Pro koho je projekt určen: pro všechny od 6 let

Jaká přání projekt plní: všechna přání, která podporují váš talent, vzdělání nebo budoucí profesi

Kolik můžete získat: na jedno přání si můžete žádat až **10.000 Kč**

Jak se přihlásit: na webových stránkách www.sance.cz v sekci Pro děti najdete on-line přihlášku a podrobná pravidla projektu. Přihlášku vyplníte a odešlete. To je vše! Pak už jen čekáte, až se penízký nasbírají. **Do projektu se můžete přihlašovat průběžně po celý rok!**

JAKÁ PŘÁNÍ PODPORUJEME:

- kurzy jazykové (soustředění, kurzovné, kurzy zahraniční, učební pomůcky...)
- kurzy sportovní (soustředění, kurzovné, sportovní kroužky...)
- vybava pro všechny učební obory
- kurzy barmanské
- kurzy svářečské
- řidičský průkaz
- vybava pro kuchaře – čističky (nádobí, stolní soupravy, pracovní oděv a pomůcky)
- kadeřnická vybava
- stolařské náčiní
- hudební nástroje
- kurzovné a kroužky všech talentových směrů
- učebnice
- výtvarné potřeby

JAKÁ PŘÁNÍ NEPODPORUJEME:

- sportovní potřeby, oblečení a obuv
- notebooky, počítačové hry, mobilní telefony, hudební přehrávače, digitální fotoaparáty
- šperky, bižuterie, kosmetika, módní oblečení
- hračky

Kontaktní údaje:

Veronika Vrzalová, projektová manažerka

Spolu dětem o.p.s., Peckova 280/9, 186 00 Praha 8

tel: 222 317 199, e-mail: veronika.vrzalova@spoludetem.cz

www.spoludetem.cz

www.sance.cz

Za podporu projektu srdečně děkujeme společnosti BILLA spol. s.r.o. a Nadaci táta a máma.

Dejme šanci dětem

Splňte přání dětí z dětských domovů
a podpořte tak jejich vzdělání a talent!

Zašlete libovolný finanční příspěvek na účet 1048136016/2700

Veřejná sbírka je zaregistrována u Magistrátu hlavního města Prahy, č. j. 5-MHMP/611982/2009

Jazyky mi ve škole moc nejdou, proto potřebuji doučování angličtiny. Pomůže mi to nejen ve škole, ale i do budoucna.

Doučování angličtiny
Jakub, 16 let

Chystám se na střední školu, ubor kadeřnice. Již v prvním ročníku musím mít potřebnou kompletní výbavu, abych mohla chodit na praxi.

Pomůcky do školy
Eva, 15 let

Chodím druhým rokem do lidové školy umění učit se hrát na kytaru. Chtěl bych vlastní kytaru, abych mohl pořádně cvičit a věnovat se hře naplno.

Kytarový kurz
Martin, 6 let

www.sance.cz

Projekt realizuje:

spolu dětem

Projekt podporují:

BAV SE A POMÁHEJ S ORIFLAME VYBRALI JSME DESET NEJLEPŠÍCH PROJEKTŮ

projekt **Bav se a pomáhej s Oriflame** se přehoupł do své druhé poloviny. Jeho cílem je podpořit dobré a užitečné nápady mladých lidí. Na konci března se nám sešlo 16 projektů, jeden zajímavější než druhý. Hodnotící komise měla těžkou práci s tím, aby vybrala ty nejlepší, a níže si můžete přečíst, které to jsou.

DD Hodonín: Bubnování pod širým nebem

Bubnování na zahradě dětského domova přístupné přátelům z okolí.

DD Hora sv. Kateřiny: Jezeří

Údržba zahrady zámku Jezeří a výroba informačních tabulí se zajímavostmi.

DD Jemnice: Úsměv ukrajinským dětem

Charitativní koncert, jehož výtěžek je věnován domovu Mukačevo na Ukrajině.

DDŠ Kostomlaty p.M.: Živá voda

Čištění a péče o studánky a potůčky.

DD Rovečné: Proměny DD v průběhu 50 let

Den otevřených dveří a zahradní slavnost jako společné setkání s širokou veřejností.

DD Sedloňov: Včela=život

Vybudování úlů a péče o včely v dětském domově.

DD Staňkov: Žijeme mezi lidmi

Dětský den ve Staňkově a výlet pro seniory do Mariánských Lázní.

DD Uherský Ostroh: Zábavné odpoledne plné her a soutěží

Den plný her pro děti s mentálním postižením.

DDŠ Veselíčko: Domov pro domov

Kulturní vystoupení, výroba dárků a zámecký koncert pro seniory z Pavlovic u Přerova.

DD Znojmo: Domov pro pejsky

Vybudování a oprava kotců v psím útulku Přímětice.

Pětičlenné týmy realizují své projekty od května do listopadu 2011. V červnu proběhlo první školení, na kterém jsme se všichni sešli v Praze. Cílem bylo naučit se, jak se takový projekt vlastně realizuje, jak se hlídají finance a rozpočet a zahráli jsme si hry zaměřené na týmovou spolupráci. Po prázdninách nás čekají ještě dvě setkání.

Více fotografií a informací najdete na našich facebookových stránkách: www.facebook.com/spoludetem.

Kontaktní údaje:

Veronika Vrzalová, manažerka projektu
Spolu dětem o.p.s., Peckova 280/9, 186 00 Praha 8
tel: 222 317 199, e-mail: veronika.vrzalova@spoludetem.cz
www.spoludetem.cz

Bav se a pomáhej s Oriflame je společným projektem Nadace Terezy Maxové dětem a společnosti Oriflame, který realizuje Spolu dětem o.p.s.

POSTAV SE NA VLASTNÍ NOHY

spolu dětem

Letošní ročník projektu „Postav se na vlastní nohy“ je v plném proudu. Cílem projektu je pomoci mladým lidem posílit jejich znalosti a dovednosti a připravit je na životní situace, které je po odchodu z dětského domova mohou potkat.

Do projektu je zapojeno **32** mladých lidí a **8** vychovatelů z dětských domovů Jeseník, Nový Jičín, Ostrava, Kašperské Hory, Domino Plzeň a Česká Kamenice. V rámci několikadenních víkendových setkání jsme měli možnost dovědět se něco o mezilidských vztazích, etiketě a zaměstnání. Zjistili jsme, jaký by měl být náš manžel/manželka, jaké to je na pohovoru a proč je dobré znát základy slušného chování. Aby nebyla jen samá práce a žádná zábava, zavítali jsme do Divadla Na Fidlovačce na představení Blboun.

Co nás čeká? V průběhu nadcházejících měsíců jsou před námi neméně náročná témata. Jak se stavíme k vydělaným penězům? Jak s penězi zacházíme? Jak s nimi zacházet? Kde jednou budu bydlet? Na tyto a mnoho dalších otázek se budeme snažit společně najít odpov-

ědi na dalším setkání. Společným nelehkým úkolem také bude naplánovat naše další životní kroky.

Třešničkou na našem několikapatrovém dortu bude závěrečné setkání, které se tradičně nese ve slavnostnějším duchu a jeho náplní je tak trochu obestřena tajemstvím. Můžeme prozradit jen to, že proběhne vyhodnocení letních brigád či prací v rámci výpomoci v dětském domově. Více se dovíte až po samotné akci.

Závěrem bychom rádi poděkovali všem finančním partnerům projektu, bez kterých bychom se nevidali. Děkujeme Ministerstvu práce a sociálních věcí, Nadačnímu fondu Albert a ING Bank Fondu Nadace Terezy Maxové dětem a dobrovolnickému programu „ČSOB a ERA Pomáháme společně“.

Jana Kučerová

Spolu dětem o.p.s.
www.spoludetem.cz

nadace a organizace

FINÁLE ALBERT TRIATLON TOUR: NA STUPNÍCH VÍTĚZŮ DOLNÍ LÁNOV, ČESKÁ LÍPA, ŽATEC I DALŠÍ

Závodní depo, banner, vytyčená trať, sportovci odhodlaní podat co nejlepší výkony a porovnat síly ve třech různých disciplínách, ale také média a povzbuzující publikum... To je běžný obrázek triatlonových klání. Sportovní projekt s názvem Albert Triatlon Tour (ATT) ale zdobí ještě něco navíc – dětský smích, křik a jásání, značné nadšení i nervozita z nové zkušenosti a k tomu spousta nečekaných situací. První ročník ATT vyvrcholil 18. září finálovým závodem v Praze.

Na stejné startovní čáře vedle sebe stály děti z různých světů – ty vyrůstající v dětských domovech a ty z normálních rodin. Iničiátor akce, profesionální triatlonista Tomáš Slavata, je totiž přesvědčen, že si všechny děti zaslouží stejné šance na úspěch bez ohledu na to, v jakých podmínkách vyrůstají.

Tomáš organizuje pro děti vyrůstající v domovech rozmanité sportovní akce už několik let a přišel i s nápadem uspořádat pro ně

propracovanou soutěž ve triatlonu. Díky zásadní sponzorské podpoře Nadačního fondu Albert, ale i dalších partnerů jako je značka Author (která dětem poskytla kola), Český olympijský výbor, Český triatlonový svaz, Český rozhlas 2 – Praha, firma IFER, DKNV Stavební nebo AAA Auto Praha se tak mohl letos rozběhnout první ročník Albert Triatlon Tour.

V HLAVNÍ ROLI TRIATLON

Série triatlonových závodů pro děti probíhala mezi 19. květnem a 8. zářím postupně ve všech krajích ČR. Závodníci byli rozděleni do 5 kategorií podle pohlaví a věku a postupně se utkali ve 3 disciplínách: „kachny“, jízda na kole a běh. Zástupci jednotlivých domovů mezi sebou bojovali nejprve v rámci svého kraje a vítězové postoupili do pražského finále. Přestože vyvrcholení série ATT 2011 nezalivalo slunce, ale déšť, na start závěrečného závodu se dostavilo přes 200 závodníků z celé republiky. Všichni bez ohledu na počasí svůj závod zdárně dokončili.

Na úvod místo tradičního plavání, jelikož v blízkosti závodistiště v centru města nebývá vždy bazén či rybník, připravili organizátoři specialitu – tzv. kachny. Ale nikoli k jídlu. Děti musejí v podřepu jako kachny a s plaveckou čepicí na hlavě co nejrychleji urazit 30-120m, přičemž jsou polívány vodou, takže pak ve druhé části nasedají na kolo stejně mokré jako závodníci při klasickém triatlonu. Jízda na kole bývá bezproblémová, 1 - 5 km dle kategorie většinou rovinným terénem ujede každý. Závěrečný běh na 500, resp. 1500 m je rozhodující. Děti vydávají její poslední síly.

ATT jako příležitost pro děti

Prvního ročníku jedinečné triatlonové soutěže se celkem zúčastnilo téměř 2 tisíce dětí z dětských domovů a cca 300 dětí z řad veřejnosti. Motivací pro závodníky byla nejen hlavní výhra – horské kolo Author, kterých se dohromady rozdalo přes 250, a další značkové sportovní vybavení – děti při ATT také prožívají mnoho nového: Seznamují s mnohostranným sportem, který zábavnou formou učí překonávat

těžké chvíle a dodržovat zásady fair-play... ATT tak dětem nabízí nejen dobrou příležitost pro sportování, ale i pro načerpání odvahy do života.

Tomášův otisk / Jak si splnit sny

V bohulibém poselství celé ATT se do značné míry odráží osobní přínos Tomáše Slavaty, který od ledna do dubna 2011 sám objel 40 dětských domovů, jež projevíly zájem o zapojení se do triatlonového klání. Kromě toho, že dětem předal tréninková kola, vyprávěl jim o své životní cestě. O tom, jak se dokázal vypracovat v úspěšného sportovce (reprezentant ČR v terénním triatlonu mj. na mistrovství světa na Havaji nebo v závodech IRONMAN), přestože vyrůstal bez rodinného zázemí i

navzdory tomu, že se ve svých 21 letech stal z vlastní vůle „otcem“ sestřiných dětí, které by jinak musely žít v dětském domově.

Tomáš chce dětem, které to nemají zrovna jednoduché, vlastním příkladem ukázat, že o zájem dospělých a „místo na slunci“ není nutné bojovat kázeňskými přestupky, ale lze to například i sportovními úspěchy. Krom toho sport může být podle něj hnacím motorem a prostředkem pro splnění velkých snů. A právě tím, že ATT staví na kladných lidských vzorech, pomáhá nejen dětem nalézt cestu k životu, o jakém sní.

Michaela Fejglová

Vítězové kategorií

Jakub Novák	DD Dolní Lánov
Denisa Fronková	DD Kašperské Hory
Petra Gorolová	DD Česká Lípa
Emil Čipčela	DD Žatec
Lukáš Miko	DD Dolní Lánov
Nikol Basovníková	DD Uherské Hradiště
Tereza Bencová	DD Čeladná
Sára Klocová	DD Žatec
Zlatka Košťálová	DD Budišov n. B.
Anita Štajnerová	DD Česká Lípa

MIKULÁŠ NADĚLUJE

Chcete se naučit zažádat o půjčku, vyjit s penězi, umět si najít práci nebo správně komunikovat? Informační středisko Mikuláš má pro vás SPRÁVNOU ŠANCI!

Program pro mladé lidi z dětských domovů a pěstounské péče pro Zámeček představí koordinátorka projektu Zdeňka Horajsová (na fotce vpravo). Má zkušenosti z několika rozvojových projektů v Africe a ve Vietnamu. V africké Angole vyučovala tamní středoškoly, jak se uživit. Do projektu Správná šance se zapojila proto, že ji práce s mladými lidmi baví a má podle ní smysl.

Ahoj, mohla bys říct pro koho je program Správná šance?

Ahoj, zdravím všechny čtenáře a čtenářky Zámečku.

Správná šance je vzdělávací program pro mladé z dětských domovů a náhradní rodinné péče. Přihlásit se můžete všichni, z celé České republiky, pokud vám je 15 až 26 let.

Proč se do Správné šance přihlásit?

Jak už jsem řekla, jde o vzdělávací program. Je pro všechny, kteří chtějí získat nové zkušenosti a sebedůvěru do samostatného života. Začít žít na vlastní pěst není lehké pro nikoho, Správná šance má dát návod, jak všechno zvládnout.

Na co konkrétně se program zaměřuje?

V dnešní době není jednoduché najít a udržet

si práci nebo vůbec hospodařit s penězi. Musíte být sebevědomí, umět komunikovat. Ve Správné šanci potkáte lektory, kteří vám předají své vlastní zkušenosti a vy tak získáte praktické informace a odpovědi na svoje otázky.

Jak bude Správná šance vypadat v praxi?

Začínáme seznamovacím seminářem. Záměci a zájemkyně tu získají podrobné informace o programu, seznámí se s jednotlivými lektory i tématy. Konat se bude v místě bydliště nebo v blízkém okolí budoucích účastníků.

A když se někdo do programu rozhodne zapojit?

Tak ho čeká šest nabitých víkendů pod vedením zkušených lektorů. Součástí jsou dva bloky, první čtyři víkendy se program zaměří na takzvané sociální dovednosti. To znamená, že se účastníci naučí řešit konflikty, vybudovat si sebedůvěru, uplatnit se na trhu práce nebo vytvořit kvalitní prezentaci. Další dva víkendy ho čeká finanční gramotnost. Dozví se, jak se ochránit před zadlužením, naučit se zacházet s penězi, stanovit si svoje finanční cíle atd.

Bavíme se o penězích, kolik to stojí zúčastnit se Správné šance?

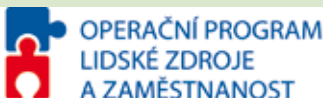
A to je na Správné šanci to nejlepší. Celý program je totiž zdarma, účastníkům a účastnicím je hrazeno cestovné, stravné a ubytování. V prvním, zkušením kole Správné šance, sice už máme plno, ale příští rok se uskuteční další tři kola programu. Přihlásit se můžete už teď na našich webových stránkách <http://www.mikulasops.cz/spravna-sance>.

Staňte se našimi přáteli na Facebooku a dozvíte se víc. Těšíme se na vás!

Zuzana Rejchová

Úspěšným účastníkům nabídne Informační středisko Mikuláš možnost vyrazit zdarma do zahraničí na dobrovolnou praxi!

Pro ty kdo rádi hrají o ceny, připomínáme, že na webu www.mujbyt.org, pokračují pravidelné měsíční soutěže.

**PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz**

ZE ŽIVOTA OPEN GATE

The Kellner
Family
Foundation

V posledních letech jste se v Zámečku pravidelně setkávali s informacemi od Nadace Educa. Od letošního roku je tomu již jinak. Není to ale proto, že by snad tato nadace přestala podporovat nadané studenty, pouze se změnilo její jméno. Nadace Educa se totiž na začátku roku spojila s Nadací The Kellner Family Foundation, jejímiž zakladateli jsou rovněž manželé Kellnerovi. Všechny projekty pro nadané studenty i další programy podporující rozvoj vzdělávání pokračují dále.

V projektu UNIVERZITY je 31 studentů

Třetím rokem získávají studijní stipendia od Nadace THE KELLNER FAMILY FOUNDATION mimořádně nadaní studenti. V novém školním roce díky finančnímu příspěvku studuje na univerzitách v USA, Anglii, Skotsku, Německu, Itálii i v České republice již celkem 31 studentů, oproti minulému školnímu roku je to o 14 více. Granty získali ti, kteří dosahují výborných akademických výsledků, ale nemají peníze na zaplacení školného.

Pět studentů, kterým nadace poskytuje finanční příspěvek z tohoto projektu, pochází z dětského domova: Martin z DD Bořov nad Vltavou je již třetí rok na London Metropolitan University, ve druhém ročníku jsou Romana z DD Písek na University of Chester, David z DD Nové Strašecí na University of Aberdeen Dundee a Jarda z DD Korkyně na Bath Spa University. Magisterské studium na VŠ financí a správy navštěvuje Hanka z DD Přerov.

Jak se studentům daří můžete sledovat na webu www.kellnerfoundation.cz/university, kde studenti ve svých pravidelných příspěvcích popisují zkušenosti z vysokoškolského studia především na zahraničních univerzitách. Třeba zde najdete inspiraci.

Ke gymnáziu OPEN GATE přibyla základní škola

Vedle osmiletého gymnázia OPEN GATE, kte-

ré je v Babicích nedaleko Prahy, je od září také základní škola. Žáci se zde učí již od první třídy některé předměty i v anglickém jazyce a vyučovací hodiny zde netrvají 45 minut, ale vyučování je v různých dlouhých blocích. Za své výkony si školáci odnášejí místo známek slovní hodnocení.

Ve školním areálu v Babicích během prázdnin vyrostlo několik nových budov, kde jsou třídy pro základní školu a také pro gymnázium. Postupně se tak může zvyšovat počet žáků, kteří v OPEN GATE studují. Nadace THE KELLNER FAMILY FOUNDATION pokračuje ve finanční podpoře studentů gymnázia z dětských domovů (těch je nyní na gymnáziu 10), pěstounských rodin i dalších, kteří jsou nadaní, ale nemohou platit školné. Ve školním areálu jsou rovněž ubytovací koleje, proto v Babicích mohou chodit na gymnázium studenti z celé České republiky.

V Nadaci THE KELLNER FAMILY FOUNDATION uvažujeme, že bychom i žákům základní školy z dětského domova umožnili studovat na ZŠ Open Gate. Stejně jako gymnazisté by žáci základní školy bydleli celý týden na kolejích a zpět do dětského domova by se vraceli na víkendy. Budeme rádi, pokud nám na email PhDr. Hany Halfarové, která je ředitelkou projektů Open Gate a Univerzity - halfarova@kellnerfoundation.cz napíšete, co si myslíte o této možnosti pro děti od první třídy.

ZE ŽIVOTA OPEN GATE

PO ŠESTI LETECH PŘIŠLO LOUČENÍ

V úterý 21. 6. 2011 se do Open Gate sjeli kluci a holky, kteří se ještě před měsícem potili u maturit. Maturita skončila, studenti oktávy opustili Babice a právě v tento den se vrátili, aby slavnostně zakončili svou cestu středoškolským životem.

Vzpomínka

Jakmile se školní divadlo naplnilo studenty, učiteli a rodiči absolventů, začala hodinová slavnost. Roztáhly se opony a sbor složený ze sedmi učitelů zapěl píseň Gaudemus. Následně zhasla světla, z reproduktorů se ozval Ozzy Osbourne a na velkém plátně se spustila prezentace s fotkami absolventů. V tomto duchu jsme zavzpomínali na to, jak studenti vypadali po příchodu do Open Gate, tedy v tercii, a co všechno zde od roku 2005 zažili. Fotky ze školy, z výletů, lyžáků a maturitního plesu vykouzlil přítomným v sále na tvářích úsměv, jindy zase vernal do očí slzy dojetí.

Vážení rodiče...

Na řadu přišel proslov, kterého se již tradičně ujal ředitel školy pan Nitsche. Sdílel nám, že k této třídě měl vybudovaný velice dobrý vztah, přýmu všichni budou chybět. Po řediteli si vzal slovo jeho zástupce a zároveň třídní učitel absolventů Petr Chára. V první řadě se této partě omluvil, že vzhledem k jeho funkci často řešil spoustu věcí, a proto možná ne vždy byl tím správným třídním, který by si je mohl vyslechnout a řešit s nimi jejich problémy. Z vlastní zkušenosti ovšem vím, že mí starší spolužáci tohoto člověka obdivovali a měli ho rádi. Nežli učitel to pro ně byl spíš kamarád, který u nich nikdy neztratil svou autoritu. Absolventi a zástupce ředitele mezi sebou měli jakési zvláštní pouto, které jistě potrvá i nadále. Sbor nám opět zazpíval a mohlo se přejít na vrchol tohoto odpoledne.

Vysvědčení

Po další prezentaci fotek, tentokrát mapující poslední ročník absolventů, začalo rozdávání maturitního vysvědčení. Kromě něj si teď již bývalí studenti Open Gate odnášeli i různé prospekty a květiny. Všichni museli před obdržením vysvědčení podepsat několik papírů, a proto se celý pro-

ces poněkud prodloužil. I tak to ale kluci a holky zvládli poměrně rychle. Bára Adlerová nám za celou její třídu řekla pár slov a vysloužila si potlesk, kterým jsme se společně s další písni několika učitelů definitivně s absolventy rozloučili. Byla tu i možnost popřát absolventům osobně, každý zvlášť. Stiskem ruky mnoho z nás dokázalo, že nám na těchto lidičkách opravdu záleží, a že pro nás byla čest navštěvovat toto gymnázium společně s nimi.

Franta Berger

Foto Lukáš Kotlár

V OPEN GATE OD LETOŠKA

Dva měsíce volna jsou fuč. Bohužel, už ani letního počasí si dlouho neužijeme. Je tu školní rok 2011/2012. Nezbyvá nám nic jiného, než se pohodlně usadit do lavic a naslouchat výkladům učitelů, učit se, vzpomínat na prázdniny a nedočkavě čekat na ty další.

Pokuty se nerozdávaly

Tento rok je pro osmileté gymnázium v Babicích u Prahy něčím významným. Něčím, co se stoprocentně zapíše tučným, ne-li zlatým písmem do historie této školy. Mimo nových primánů se zde totiž začala učit stovka žáků prvního stupně základní školy. Ještě v červnu to vypadalo, že se nová budova nestihne postavit, samo vedení školy mělo obavy. Pokud by se tak stalo, firmu, která se do výstavby základky pustila, by čekala velká finanční pokuta. Dělníci to ovšem stihli, a tak se 1. září 2011 v rozšířeném areálu OG objevily nadšené tváře malých holčiček a chlapečků.

Škola, kterou nelze přehlédnout

Po příjezdu do Babic se leckdo trochu zděsil. Nová základka má pěkný a zajímavý tvar, ovšem barva fasády přímo bije do očí. Zvolit pro budovu základní školy kombinaci žluté, bílé a oranžovo-červené barvy nebyl zas tak špatný nápad, ale přebarvit část propojovacího tunelu fosforově zelenou, to už vypadá maličko zvláště. Nad oranžovou budovou gymnázia tak vyrostlo cosi zeleného, a proto na první pohled náš areál možná připomíná spíše cirkus

než školu. Luxusní interiér této základní školy okouzlí a ohromí snad každého. Když se vrátím o půl roku zpět a vzpomenu si na to, jak za plotem našeho areálu duněla těžká technika, všude se procházeli dělníci a kusy betonu a dalšího materiálu se postupně měnily v budo-
vu, kterou nyní vidím stát před sebou v celé své kráse, je to něco úžasného!

Musíme si pomáhat

Letos jsem nastoupil do posledního ročníku, tedy do oktávy. Nesmíme ovšem zapomenout, že jsme ve škole a ne na vojně, kde „mazáci“ šikanují nováčky. Naším mladším kolegům je třeba naslouchat a pomáhat. Musíme se chovat tak, aby si na nás žáci zvykli a líbilo se jim zde. Všem prvňákům, druhákům, třetákům, čtvrtákům i pátákům přeji hodně štěstí a studijních úspěchů. Stejně tak přeji mnoho zdaru jejich učitelům, kteří jsou tu z větší části taky noví.

František Berger,
oktáva

TAKY ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Zveme vás do Open Gate na Dny otevřených dveří:
19. 10. a 23. 11. 2011 v Babicích u Prahy.

Jak získat stipendium od nadace?

Zjistíte to na **www.kellnerfoundation.cz/opengate**
nebo nám zavolejte na tel. 224 174 439.

nadace a organizace

HEJBEME SE A ZPÍVÁME JIŽ PÁTÝM ROKEM A STÁLE NÁS TO BAVÍ

DD v pohybu

dětské domovy v pohybu

HEJBEJTE SE a zpívejte

s HANKOU a NOVOU

Na přelomu července a srpna se uskutečnilo několikatýdenní „hejbací“ soustředění v hotelu Hláška ve Zlenicích. Hanka Kynychová již po třetí uspořádala velké letní soustředění pro děti z dětských domovů v rámci charitativního projektu HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU, který letos vstoupil do pátého ročníku. Tento projekt pořádá občanské sdružení Hanky Kynychové Dětské domovy v pohybu (které se nově transformuje na Nadační fond) za velké podpory Nadace Nova.

Letošní letní soustředění bylo výjimečné nejen jubilejní pětkou, ale i příjemným souladem mezi zapojenými dětskými domovy a týmem DD v pohybu. Všichni lektori, kteří jsou součástí tohoto týmu, se letního soustředění a vůbec celého projektu účastní bez nároku na honorář. I přesto se zlenického soustředění účastní rádi, s nadšením a profesionální přípravou, dokonce ve Zlenicích tráví čas i nad rámec jejich povinností. Někteří z nich i přejíždí z práce do Zlenic a ze Zlenic opět cestují do práce.

Velký dík patří všem zúčastněným dětem, tetám, strýčkům a dětským domovům vůbec. Atmosféra, která panovala po celou dobu letního soustředění, kde se vystřídalo celkem přes 300 dětí z 24 DD, byla úžasná a nepopsatelná.

Letos nám firma Hervis zprostředkovala úžasně soutěže a hry o hodnotné ceny. Pod vedením profesionálů si děti mohly vysoutěžit značkové mikiny a další výrobky této firmy. Po celou dobu letního soustředění zájšťovala pitný režim firma SodaStram. Spoustu legrace jsme si užili také při programu firmy Ekobat, v rámci něhož jsme vyhlásili soutěž o sběr baterií. Zábavné

scénky, diskotéka a táborák jsou samozřejmým programem, který již třetí rok zpřijemňoval náročný denní program plný cvičení a tance.

Nové dresy pro tanečníky

Letošní choreografie jsou podle slov dětí, tet, ale i lektorů složitější. Ano, opravdu jsou. Protože děti se zdokonalují a úroveň stoupá. Všichni máme radost, že děti nové krokové variace a formace zvládají s přehledem, byť jsou velmi náročné. Za odměnu jsme jim připravili krásné dresy, takové, jaké mají profesionální taneční skupiny. Děti si je zaslouží!

Novinkou letošního pátého ročníku jsou kategorie Zumba, MTV Dance a Volná disciplína. Kategorie aerobiku pro děti všeho věku, hip hop a muzikál zůstávají jakou součástí projektu i nadále. Návštěvníci letošních finálových závodů se mají opravdu na co těšit. Kromě tanečních vystoupení všech 24 DD se můžete těšit na hvězdy hudebního a hereckého nebe. Za všechny vám můžeme nyní představit Gipsy.cz, Děti ráje, Zbyňka Drdu a mnoho dalších, které si necháme jako překvapení. Celý finálový den bude tentokrát moderovat „záchranář Radim“ z Ordince v různých zahradě 2 Petr Vágr.

Workshop zdarma

V rámci finálového dne proběhne velký cvičební workshop pro širokou veřejnost i pro všechny z vás. Budete (i vy, kteří nejste zapojeni v projektu Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou) mít možnost zcvičit si a zatančit si s opravdovými hvězdami a členy týmu DD v pohybu. Zumbu, Disco Dance, Latino Dance, Bříšní pekáč, Pilates, Musical Dance a další si pro vás připravili Hanka Kynychová, Petra Parvoničová, Radek Fišer, Igor Šustr, Martin Ivanecký a company muzikálu Děti Ráje. Kdo z vás by se chtěl workshopu zúčastnit, můžete nás kontaktovat. Pro DD je

vstup zdarma. Více na www.ddvpohybu.cz (aktuality či kontakty).

FINÁLOVÉ ZÁVODY HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU SE USKUTEČNÍ V SOBOTU 19. LISTOPADU V KONGRESOVÉM CENTRU PRAHA.

Těšíme se na vás

Kateřina Fingralová
manažerka DD v pohybu, o.s.

KDO ZA TO MŮŽE?

Realizační tým DD v pohybu, který se podílí na realizaci charitativního projektu Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou bez nároku na honorář:

Igor Šustr

- tanečník, lektor aerobiku, dance aerobiku, latino dance, bosu, Bříšný pekáč, H.E.A.T. PROGRAM
- lektor ZUMBY a Aerobik Junior

Martin Ivanecký

- tanečník, disco dance, show dance, MTV Dance
- lektor MTV Dance

Petra Parvoničová a její tým tanečníků

- tanečnice, choreografka (Děti Ráje, Netopýr, předtančení na plesech....) a majitelka taneční školy DC Eagle, absolventka taneční konzervatoře

Radek Fišer

- tanečník, člen taneční skupiny IF, lektor tance v tanečním studiu Dance House, company Děti Ráje, lektor Power Yoga a Pilates
- lektor HIP HOPU

Zdeňka Pijanová

- tanečnice, lektorka a tanečnice v taneční škole Petry Parvoničové, company muzikálu Děti Ráje a Osmý Světadíl
- lektorka Muzikálu

Martina Fantová

- tanečnice, lektorka a tanečnice v taneční škole Petry Parvoničové, company muzikálu Děti Ráje, absolventka taneční konzervatoře
- lektorka Muzikálu

Klára Kočárková

- tanečnice, lektorka a tanečnice v taneční škole Petry Parvoničové, company muzikálu Děti Ráje
- lektorka Muzikálu

Miša Nosková

- finalistka SuperStar, zpěvačka, muzikálová zpěvačka
- Děti Ráje, Hudební divadlo Karlín, Netopýr a další
- lektorka zpěvu

Miša Sejnová

- dívka roku 2006, zpěvačka – muzikál Děti Ráje
- lektorka muzikálového zpěvu

Kateřina Fingralová

- koordinátorka, manažerka a lektorka dětského aerobiku (Aerobik Mini a Aerobik Kadet) v jedné osobě

Hanka Kynychová

- zakladatelka Nadačního fondu Hanky Kynychové
- předsedkyně Dětské domovy v pohybu, o.s.
- autorka charitativního projektu pro děti z dětských domovů Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou, který vzniká již pátým rokem za podpory Nadace Nova
- autorka choreografií pro kategorie Aerobiku (Mini, Kadet, Junior – tedy od 4 do 18 let)
- lektorka kategorií Aerobik Mini, Aerobik Kadet, Aerobik Junior a Zumba

HEJBEJTE SE" NENÍ KOMERČNÍ PROJEKT! CHTĚLA BYCH JEN SPLATIT SVÉ ŠTĚSTÍ

Léto nám sice skončilo a sním i letní soustředění HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU, ale všichni moji lektori se při posledním dnu soustředěním shodli, že se již těší na podzimní soustředění do Zlenic. Letošní atmosféra, výkony dětí a tet byly úžasné.

Tahle věta mi bere sílu

Čas od času mě ale z téhle idylky vytrhne jedna věta, kterou pak sama v sobě velmi řeším. Velmi často totiž slyším, že práci pro děti z dětských domovů dělám proto, abych se obohatila, a že projekt HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU je komerční záležitost, na které všichni vydělávají peníze. Chtěla bych tuto situaci vysvětlit už jednou provždy vám všem a i pro svůj vnitřní pocit. Protože toto „označení“ mě trápí a bere mi sílu.

Když jsem začala cvičit ve Snidani s Novou raní rozcvičky, stala jsem se mediálně známou a populární osobou. A tohle štěstí jsem chtěla a chci nějak splatit. A proto dělám tuto práci pro děti z DD.

Nepopsatelná odměna pro nás všechny. Víme, že práce, kterou děláme, má smysl. Na konci srpna jsem se setkala s některými dětmi z našeho projektu a ony samy mi řekly, že se moc těší na soustředění v září či v říjnu do Zlenic. A to je opravdu odměna nadevše! Všichni se zkrátka těšíme, až nastane ten den, bude to pátek, a my vyrazíme směr Zlenice. Tuhle práci se svým týmem vykonáváme již pátým rokem. Podporuje mě v ní i moje celá rodina – manžel Jindřich, který je k nezaplacení; syn Filip, který do Zlenic jezdí moc rád; a letos si soustředění užila i moje dvojčata Alex a Sofie, které poprvé neprudily a zapojily se kolektivně. Mimo jiné můj manžel připravuje kotle pro kategorii Aerobik Kadet, který je letos ve stylu Saxana.

Ano, jsem člověk, který je vidět, snažím se o to, abych byla vidět. A to proto, že jenom člověk, který je vidět, může žádat po lidech finanční či jiné prostředky pro realizaci takových projektů, které já a moje občanské sdružení pro děti z DD, pořádáme. Největším projektem je HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU, jehož rozpočet a rozsah a počet zapojených dětí a DD je opravdu velký, až megalomanský. Pokud bych nebyla vidět, nikoho bych nezajímala, nikdo by mi nechtěl dát finance a já bych nemohla pořádat „hejbaci“ projekt ani jiné další projekty pro DD.

Dobrá akce = raut?

Mohlo by se zdát, že na plakátech a v sále, kde se konají finálové závody HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU, jsou plné log sponzorů. A mohlo by se zdát, že každý sponzor, který má své logo, dává finanční plnění. Není tomu tak. Někdo je mediálním partnerem, někdo dodává pouze barterem zboží jako výhry a finanční plnění od partnerů je pak opravdu velmi malé. S touto skutečností pak souvisí i občerstvení či ubytování závodníků – zapojených DD. Zatím není v našich silách pokrýt jak náklady na profi závody – kostýmy, ceny, ozvučení a další, tak náklady spojené s vaším komfortem. Razíme cestu klasických závodů (typu Mistrovství ČR ve sportovním aerobiku či tanečních formacích), kde panují také sportovní podmínky – ubytování v tělocvičnách ve spacácích, strava typu „rychlého občerstvení“.

Chceme dětem raději dopřát pocit, aby se cítily jako hvězdy na pódiu v krásných dresech, s krásným osvětlením a dokonalým ozvučením, než je ubytovat v hotelu s polopenzí a nechat je vystupovat v tričku, kraťasech a jarmilkách. Z různých akcí je spousta DD zvyklá na občerstvení pro děti v podobě bohatého rautu. Ale tyto akce nezajišťují závodníkům či účinkujícím kostýmy a produkce akce není tak náročná ani nákladná. Je třeba

vodníci. Je to jednoduché. Jak jsem již říkala. Bez popularity nejsou finance. A i tyto tváře a účinkující nám pomáhají svojí popularitou shánět finance. Protože díky nim je akce pro novináře zajímavá a rádi o ní napíší. A sponzory pak akce také zajímá, protože se o ní mluví v médiích. A protože se tito lidé těchto akcí účastní zdarma, je nutné jim alespoň poskytnout občerstvení.

Vy, kteří jste někdy pořádali Nejmilejší koncert či koncert nebo adventní koncert ve spolupráci s námi, jistě víte, jak je to se sponzory těžké. Ne každé logo na plakátě znamená finance. A náklady na realizaci takových akcí nejsou malé, proto jsou finance velmi důležité. Mediálním prostředím či barterem není možné platit finanční hotovost. Bohužel. Každý, kdo by si chtěl vyzkoušet tuto práci – organizaci nějaké akce – s námi může uspořádat adventní koncert. V letošním roce máme již v plánu Humpolec, Tišnov, Staňkov a Ústí nad Labem. Můžete se klidně přidat! Kontaktujte nás na www.ddvphonybu.cz (kontakty).

Neváhejte a zapojte se

Myslím, že i tety a ředitelé, kteří se aktivně účastní našeho projektu a aktivit, vědí, o čem je náš projekt. A zda je či není komerční. Pevně věřím, že se všichni shodneme na tom, že komerční rozhodně není. Domovům, které váhají, zda se zapojit či nezapojit do projektu, či dokonce znovu zapojit, doporučuji, aby se zapojily. Protože pouze na vlastní kůži poznáte, jaká je realita a o čem projekt HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU a naše další aktivity opravdu jsou.

Vaše Hanka Kynychová

odlišovat charakter jednotlivých akcí.

Sponzory musíme hýčkat

V této souvislosti je ožehavým tématem VIP salónek pro patrony TV Nova a účinkující v rámci finálových závodů HEJBEJTE SE A ZPÍVEJTE S HANKOU A NOVOU. Z různých stran slyším dotazy, proč nemají všichni ostatní také občerstvení zdarma, stejně jako VIP. A nebo proč tedy i VIP si nemusí kupovat občerstvení stejně jako zá-

TANEC, SPORT I VEČERNÍ GRILOVAČKY

REDAKTOR ZÁMEČKU NA LETNÍM SOUSTŘEDĚNÍ

S HANKOU KYNÝCHOVOU

Od 16. července v hotelu Hláška ve Zlenici odstartoval první běh letního soustředění s Hankou Kynychovou k projektu Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou. Tento rok se připojily k aerobiku, hip-hopu a muzikálu dvě nové kategorie: zumba a MTV dance. Hlavním motivem se stal Michal David a Pomáda. „Lepší první běh jsme si nemohli přát,“ řekla Kateřina Fingralová, projektová manažerka DD v pohybu.

Prvního turnusu se zúčastnily DD Uherský Ostroh, DD Tišnov, DD Nový Jičín, DD Frýdek Místek, DD Krásná Lípa a DD Senožaty. Během šestidenního pobytu ve Zlenici nás čekal tvrdý trénink nových choreografií, které vyvrcholí velkými finálovými závody v Praze v Kongresovém centru.

Ostroh proti Lípě

Během každodenních tréninků zbyl čas i na odpočinek nebo zábavu. Druhý den za námi přijela firma ECOBAT, která se zabývá sběrem a recyklací starých a použitých baterií. Neminulo nás odpovědně plné her a soutěží. Čtvrtý den pak za námi přijela sportovní firma Hervis, která si pro nás také připravila sportovní odpoledne plné her. Jedním z bodů pobytu ve Zlenici byla štafeta. Nechyběl samozřejmě nervydrásající duel, o který se postaraly domovy z Uherského Ostrohu a Krásné Lípy. Krásná Lípa nakonec polevila a cílovou páskou tak mohl proběhnout poslední člen čtveřice z DD Uherského Ostrohu.

Večerní „Diskopříběhy“

Na konec dne nás vždy čekal bohatý večerní program. Hrály se vtipné scénky, opékaly se špekáčky, grilovaly se špízy nebo se divadelně zpracovávaly největší pecky zpěváka Michala Davida. Nechyběly hity jako Decibely lásky, Pár přátel nebo Colu, pijeme colu. Do večerních programů se aktivně zapojovaly i vychovatelky dětských domovů. Samozřejmě nechyběla odborná porota, která se skládala z lektorů choreografií projektu DD v pohybu. Ke všem pěti kategoriím se připojil jeden společný muzikál „Céčka“, který budou tančit v Kongresovém centru všichni, kteří se zapojili do projektu „Hýbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“.

Na konci pobytu probíhalo vyhodnocení. V celkovém bodování vyhrál dětský domov Uherský Ostroh. Vyhodnocoval se také talent, mimořádná aktivita na trénincích nebo štafeta. Každý z nás dostal diplom za úspěšné absolvování letního soustředění. Nechyběly ani hodnotné ceny jako mobily nebo značkové batohy.

Za účastníky bych chtěl poděkovat celému týmu projektu DD v pohybu za všechny natrénované hodiny a do finálových závodů přejí hodně sil a úspěchů.

Lukáš Kotlár

TANEC A ZÁBAVA

Tanec, zábava, sranda, skvělí lektoři, pohodová atmosféra, nabitý program... Jenom si stačí přečíst prvních pár slov a každému dojde, s čím vás hodlám seznámit. Že snad nevíte? To není možný, tak já vám to hned prozradím. Jedná se přece o letní soustředění ve Zlenicích!

Trochu jsem se lekla...

Do Zlenic jsme se vydali již potřetí. Strávili jsme zde celý týden a nemůžu říct, že bych měla čas na nudění. Náš DD se letos přihlásil na hip-hop a na zbrusu novou kategorii, v dnešní době hodně populární zumbu. Hned na prvním hromadném setkání nám Hanička s Kačkou oznámily, že letos budou sestavy opravdu těžší, přece jen Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou běží už pátým rokem, tak by se to mělo také v sestavách odrazit, abychom se posunuli někam dále. Já s nimi plně souhlasím, i když jsem se toho z počátku trochu lekla. Vzápětí jsem ale pochopila, že se bojím zbytečně. Ne snad proto, že by sestavy byly nějak jednoduché, ale pochopila jsem, že od lektorů kroky prostě pochytím, i kdybych nechtěla. Musím je moc pochválit.

Taneční bozi z Tišnova

Hip-hop, který nás učil Radek, mě opravdu dostal a snažila jsem se mu naplno věnovat. Je to poprvé, co jsem přes prázdniny nezapomněla kroky, a to je pro mě velké plus. Zumba od Igora není o nic horší, je to prostě bomba. Já nepatřím mezi nějaké taneční bohy (kde by si měli připravovat místa pro děti z Tišnova, protože fakt jedou, tanec mají v sobě), ale mě to prostě nějak tak baví a myslím si, že o to v tomhle projektu také jde a jsem ráda za možnost, se do něj mohu aktivně zapojit.

Pro nejlepší mobily

Samozřejmě jsme celý týden jenom netrénovali. Užili jsme si báječné sportovní odpoledne s Herbisem nebo s žabákem Battem. Večery zpestřily soutěže, scénky a tanečky, které předváděly jednotlivé DD. Celý turnus se poctivě sčítaly body

za aktivitu, tréninky a soutěže. Nejaktivnější DD potom dostal super odměnu - každý člen mobil, takže být aktivní se opravdu vyplatilo.

Podle mě se „hýbací“ týden vydařil. Ted' to zaleží jenom na nás, jak se s novými sestavami popere. Doufám, že naše lektoři neklameme, to by mě opravdu mrzelo. Podzimní soustředění už je za dveřmi.

Všem, kdo se podílejí na projektu, moc děkuje me. (Hanka, Adéla, Jiřa, Nikol, Martin, Lenka a Kristýnka).
Chtěla bych také poděkovat naší tetě Růže. Děkuje me.

Hanka Pilátová (16)

Maruška: na Letním domě se cítím jako doma

Pro deset dětí z dětského domova v Krompachu a z Klánovic připravilo v červenci Občanské sdružení Letní dům sociálně-terapeutických pobytů s názvem Otevřený ateliér. Vedle otevřeného ateliéru nabídl pobyt dětem také výpravu na Tajuplné ostrovy, kde je čekala setkání s kapitánem Mořským Vlkem, šamanem kmene Tongo Tongo či se Strunkou a Dlouhým tónem, které děti provedli ostrovem plným hudebních nástrojů.

Když se řekne Letní dům, co se Ti jako první vybaví?

Přátele, příroda.

Jak by si představila Letní dům dětem, které ho neznají?

Letní dům je, že pomáhají dětem, že se tady naučím něco nového.

A co nového ses naučila?

Pomáhat druhým.

Jak vypadá běžný den v Letním domě?

Ráno je budíček, potom se jde na rozcvičku. Po rozcvičce je snídaně, pak si jdeme vyčistit zuby a umýt se, potom je nějaký program. Následuje oběd, pak polední klid, pak znovu program, potom je večere. Po večeri jdeme na služby a někdo se jde koupat, pak jdeme do chýšky a jdeme spát.

Co je to chýška?

Chýška je místo, kde si můžeme povídat, co nás trápí, i co nás prostě těší. Je to místo, kde je klid.

Jak dlouho jezdíš na pobyty s Letním domem?

Sedm let.

Jaký pobyt byl pro tebe důležitý, na který ráda vzpomínáš?

Na motýlí pobyt. Byl to můj první pobyt. Byla tady slavnost, kde jsme byli všichni převlečení za motýly, udělali jsme si i motýlí křídla.

Jak sis užila letošní pobyt s názvem Otevřený ateliér?

Užila jsem si ho. Malovala jsem.

Co jsi malovala?

Sebe. Oranžovou, modrou, hnědou a žlutou barvou.

O tom, jaké to na pobytu bylo, a co vlastně pro děti Letní dům dělá a co jim nabízí, jsem si na pobytu povídala s Maruškou.

Co Ti dává malování?

Při malování se uklidňuji, pomáhá mi to přemýšlet.

Co dalšího jste kromě malování na pobytu dělali?

Jezdili jsme po tajemných ostrovech a pak jsme plnili vše, co řekne kapitán, šaman. Ještě jsme modelovali a dělali ostrovy, pak hledali poklad a plnili úkoly.

Co tě bavilo nejvíc?

Modelování. Pak mne bavily programy – tančování se šamanem okolo ohně, stavění lodě, jak jsme hledali ten poklad.

Když se vrátíme zpět k Letnímu domu, proč na pobytu ráda jezdiš?

Protože se tu setkáváme s novými lidmi, s dětmi i dospělými.

V čem je Letní dům jiný než letní táboř?

Tady znám skoro všechny a jinde se teprve seznamujeme. A proč je pro mne tak důležitý? Protože na Letním domě se cítím jako doma a na táboře jen prostě jako na táboře. Od té doby, co pro nás dělá Letní dům, tak by si zasloužili alespoň poděkování.

Za milý a příjemný rozhovor Maruše děkuje Andrea z Letního domu

Sociálně-terapeutické pobyty probíhají díky podpoře Nadace Terezy Maxové dětem; Sbírkového projektu Pomozte dětem! organizovaného společně Nadací rozvoje občanské společnosti a Českou televizí; Nadačního fondu Albert; Nadace Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, MPSV ČR a Magistrátu hlavního města Prahy.

AKTUÁLNĚ Z CENTRA SÁMOVKA

ZLATÉ LÉTO S PROJEKTEM SOS18

Ani o letošních prázdninách jsme si nenechali ujít příležitost a vyrazili společně s účastníky projektu na pobyt do Krkonoš.

mi vyrovnané. Podařilo zdolat i nelehký výstup na Sněžku. Mnozí z nás si při něm ověřili, že i překážky, které se z počátku zdají nepřekonatelné, se s odhodláním a vytrvalostí zvládnout dají. Po návratu téměř z nebeských výšin nás pak čekal už rychlý sestup do údolí, k vysněné zlatonosné řece.

Divoká příroda Aljašky je stejně nevyčísitelná jako ta v Krkonoších, a tak se stalo, že závěr naší hry byl skutečně dramatický. Průtrž mračen a bouřka nás zastihly ještě po kolena ve vodě. Než jsme se nadáli, byli jsme mokří až na kost a nad hlavami nám křižovaly zlověstné blesky. Přežili však všichni. Možná největší déšť, který jsme si prožili pod širým nebem, v nás zanechal doslova nezapomenutelné vzpomínky.

A jak vše dopadlo?

Kdo očekává, že jsou z nás dnes boháčů, bude zklamaný. Kapsy máme prázdné stále stejně. Ale uvnitř, sami v sobě, určitě bohatší jsme. Ověřili jsme si, že dokážeme překonat pohodlnost, podat druhým pomocnou ruku či sdílet úspěch a radost s ostatními. A to rozhodně není málo.

Okolní hory se pro tento týden proměnily v nepronikávanou a divokou krajinu Aljašky a my se s ní s plným nasazením a odhodláním začali seznamovat. Náš cíl byl jasný: Nalézt zde bájnou zlatonosnou řeku, naryžovat zlato a rychle zbohatnout!

Staré přísloví praví „Víc hlav víc ví“, a proto i my jsme dali hlavy dohromady a k cíli jsme se vydali v početných tlupách.

Bylo to moudré rozhodnutí, neboť řada úkolů a nástrah by nešla zvládnout bez vzájemné podpory a pomoci. Za každou hru byli dle zásluh jednotlivci i tlupy odměňováni herními penězi pesos – ty sloužily na nákup výbavy, jídla a pracovního nářadí.

Vůle zvítězit byla u všech zúčastněných velmi silná, a proto i výkony tlup byly po dlouhou dobu vel-

POBYT NA PŘÁNÍ V PRAZE

Konec prázdnin byl v SÁMOVCE ve znamení „Pobytu na přání“. Vítězové naší Pohádkové soutěže přijeli v plné sestavě až z dalekého Uherského Ostrohu. Dlouhá a únavná cesta jim ale nezkalila dobrou náladu – čekal na ně program ušitý na míru podle jejich přání.

Zologická, aquapark a navrch Šmoulové. První den jsme vyrazili do pražské zoo. Hned u vstupní brány jsme měli možnost vidět krmení a cvičení veselých lachtanů. Daleko víc se nám ale líbila gorilí rodinka a velké kočky – měli jsme štěstí, lev i tygr se před námi spokojeně vyhřívali na sluníčku, takže jsme si je mohli prohlédnout opravdu dobře.

Na druhý jsme se těšili asi nejvíc: celé dopoledne jsme strávili v Aquapalace. Nemohli jsme se dost vydovádět na barevných tobogánech a v masážních vířivkách. Odpoledne jsme se vydali do 3D kina na Šmouly a na samotný závěr dne nás čekala ještě pizová hostina.

Spanilá jízda na Kampě

Poslední den jsme prošli historické centrum Prahy, podívali jsme se na Pražský Hrad, Malou Stranu a Karlův Most – počasí nám opravdu přálo. Naši procházku jsme završili projíždkou na elektrických vozítkách segway, což je nyní velmi žhavá turistická atrakce. Brzy jsme se s ním naučili poměrně bravurně zacházet, a tak jsme na střídačku veesele klíčkovali na Kampě mezi turisty. Loučit se nikomu ještě nechtělo, všichni si přáli, aby pobyt mohl být delší. Čas byl ale neúprosný.

My v SÁMOVCE jsme byli moc rádi, že si ty tři dny „Na přání“ děti i tety užily plnými doušky a s dobrou náladou!

**Za tým SÁMOVKY
Hanka**

nadace a organizace

Soutěž šitá na míru pro Zámečata

Soutěž Menšiny mezi námi je opět tady. Rádi kreslíte, fotíte nebo píšete básničky a příběhy?

Přihlaste se a vyhraďte zajímavé ceny!

Uzávěrka pro zasílání příspěvků je 10. listopadu 2011.

Psát, fotit či kreslit můžete například na témata Můj kamarád je jiný než ostatní, Romové a já, Můj názor na extremismus, Cizinci – mají tu žít s námi? nebo Homosexualita máma očima.

Více informací najdete na www.skola.romea.cz

Pořádá sdružení Romea za finanční podpory MŠMT.

Beruška pomáhá humpoleckému děcáku

Občanské sdružení Beruška HB z Havlíčkova Brodu pomáhá klukům a holkám z Humpolce. Na prázdniny pro ně připravilo akci na Vysočině. Týden byl plný výletů pěšky i na kolech, koupání a her. Bonusem byla astrologická přednáška i s pozorováním noční oblohy speciálním hvězdářským dalekohledem. Více na www.beruskahb.cz.

(red)

Česká Lípa byla v Itálii

Tedy přesněji kluci a holky z DD v České Lípě. Napsala nám o tom vedoucí pobytu Donna Revajová, děkujeme. Ale vzkazujeme všem českolípákům i dalším: Jestli chcete, aby se vaše zážitky objevily na stránkách Zámečku, musíte si je napsat sami. Texty dospěláků jsou sice fajn, ale do Zámečku nepatří. Tak zveřejňujeme alespoň jednu fotku a jménem domova děkujeme sponzorům, kteří dětem poznávání Itálie i čachtání v moři umožnili: firmě Krobíán, panu Danu Sokolovi a paní Evě Šulcové.

(red)

V Sedloňově si vyrábějí med!

„Chlapci z Dětského domova v Sedloňově v Orlických horách chtějí pomáhat přírodě a dali se na včelaření. Vzorem jim je jejich vychovatel, sám zapálený včelař. Přihlásili se do projektu Bav se a pomáhej a na svůj koníček získali grant.“

Tato zpráva vyšla nedávno na idnes.cz a my se ptáme: Proč jste o tom nenapsali taky do Zámečku? Těšíme se, že to nějaký šikovný redaktor nebo redaktorka ze Sedloňova brzy napravi.

NADACE TEREZY MAXOVÉ DĚTEM: CHCEME, ABY SI VÍCE DĚTÍ PO ODCHODU Z DD NAŠLO PRÁCI

Znáte to nejlépe sami. Vaši dospělí kámoši z děčáku odejdou po vyučení do samostatného života plní elánu najít si práci a začít normálně žít. Ale mnohým se to nedaří, a potýkají se s problémy jak a kde začít...

Nadace Terezy Maxové dětem to chce změnit. Se společností Accenture Central Europe usiluje o to, aby si mladí lidé opouštějící DD uměli práci najít a udržet. To vše zatím v osmi dětských domovech, kde od dubna tohoto roku v rámci projektu Accenture Academy připravují kluky a holky už od 15 let na vstup do samostatného života.

Jak vše probíhá? Děti mají k dispozici odborníka, který je zasvětil do tajů úřadů práce, seznámí je s pracovními agenturami v regionu nebo s tím, jak si najít práci na internetu, naučí je, jak napsat životopis nebo jak se chovat při pracovním pohovoru. Věnuje se jim intenzivně, pravidelně a celoročně. Letošní rok je zkušební. Osvědčí-li se, bude probíhat dlouhodobě. Partnerem projektu je o.s. Člověk hledá člověka.

(red)

Domovy vybrané do první části projektu:

- DD Potštejn
- DD Hranice na Moravě
- DD Písek
- DD Nové Strašecí
- DD Příbor
- DD Ústí nad Labem
- DD Frýdlant
- DD Krnsko

nadace a organizace

ŽELEZNÝ ÚTĚK

NEJVĚŠÍ TREST? NEMOHL JSEM DO MUKAČEVA

ku jsme byli kolem půlnoci a po delší úvaze jsme se vydali po koleji směrem na Olomouc. Tam jsme dorazili zcela vyčerpaní ráno. Na vlakovém nádraží jsme nastoupili do vlaku, který jel do Přerova. Byli jsme schovaní na WC, protože jsme neměli žádné peníze. Jediné, co jsme u sebe měli, byl tabák, který jsme vydrolili z „vajglů“ na nádraží. Do Přerova jsme dojeli bez problémů, a tak jsme přestoupili do vlaku, který jel do Ostravy – Svinoва. A zase nám to vyšlo.

Železo a zase železo

Po příjezdu do Ostravy jsme se přesunuli k Martinovi domů, kde jsme se konečně najedli a řádně vyspali. Postarala se o nás Martinova matka, i přesto, že věděla o našem útěku z domova. Od začátku nám ale bylo jasné, že nás na našem útěku nemůže celou dobu žít, takže jsme si na sebe museli vydělat. Jako nejjednodušší nám přišel sběr železa, kterého je v Ostravě všude spousta. Nasbírané železo jsme bez jakéhokoliv průkazu prodávali ve sběrném dvoře. Za peníze jsme si koupili jídlo a cigarety. Když jsme měli vyděláno, tak jsme se poflákali po městě. Takto nám to vycházelo necelý měsíc, než mne při jedné procházce zadržela v Ostravě – Poruba Policie ČR, která mne pak převezla do Diagnostického ústavu Bohumín. Sem si pro mne druhý den přijeli naštvaní vychovatelé z Králík.

Rád bych vzkázal všem dětem, které si myslí, že útěk je dobrodružství, že tomu tak není. Neustále se někde schováváte a prcháte, když vidíte někoho v uniformě. Také co se týká jídla, jíte pouze, když si na jídlo nějak vyděláte. Když si na to vzpomenu, tak si myslím, že mi útěk za problémy, které přišly, nestál. Kvůli svému útěku jsem od své kurátorky nedostal povolení o víkend navštívit rodinu. Nejvíce mne však mrzelo, že jsem dostal od vedení našeho domova i jednoho z vedoucích, p. A. Dvořáka, zákaz zúčastnit se Expedice Mukačevo 2011, na kterou jsem se moc těšil.

Rajko Balog
DDŠ Králíky

Můj příběh začal, když mi naše sociální pracovnice řekla, že nepojedu na velikonoční prázdniny domů k bratrovi. Nejdříve mne tato zpráva hodně naštvávala. Po nějaké době jsem se s tím už smířil, jelikož jsem v domově nezůstal sám. Vychovatelé nám na každý den volna připravili nějaký zajímavý program.

Spolužák ze záchytu

Když už se blížil konec prázdnin, přivezli ze záchytu mého spolužáka ze školy a skupiny Martina. S Martinem se celkem dobře známe a tak se mi svěřil, že v domově nechce zůstat a plánuje další útěk. Zeptal se mne, zda bych s ním nechtěl jít. Nejdříve jsem váhal, nemám totiž důvod utíkat. Později jsem se bohužel rozhodl, že s Martinem uteču. Když na to zpětně myslím, tak jediné, co mne k útěku přimělo, byla touha poznat nová dobrodružství.

Po kolejích do Olomouce

Oba jsme věděli, že poslední den prázdnin, když se vrací kluci z domova, mají vychovatelé hodně práce a tak můžeme využít jejich nepozornosti, abychom v tichosti opustili budovu. Když jsme se večer koupali, vylezli jsme z okna budovy. Na sobě jsme měli jenom teplovodní soupravu a bačkory. Proto jsme si v nedaleké bytovce ukradli tenisky. Věděli jsme, že paní vychovatelka náš útěk okamžitě nahlásí na policii, která nás bude po okolí hledat. Proto jsme se rozhodli nejdříve schovat v nedalekém lese a po několika hodinách jsme se vydali pěšky směrem na Šumperk. V Šumper-

ŠTÍRE,

brzy se setkáš s tím, na koho tak dlouho čekáš.

VÁHO,

přišel ideální čas, aby ses odnaučila zlovykům. Že by poslední cigáro?

STŘELČE,

hvězdy si myslí, že by ses měl častěji usmívat na lidi kolem sebe. Uvidíš, že je tím potěšíš?

BLÍŽENCE,

nešetři se! Jdi do všeho naplno a vydej ze sebe maximum.

RYBO,

hvězdy ti radí, aby ses furt nehlídala a udělala jednou něco pořádně bláznivého!

RAKU,

až opadne všechno listí ze stromu před tvým oknem, tak si něco přej. O Vánocích se ti to splní!

BERANE

ostříhej si nehty na pravé noze a přestaneš kulhat.

VODNÁŘI,

čeká tě povedený podzim! Aniž by ses o to nějak zvlášť snažil, tak se ti všechno bude dařit.

KOZOROHU,

díky Marsu ve znamení Raka je v tobě jakési elektrizující napětí. Zkus ho ze sebe dostat třeba dvojitou dávkou na tréninku!

BÝKU,

neměj nos nahoru, nebo ti do něho naprší a utopíš se.

LVE,

podle nebeského postavení Jupitera a jeho čtyř měsíců je téměř jisté, že na podzim se dokážeš vymluvit z každého uklízení :)

PANNO,

co s tebou?

S kolem kolem Humpolce

ZÁVĚREM

V létě jsem projížděl Ostravou a rozhodl se navštívit tamní planetárium, kde zrovna začínal pořad Virtuální vesmír. Usadil jsem se do sklopeného křesla pod obrovskou kopulí, na kterou promítali trojrozměrný vesmír. Skrz speciální brýle jsem uviděl celé nekonečno. Letěli jsme ke galaktickým pásmům, pak k naší galaxii, pak k naší hvězdě – Slunci – a pak až k planetě Zemi.

Hodinu jsem brouzдал po nekonečnosti a poslouchal vyprávění o tom, jak neslutelný je vesmír. Je tak obrovský, že i kdybychom se pohybovali největší možnou rychlostí, to znamená rychlostí světla, tak bychom za náš život sotva proletli kouskem naší galaxie. A takových galaxií, jako je ta naše, je ve vesmíru dalších 300 miliard!

Pomohlo mi to uvědomit si, jak jsou některé moje starosti malé. Jak se zbytečně trápím nad volovínama, přitom je život tak krátký. Můj nový, osvěcený pohled na svět jsem si vyzkoušel hned cestou z Ostravy. Vlak měl zase zpoždění. Normálně bych se dusil rozčilením a průvodčímu jako obvykle vynadal. Ale tentokrát jsem si řekl: Co je to 30 minut oproti nekonečnosti?! Přeji Vám, ať Vás v příštích dnech jen tak něco nerozhází

Helmut

WWW.ZAMECEK.NET

Už jenom název mluví za vše. Této akce se účastníme již podruhé. Tentokrát se odvážila pouze hrstka statečných (4), v jejímž čele byla namaná tetička Lee. Ostatní „spolucyklisti“ se rozjeli buď do Chorvatska či na offroadění.

Počasi nám do půlky závodu docela přálo, potom začal pořádný slejvák. V podstatě nám ani moc nevadil. Do cíle jsme dojeli až po vyhlášení. Stejně jako minulý rok. Letos jsme ale pře-

ce jenom zaznamenali trochu zlepšení. Stihli jsme dojet ještě před tím, než pořadatelé začali balit. To se nám loni nepodařilo.

Tato akce se nám moc líbí a věříme, že příští rok už to vyhlášení dáme!

Hanka Pilátová (16)

Básnička pro Věrku i Toníčka

*Paprsky se rychle ztrácí
slunce tolik nepíchá
za kopcema mizí ptáci
a můj pes už pelichá
navlékne si zimní kožich
my se navlečeme taky
a než přijdou svátky boží
budem pouštět v poli draky
po večerech do žufánku
naberem si horký čaj
přečteme si každou stránku
Zámeček je totiž fajn*

Helmut

předposlední

Zámeček podporují

Nadace ČEZ

Nadace Terezy Maxové dětem

MŠMT ČR

Nadace Educa

Jihočeský kraj

Ústecký kraj

Zlínský kraj

Královehradecký kraj

Kraj Vysočina

Olomoucký kraj

Jihomoravský kraj

Plzeňský kraj

Pardubický kraj

Děkujeme

The Kellner
Family
Foundation

Zámeček

Vydává Duha Zámeček – Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi za přispění Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Nadace Terezy Maxové dětem a dalších partnerů.

Cena: pro DD zdarma
Adresa redakce: Zámeček – Vladislav Sobol
Střední 6, 736 01 Havířov
Telefon: 725 595 417, 596 884 052
E-mail: redakce@zamecek.net

Šéfredaktorka: **Veronika Vargová** – 732 367 706
veronika.vargova@zamecek.net

Levá ruka: **Ondřej Polák** – Helmut
ondrej.polak@zamecek.net

Pravá ruka: **Ivana Sobolová**
ivana.sobolova@zamecek.net

Šéf dětské redakce: **Gracián Svačina** – 739 735 569
gracian.svacina@zamecek.net

Grafika: **Dalibor Antonín**
dalibor.antonin@zamecek.net

Redaktoři: **Miloš Nguyen**
milos.nguyen@zamecek.net

Aleš Dvořák
alesdv@seznam.cz

Šéfredaktor webu: **Franta Berger**
frantisek.berger@zamecek.net

Šéf redakční rady: **Vladislav Sobol – Flík**
vladislav.sobol@zamecek.net

Redakční rada: **Vladimír Bystrov (Bison&Rose)**
Nadě Dittmannová (Spolu dětem)
Kateřina Fingralová (DD v pohybu)
Nora Fridrichová (Česká televize)
Roman Hruza (RHA Agency)
Jan Klusáček (Cyberfox)
Martin Komárek (MF Dnes)
Radim Koreš (DD Písek)
Ivan Lamper (Respekt)
Martin Lánský
Vlastimil Mrva (Znojensko)
Václav Šenjuk (R MEDIA)
Terezie Sverdlinová (Nadace T. Maxové dětem)

Dětská redakce: Sandra Pikartová DD Mašřov
sandrapikartova@seznam.cz
František Miker DD Mikulov
mikerf@seznam.cz

Jakub Pěkný DDŠ Býchory
Lukáš Pěkný DDŠ Býchory
Jana Machalová DD Čeladná
Kristýna Čonková DD Fulnek
Kristýna Mikulová DD Kroměříž
Denisa Mikulová DD Kroměříž
Dagmar Vaculová DD Potštejn
Katka Polášková DD Tišnov
Pavel Lukáš DD Uherský Ostroh
Lukáš Kotlár DD Uherský Ostroh
Petr Šmíd DD Uherský Ostroh
Štefan Jozefčák DD Vizovice
Jolana Košíková DD Záběh na Moravě
Anna Marčíková DD Zlín
Rajko Balog DDŠ a VÚ Králupy

www.zamecek.net